

Наслов на оригиналот:
THOUGHTS FROM THE MOUNT OF BLESSING
by Ellen G. White

Превел:
Илија Киров

Редакција на текстот:
Мелита Томовска

Дизајн:
Лазар Томовски

За издавачот:
Михајло Гурев

Печати:
„Маринг“ - Скопје

Елена Вајт

МИСЛИ

од гората на блаженствата

НА ХРИСЛОВИТЕ УЧЕНИЦИ...

*кои Учителот и денес ѝи повикува
духовното царство да го ценат
многу повеќе од земното,
ним им е посветена оваа книга
со надеж дека нејзините
страници уште појасно
ќе ја прикажат
славата на Невидливиот.*

ПРЕДГОВОР НА ПИСАТЕЛОТ

Беседата на Гората е небесен благослов наменет за светот - глас од Божиот престол. Таа им била дадена на луѓето за да им биде закон за должностите и светлина од Небото, надеж и утеха во очајот, радост и поткрепа на секој чекор и во сите животни околности. Овде Проповедникот над проповедниците, најголемиот Учител, ги изговорил зборовите со кои го вдахнал самиот небесен Татко да ни ги соопшти.

Блаженствата претставуваат Христов поздрав, не само до оние што веруваат туку до целото човечко семејство. Како за миг да заборавил дека се наоѓа на овој свет, а не на Небото; им се обратил на присутните со поздрав вообичаен во светот на светлината. Благословите се излеваат од Неговите усни како надојдена и долго задржува на животворна река.

Христос не нè остава во заблуда во поглед на карактерните особини кои Тој секогаш ќе ги признае и благослови. Заобиколувајќи ги славољубивите миленици на овој свет, се свртел кон отфрлените, нарекувајќи ги благословени сите оние кои ќе ја примат Неговата светлина и живот. Сиромашните по дух, кротките, понизните, натажени-те, презрените и прогонетите Тој ги повикува во својата заштитничка преградка, велејќи: „Дојдете кај Мене... и Јас ќе ве одморам“.

Гледајќи ја бедата на овој свет, Христос не мора ни најмалку да жали што го создал човекот. Во човечкото срце Тој гледа повеќе а не само грев и беда. Во својата бесконечна мудрост и љубов, Тој ги гледа можностите на човекот и висините кои може да ги достигне. Иако човечките суштества ги злоупотребиле примените благослови и го уништиле од Бога даруваното достоинство, сепак Тој знае дека, со нивното откупување, Создателот ќе биде прославен.

Зборовите коишто Христос ги изговорил на Гората на блаженствата, ќе ја сочуваат својата сила низ сите времиња. Секоја мисла е бесценет камен од ризницата на вистината. Начелата изнесени во оваа проповед се однесуваат на луѓето од сите возрасти и слоеви. Со божествена сила Христос ја објавувал својата вера и надеж, истакнувајќи кои категории луѓе ќе примат благослов, бидејќи изградиле праведен карактер. Живеејќи со животот на Животодавецот и верувајќи во Него, секој може да го достигне идеалот опишан во Неговата реч.

Е. Г. В.

ПРЕДГОВОР

Од денот кога книгата МИСЛИ ОД ГОРАТА НА БЛАЖЕНСТВОТА за првпат се појави во 1896 година, стотици илјади примероци на книгата најдоа свои читатели меѓу повеќе десетици јазици.

Желба на писателот, а и на оние на кои таа им ја доверила грижата за своето пишано духовно наследство, е поуките на Учителот кажани на Гората да продолжат да го просветлуваат, охрабруваат и благословуваат човештвото.

Издавачите

НА ПАДИНИТЕ НА ГОРАТА

**„Никогаш човек не зборел така
како овој човек“ (Јован 7,46)**

Повеќе од четиринаесет векови пред Исусовото раѓање во Витлеем, синовите Израелови се собрале во прекрасната Сихемска долина и од двете страни окружена со ридови, од чии висини ги слушале гласовите на свештениците како искажуваат благослов и проклетство - „благослов, ако ги послушате заповедите на Господ, вашиот Бог... а проклетство, ако не ги послушате“ (5. Мојсеева 11,27.28). Оттаму, гората од која биле изговорени зборовите на благослов, е позната како Гора на блаженствата. Меѓутоа, зборовите кои ќе станат благослов за грешното и бедно човештво не биле изговорени на Гаризим. Израел пропуштил да ја оствари возвишената цел која му била доверена. Требало некој друг, а не Исус Навин, да го поведе Неговиот народ во вистинскиот спокој на верата. Сега веќе не е Гаризим позната како Гора на блаженствата, туку онаа безимена гора покрај Генисаретското езеро, каде што Исус ги изговорил зборовите на благослов на своите ученици и насобраното мноштво.

Да ја замислиме во нашата мечта таа глетка, како заедно со учениците да седиме на падините на Гората, и да се обидеме да проникнеме во мислите и чувствата што ги исполнувале нивните срца. Кога ќе сфатиме што им значеле Христовите зборови на оние што ги слушале, ние

можеме во нив да согледаме нова живост и убавина и да ги примиме длабоките поуки што сакаат да ни ги дадат.

Кога Спасителот ја започнал својата служба, општо-прифатената претстава за Месија и неговото дело потполно го онеспособила народот да го прифати. Духот на вистинската побожност се изгубил во традициите и надворешните обреди, а пророштвата биле толкувани според сфаќањата на горделивите луѓе, чии срца повеќе го сакале светот. Евреите го очекувале доаѓањето на Месија, но не како Оној кој ќе ги спаси од гревот, туку како голем војсководец кој ќе ги покори сите народи под власта на Лавот од племето Јуда. Залудно Јован Крстител, со силата на старите пророци која ги испитува срцата, ги повикувал на покајание. Залудно на Јордан им укажувал на Исуса, Божјето Јагне „кое ги зеде на себе гревовите на светот“. Бог настојувал нивните мисли да ги насочи на пророштвото на Исаија за Спасителот кој ќе страда, но тие не сакале да слушаат.

Кога учителите и водачите во Израел би се потчиниле на Неговата милост што ја преобразува душата, Исус би ги направил свои претставници меѓу сите народи. Во Јудеја најнапред било најавено доаѓањето на Божјето царство и бил упатен повик на покајание. Истерувајќи ги од храмот во Ерусалим оние што го обесветиле, Исус се објавил себеси како Месија - како Оној што ќе ја исчисти душата од нечистотијата на гревот и ќе направи Неговиот народ да стане свет храм на Господа. Но еврејските водачи не сакале да се понизат и да го прифатат скромниот учител од Назарет. Кога по вторпат го посетил Ерусалим, Исус бил изведен пред Синедрионот, и само стравот од народот ги спречил овие великодостојници во обидот да му го одземат животот. Затоа Христос, напуштајќи ја Јудеја, ја започнал својата служба во Галилеја.

Овде работел неколку месеци пред да ја одржи проповедта на Гората. Веста дека „се приближи царството небесно“ (Матеј 4,17), што ја објавувал по целата земја,

го привлекла вниманието на сите општествени слоеви и уште повеќе го разгорела пламенот на нивните славољубиви надежи. Гласот за новиот Учител отишол и надвор од границите на Палестина, и, без оглед на однесувањето на свештениците, сите чувствуваале дека тоа е долгоочекуваниот Ослободител. Големо мноштво го следело Исуса на секој чекор, а воодушевувањето на народот сè повеќе се зголемувало.

Настапило време учениците, кои биле најблиски Христинови соработници, да почнат уште непосредно да учествуваат во Неговото дело, со цел мноштвото да не остане незгрижено како стадо без пастир. Некои од дванаесетмината му се придружиле на Исуса уште на почетокот на Неговата служба и речиси сите меѓусебно биле тесно поврзани како членови на Христовото семејство. Дури и тие, заведени од учењето на рабините, очекувале земно царство. Затоа и не можеле да ги сфатат Исусовите постапки. Збунети и вознемирени, се прашувале зошто Тој воопшто не се труди за своето дело да ја обезбеди поддршката на свештениците и рабините, и зошто не презема ништо како земски владетел да ја воспостави својата власт на земјата. Требало уште многу да се работи со учениците пред тие да бидат подготвени да го прифатат светиот налог што ќе им биде доверен кога Исус ќе се вознесе на Небото. Сепак тие одговориле на Христовата љубов, и иако биле со бавни срца да поверуваат, Исус во нив видел луѓе кои ќе може да ги обучи и да ги подготви за своето големо дело. И сега, откако доста долго биле со Него и во извесна мера стекнале цврста вера во божествениот карактер на неговата мисија, и откако на народот му дал несоборливи докази за неговата сила, бил подготвен патот Христос јавно да ги изложи начелата на своето царство, а тоа ќе им помогне на учениците да ја сфатат неговата вистинска природа.

Сам на брдото покрај Галилејското езеро, Исус цела ноќ поминал во молитва за оние што ги избрал. Тоа утро ги

повикал кај Себе и, додека ги изговарал зборовите на молитва и поучување, ги положил своите раце над нивните глави во знак на благослов, издвојувајќи ги на тој начин за делото на евангелието. Потоа заедно со нив се упатил кон брегот на езерото, каде уште од рани зори почнало да се собира големо мноштво.

Освен оние кои тука обично доаѓале од галилејските градови и села, имало и мнозина од Јудеја и од Ерусалим, од Переја и полунезнабожечкиот Декаполис, од Идумеја, која се наоѓа јужно од Јудеја, и од Тир и Сидон, феникиските градови на брегот на Средоземното море. „Откако чуја какви дела врши“, тие „дојдоа да го слушаат и да се исцелат од болестите свои, и... од Него излегуваше сила и ги лекуваше сите“ (Марко 3,8; Лука 6,17-19).

На тесниот брег немало дури ни место за стоење на кое неговиот глас би можел да ги досегне сите оние коишто сакале да го чујат, па Исус ги повел назад на падината на брдото. Стигнувајќи до една рамнина што нудела пријатно место за собирање на мноштвото, седнал на тревата, а учениците и мноштвото го следеле неговиот пример.

Со чувство дека ќе чујат нешто несекојдневно, апостолите се тискале околу својот Учител. Верувале дека наскоро ќе се воспостави царството, а од настаните тоа утро добиле впечаток дека во врска со тоа ќе се објави некој проглас. Мноштвото го обзело чувство на очекување, а живоста на лицата покажувала длабоко интересирање.

Додека народот седел на зелената падинка на ритчето, очекувајќи ги зборовите на божествениот Учител, нивниот ум бил исполнет со мисли за идната слава. Имало книжевници и фарисеи кои го очекувале денот кога ќе загосподарат над замразените Римјани и ќе се доберат до богатството и сјајот на големото светско царство. Сиромашните селани и рибари се надевале дека ќе чујат цврсто ветување оти нивните бедни куќички, оскудната храна, животот исполнет со напорен труд со страв од немаштија ќе бидат заменети со дворови на изобилство и со

денови на постојано спокојство. Наместо грубата облека што дење им била наметка, а ноќе покривка, се надевале дека Христос ќе им ги даде богатите и скапоцени облеки на нивните поробувачи.

Сите срца биле возбудени со горда надеж дека Израел наскоро ќе биде почестен пред народите како избран од Господа, а Ерусалим издигнат како глава на едно сеопшто царство.

БЛАЖЕНСТВАТА

„И откако ја отвори устата Своја, ѓи поучуваше и ѓовореше:

**‘Блажени се бедните по дух, зашто нивно
е царството небесно’“ (Матеј 5,2.3)**

Овие зборови одсвонувале во ушите на изненаденото мноштво како нешто чудно и ново. Таквото учење било спротивно на сето она што дотогаш го слушале од свештениците или рабините. Во него не можеле да најдат ништо што би ја подгревало нивната гордост или би ги потхранувало нивните славољубиви надежи. Но од тој нов Учител зрачела слава која ги восхитувала и пленела нивните срца. Божествена љубов се излевала од Неговото битие како цвеќето што ја шири својата прекрасна миризба. Неговите зборови паѓале „како дожд на ливада, како капки што наросуваат земја“ (Псалм 72,6). Сите некако чувствувале дека пред нив е Оној кој може да ги чита тајните на душата, а сепак им пристапува со најнежно сочувство. Луѓето му го отвориле своето срце и додека слушале, Светиот Дух малку по малку им го откривал значењето на поуката која што му била толку потребна на човештвото во сите времиња.

Во времето на Христа верските водачи на народот сметале дека поседуваат големо духовно богатство. Молитвата на фарисејот: „Боже, ти благодарам што не сум како другите луѓе“ (Лука 18,11), ги изразувала чувствата на тој општествен слој, а во голема мера и чувствата на целиот народ. Но, во мноштвото собрано околу Исуса,

имало поединци кои го чувствувале своето духовно сиромаштво. Кога во чудесниот лов на риба се открила Христовата божествена сила, Петар паднал пред Исусовите нозе извикувајќи: „Оди си од мене, Господи, зашто сум грешен човек!“ (Лука 5,8); така и меѓу мноштвото собрано на гората имало души кои, соочени со Неговата непорочност, чувствувале дека се „бедни, проколнати, сиромашни, слепи и голи“ (Откровение 3,17), и затоа копнеее за „Божјата благодат, која носи спасение за сите луѓе“ (Тит 2,11). Христовите зборови на охрабрување разбудиле надеж во овие души; сфатиле дека Бог сака да го благослови и нивниот живот.

Исус им ја понудил чашата со благослов на оние кои мислеле: „Богат сум, се збогатив и ништо не ми треба“ (Откровение 3,17), но тие со презир го отфрлиле милостивиот дар. Оној кој себеси се смета за совршен, кој мисли дека е доволно добар и е задоволен со својата состојба, воопшто и не бара да стане учесник во Христовата милост и праведност. Горделивоста не чувствува никаква потреба и затоа го затвора срцето за Христа и за неизмерните благослови кои Тој сака да ни ги подари. Во срцето на таквата личност нема место за Исуса. Сите оние кои во своите очи се богати и достојни за почит, не бараат со вера и затоа и не го примаат Божјиот благослов. Тие чувствуваат дека се сити, но си заминуваат гладни. Помошта што само Христос може да ја даде, ја ценат само оние кои знаат дека никако не можат сами да се спасат или сами од себе да направат какво било добро дело. Тоа се сиромашните по дух, за кои Тој кажува дека ќе бидат благословени.

На оној на кого му проштава, Христос најпрво го води кон покајание, а дело на Светиот Дух е да го увери дека е грешен. Оној чие срце е поттикнато од влијанието на Светиот Дух, согледува дека во себе нема ништо добро. Тој согледува дека сè што правел било проникнато со самољубие и грев. Слично на сиромашниот цариник, тој стои на страна, не осмелувајќи се дури ниту погледот да го

подигне кон небото, и извикнува: „Боже, биди милостив спрема мене грешниот!“ (Лука 18,13). Таквиот ќе прими благослов. Оној што се кае, прима проштавање, бидејќи Христос е „Јагнето Божје, кое ги зеде гревовите на светот врз себе“ (Јован 1,29). Божјето ветување гласи: „Гревовите ваши да се и алово црвени, како снег ќе ги побелам; да бидат црвени и како пурпур, како волна ќе станат бели“. „Ќе ви дадам ново срце... и ќе го внесам во вас мојот дух“ (Исаија 1,18; Езекил 36,26.27).

За бедните по дух Исус кажува: „Нивно е царството небесно“. Тоа царство не е, како што очекувале Христовите слушатели, минливо и земско. Христос на луѓето им го открил духовното царство на својата љубов, милост и праведност. Обележје на припадноста на царството на Месија е сличност со Синот човечки. Неговите поданици се сиромашни по дух, кротки, прогонети заради правдата. На нив им припаѓа небесното царство. И иако сè уште не било завршено, во нив започнало делото кое ќе ги направи достоини да имаат учество во „наследството на светиите во светлината“ (Колошаните 1,12).

Сите оние кои ја чувствуваат големата сиромаштија на својата душа и сфаќаат дека во себе немаат ништо добро, можат да добијат праведност и сила гледајќи во Исуса. Тој вели: „Дојдете кај Мене сите изморени и обременети“ (Матеј 11,28). Тој ве моли својата беда да ја замените со богатството на неговата милост. Ние не сме достоини за Божјата љубов, но Христос, нашиот Гарант, е достоин и во состојба да ги спаси сите оние кои доаѓаат кај Него. Какво и да било вашето искуство во минатото, колку и да се обесхрабрувачки вашите сегашни околности, ако дојдете кај Исуса такви какви сте, слаби, беспомошни и очајни, нашиот милостив Спасител, кој е полн со сочувство, уште оддалеку ќе ви излезе во пресрет, ќе ве прегрне со рацете на својата љубов и ќе ве наметне со наметката на својата праведност. Тој ќе ве претстави пред Таткото облечени во белата облека на својот сопствен карактер. Тој се за-

ложува за нас пред Бога, велејќи: „Јас го зазедов местото на овој грешник. Не гледај во ова дете што се изгубило, туку гледај ме Мене“. Колку и да зборува гласно сатаната против нашата душа, обвинувајќи ја за грев и полагајќи право на нас како на свој плен, крвта на Христос зборува многу посилено.

„Само во Господ, ќе велат за Мене, има правда и сила... Преку Господ ќе биде оправдано и прославлено целото племе Израилево“ (Исаија 45,24.25).

**„Блажени се оние што плачат,
зашто тие ќе се утешат“ (Матеј 5,4)**

Плачењето кое се спомнува овде е искрено жалење поради гревот. Исус вели: „И кога Јас ќе бидам издигнат од земјата, сите ќе ги привлечам кон Себе“ (Јован 12,32). Кога некој ќе биде поттикнат да погледне во Исуса издигнат на крстот, тогаш тој ја сфаќа сета грешност на човештвото. Тој увидува дека гревот ги предизвикал Исусовите страдања и го распнал Господа на славата, сфаќа дека, иако Бог го сака со неискажливо нежна љубов, животот му бил исполнет со неблагодарност и бунт. Се откажувал од својот најдобар Пријател и го злоупотребувал најдрагоцениот дар на Небото. Самиот повторно го распнувал Божјиот Син и го прободувал раскрвареното и скршено срце. Бездната на гревот, огромна, мрачна и длабока, го одвојува од Бога и тој плаче со скршено срце.

На оној кој така плаче, ветено му е дека „ќе се утешат“. Бог ни ја открива нашата вина, за да можеме да најдеме засолниште во Христа, со Негова помош да се ослободиме од ропството на гревот и да се радуваме во слободата на Божјите деца. Со вистинско покајание можеме да дојдеме

во подножјето на крстот и тука да го оставиме нашето тешко време.

Зборовите на Спасителот објавуваат вест на утеха за оние што трпат неволји или се ожалостени. Нашите таги и страдања не никнуваат од земја. Бог „не по волјата на своето срце ги казнува и ги ожалостува синовите човечки“ (Плачот на Еремија 3,33). Кога Тој ќе дозволи да дојдат искушенија и неволји на нас, тоа ни е „за полза, та да учествуваме во Неговата светост“ (Евреите 12,10). Искушението, колку и да ни изгледа горчливо и тешко, ако го поднесеме со вера, ќе ни донесе благослов.

Некој свиреп удар што знае да ни ги одземе земните радости, може да послужи како средство нашиот поглед да го насочиме кон Небото. Колку ли само има такви кои никогаш не би го запознале Христа, да не ги натерало страдањето да побараат утеха во Него!

За да ја отстрани нечистотијата и грубоста од нашиот карактер, Бог се служи со неволјите на животот. Процесот на сечење, делкање, длабење, мазнење и брусење кое тие го вршат, предизвикува болка. Не е лесно да се биде притиснат под тркалото на точилото. Но така каменот се подготвува за местото што треба да го заземе во небесниот храм. Мајсторот не би работел грижливо и темелно на некој безвреден материјал. Тој ги мазни само драгоцените камења, за да можат да се вградат во палатата.

Господ ќе им помогне на сите оние кои се надеваат во Него. Луѓето кои имаат вера ќе постигнат драгоценни победи. Тие ќе научат драгоценни поуки и ќе стекнат драгоценни искуства.

Нашиот небесен Татко никогаш не ги заборава оние што се тажни. Кога Давид се искачувал на Маслинската гора „и одејќи плачеше; главата му беше покриена и тој одеше бос“ (2. Самоилова 15,30), Господ го посматрал со сожалување. Давид, кој бил облечен во кострет, го печела совеста. Надворешните знаци на понизност сведочеле за неговото длабоко покајание. Со скршено срце и плачни

зборови ја изнел пред Бога својата неволја и Господ не го отфрлил својот слуга. Никогаш Давид не му бил толку драг на срцето на Бескрајната Љубов како тогаш кога, обземен со грижата на совеста, бегал да го спаси својот живот од непријателите кои неговиот роден син ги повел во бунт. Господ кажува: „Оние што Јас ги сакам, нив ги карам и воспитувам. И така, биди искрен и покај се“ (Откровение 3,19). Христос го лекува скршеното срце и ја чисти натажената душа, за да може во неа да се насели.

Но, кога ќе дојде неволја, колкумина од нас се слични на Јаков! Мислиме дека е тоа раката на непријателот и во темнината слепо се бориме сè додека не ја изгубиме силата и секоја надеж за утеха и избавување. Божествениот допир во мугрите му го открил на Јакова Оној со кого се борел - Ангелот на заветот; а тогаш, плачејќи, беспомошно паднал во преградките на Бескрајната Љубов, барајќи го благословот по кој копнеела неговата душа. И ние треба да научиме дека неволјите се благослов, да не ги презираме прекорите од Господа, ниту да се обесхрабриме кога Тој нè опоменува.

„Блажен е човекот кого Бог го опоменува. Затоа не отфрлај ги поуците на Седржителот, зашто Тој нанесува рани и Самиот ги преврзува; Тој поразува и со свои раце лекува. Од шест беди ќе те избави и во седмата зло нема да те стигне“ (Јов 5,17-19). Христос ѝ пристапува на секоја ранета душа за да ја исцели. Животот полн со болни загуби, жалости и страдања може да се разведри со драгоценото откривање на Неговата присутност.

Бог не сака да останеме притиснати со болката што нè тишти, со рането и скршено срце. Тој сака својот поглед да го подигнеме горе и да го гледаме Неговото мило лице полно со љубов. Драгиот Спасител стои крај мнозина чишто очи се толку се заматени со солзи што дури и не го забележуваат. Тој копнее да нè земе за рака, да нè поттикне да гледаме во Него со детска доверба и да му дозволиме да нè води. Неговото срце е секогаш отворено за нашите

длабоки таги, за нашите жалости и неволји. Тој нè љуби со вечна љубов и нèè опкружува со нежна добрина. Нашето срце секогаш може да се потпре на Него и непрекинато да размислува за неговата нежна добрина и љубов. Тој ќе ја воздигне душата над секојдневните таги и неволји и ќе ѝ даде мир.

Мислете на тоа, деца на страдањата и болката, и радувајте се во надежта. „И ова е победата што го победи светот- нашата вера“ (1. Јованово 5,4).

Блажени се и оние кои заедно со Исуса плачат со длабоко сочувство кон светот што страда и тагуваат поради неговите гревови. Во таквото плачење нема ниту една себична мисла. Исус бил Човек на болката, и поднесувал душевно страдање кое ниту еден јазик не може да го опише. Срцето му се кинело, а духот Му бил скршен поради престапите на луѓето. Со сесрдност, полна со самопрегорност, се трудел да ја ублажи бедата и секој јад на човештвото, а срцето му било обземено од тешка тага, додека го набљудувал мноштвото што одбивало да дојде кај Него и да прими живот. Сите Христови следбеници ќе поминат низ истото искуство. Бидејќи во себе ја носат Неговата љубов, тие ќе соработуваат со Него во спасувањето на загубените, ќе учествуваат во Христовите страдања, но и во славата што ќе се покаже. Бидејќи биле едно со Него во неговото дело и заедно со Него пиеле од чашата на болката, тие ќе имаат удел и во неговата радост.

Неволјите го научиле Исуса да ја извршува службата на утешител. Во секоја човечка тага и Тој е тажен: „Зашто во она, што Сам претрпе, откако беше искушан, во тоа може и на искушуваниите да им помогне“ (Исаија 63,9; Евреите 2,18). Секоја душа која зела учество во заедницата на Неговите страдања, има предност да учествува во оваа служба. „Зашто, како што избобилуваат Христовите страдања во нас, така избобилува и утехата наша преку Христос“ (2. Коринќаните 1,5). Кон ожалостените Господ покажува посебна милост и со нејзината сила ги омекнува

срцата и ја придобива душата. Неговата љубов го отвора патот пред ранетата и измачена душа и станува лековит мевлем за оние што тагуваат. „Отецот на милоста и Бог на секоја утеха, Кој нè утешува при секоја наша неволја, та и ние да можеме да ги утешиме сите оние кои се во неволја со онаа утеха со која Бог нè утешува нас самите“ (2. Коринќаните 1,3.4).

„Блажени се кротките“ (Матеј 5,5)

Во Блаженствата постои развојна линија на христијанското искуство. Оние кои почувствувале дека Христос им е потребен, кои плачеле поради своите гревови и минале во школата на страдања заедно со Христос, тие од божествениот Учител ќе научат да бидат кротки.

Доблеста неправдата да се поднесува кротко и благо, не ја ценеле ниту незнабожците ниту Евреите. Изјавата што Мојсеј, вдахнат од Светиот Дух, ја дал за себе, дека е најкроткиот човек на Земјата, народот во тоа време не ја сметал како пофалба; таа попрво предизвикувала сожалување или презир. Но Исус кротоста ја прогласува за една од најважните особини за влез во небесното царство. Божествената убавина на оваа драгоцена доблест се открила во Неговиот живот и карактер.

Исус, сјајот на славата на Таткото, „не сметаше дека треба да го искористи тоа што е еднаков со Бога; но Сам себе се понизи, земајќи лик на слуга“ (Филипјаните 2,6.7). Се согласил да мине низ најтешките искуства на животот, чекорејќи со човечките синови не како цар кој бара почести, туку како Оној чиј животен позив е да им служи на другите. Во Неговото однесување немало ниту трага од лажна ревност или студена строгост. Откупителот на светот имал природа повозвишена од ангелската, но

сепак, во неговата божествена величественост биле соединети кротоста и понизноста, а тоа ги привлекувало луќето кон него.

Исус се одрекол од самиот себе, и со ниту едно свое дело не се истакнувал себеси. Во сè се покорувал на волјата на својот Татко. Кога Неговата мисија на земјата била веќе при крај, можел да каже: „Јас Те прославив на Земјата; го извршив делото, што си ми го дал да го извршам“ (Јован 17,4). Тој нè повикува: „Поучете се од мене, бидејќи сум кроток и смирен по срце“. „Ако некој сака да врви по мене, нека се одрече од себе“ (Матеј 11,29; 16,24). Затоа да го симнеме од престолот нашето себично „јас“ и тоа повеќе да не владее со душата.

Оној кој го гледа Христовото самооткажување и скромноста на неговото срце, ќе биде принуден да каже, како што го сторил тоа Даниел кога го видел Оној кој е сличен на синовите човечки: „Во мене не остана сила и лицето ми пребледе многу“ (Даниел 10,8). Тогаш, самоувереноста и себеистакнувањето со кои сме се гордееле, можеме да ги согледаме во сета нивна ништожност, како сигурни знаци на робување на сатаната. Човекот според својата природа секогаш се стреми да се истакне и секогаш е подготвен да се бори за првенство; но оној кој се поучува од Исус, се одрекол од самиот себе и од гордоста и желбата да биде прв, и во неговата душа владее мир. Нашето „јас“ се покорува на Светиот Дух. Тогаш веќе не се стремиме за највисокото место. Нема да негуваме славољубив копнеж да се наметнуваме и да ги туркаме другите за да обрнеме внимание на себе, туку ќе чувствуваме дека нашето највозвишено место е крај нозете на нашиот Спасител. Тогаш гледаме во Исуса, чекајќи да нè води неговата рака и слушајќи го неговиот глас. Апостол Павле го стекнал тоа искуство, и тој кажува: „Се распнав заедно со Христос; и јас веќе не живеам, туку Христос живее во мене. А тоа што сега живеам во тело, живеам со верата во Синот Божји, кој ме возљуби и Себе се предаде за мене“ (Галатите 2,19.20).

Ако го примиме Христос како постојан гостин во својата душа, Божјиот мир што го надвишува секој ум, ќе ги сочува нашите срца и мисли во Исуса Христа. Животот на нашиот Спасител на Земјата, иако исполнет со судири, бил живот на мир. Додека разлутените непријатели постојано го прогонувале, Тој велел: „Оној што ме прати е со мене; Отецот не ме остави сам, зашто секогаш го вршам она што му е угодно“ (Јован 8,29). Никаква бура на човечкиот или сатанскиот гнев не можела да го наруши мирот на неговата совршена заедница со Бога. И Тој ни вели: „Мир ви оставам; мирот свој ви го давам“. „Земете го мојот јарем на себе и поучете се од Мене, бидејќи сум кроток и смирен по срце, и ќе најдете мир за душите ваши“ (Јован 14,27; Матеј 11,29). Носете го со мене јаремот на службата во слава на Бога и за воздигнување на човештвото, па ќе согледате дека мојот јарем е благ и моето бреме лесно.

Самољубието го уништува нашиот мир. Додека во нас живее нашата себична природа, ние сме постојано подготвени да ја браниме од понижувањата и навредите; но кога нашето „јас“ е мртво, и нашиот живот е скриен со Христа во Бога, тогаш нема да нè рануваат омаловажувањето и потценувањето. Ќе бидеме глуви за озборувањата и слепи за подбивањата и навредите. „Љубовта е великодушна, полна со добрина, љубовта не завидува, не се превознесува, не е горделива, не е непристојна, не бара свое, на се срди, не памти зло, не се радува на неправда, туку се радува на вистината, сè покрива, во сè верува, на сè се надева, сè поднесува. Љубовта никогаш не пропаѓа“ (1. Коринќаните 13,4-8).

Среќата која потекнува од овоземните извори е променлива, како што се променливи и различните животни околности; но Христовиот мир е постојан и траен. Тој не зависи од околностите на животот, од големината на световните добра или од бројот на пријателите што ги имаме на оваа земја. Христос е извор на жива вода, и среќата која потекнува од Него никогаш нема да изневери.

Христовата кротост, покажана во домот, ќе ги усреќи сите домашни; таа не предизвикува кавга, не враќа налутено, туку го смирува раздразнетиот темперамент и зрачи со благо што ја чувствуваат сите оние кои се наоѓаат во делокругот на нејзиното дејство. Секое земно семејство во кое се негува кротоста, се соединува со големото семејство на небото.

За нас би било далеку подобро да страдаме поради лажни обвинувања, отколку самите да си создаваме мака одмаздувајќи им се на своите непријатели. Духот на омраза и одмазда потекнува од сатаната и може да му донесе само зло на оној што го негува. Тајната на вистинскиот благослов се крие во кротоста смерноста на срцето, во кротоста која е плод на живеењето со Христа. „Ќе ги возвиши кротките, спасувајќи ги“ (Псалм 149,4).

Кротките „ќе ја наследат земјата“. Гревот дошол на овој свет токму поради желбата за самовозвишување и така нашите прародители ја изгубиле власта над оваа прекрасна Земја, своето царство. Со самооткажувањето Христос го откупил она што било загубено. Тој кажува дека и ние треба да победиме како што победил Тој (Откровение 3,21). Негувајќи понизност и самооткажување, ние можеме да станеме Негови сонаследници кога кротките „ќе ја наследат земјата“ (Псалм 37,11).

Земјата што им е ветена на кротките, нема да биде слична на оваа - затемнета со сенката на смрт и проклетство. „Но ние, според Неговото ветување, очекуваме ново небо и нова земја, на кои ќе се всели правда“. „И нема веќе да има никакво проклетство; престолот на Бога и на Јагнето ќе биде во градот; Неговите слуги ќе му служат“ (2. Петрово 3,13; Откровение 22,3).

Таму нема разочарувања, ниту болка ниту грев, и нема никој што ќе каже: болен сум; таму нема погребни поворки, нема плачења, нема смрт, нема разделби, нема скршени срца, бидејќи таму е Исус, таму е мир. Таму „нема да трпат глад и жед, нема да ги удри припек и сонце; зашто

Оној, кој ги милува, ќе ги води и ќе ги доведе при извори водни“ (Исаија 49,10).

„Блажени се гладните и жедните за правда, зашто тие ќе се наситат“ (Матеј 5,6)

Праведноста е светост, сличност со Бога, а „Бог е љубов“ (1. Јованово 4,16). Таа е усогласеност со Божјиот закон, „зашто сите Твои заповеди се праведни“ (Псалм 119,172), а љубовта е „исполнување на Законот“ (Римјаните 13,10). Праведноста е љубов, а љубовта е светлина и Божји живот. Божјата праведност е отелотворена во Христа. Примајќи го Него, ја примаме и праведноста.

Праведноста не се стекнува со мачни напори ниту со заморна работа, со дарови или жртви, туку таа претставува доброволен дар на секоја душа која е гладна и жедна за правда. „Вие што жеднувате, дојдете сите при водите; дури и вие, кои немате пари, дојдете, купувајте и јадете... без пари и без плаќање“. „Нивната победа е од мене, вели Господ“, и: „Името со кое ќе го именуваат е: Господ - Нашата правда“ (Исаија 55,1; 54,17; Еремија 23,6).

Никаква човечка сила не може да ја задоволи гладта и жедта на душата. Но Исус кажува: „Ете, стојам пред вратата и чукам. Ако некој го чуе гласот мој и ја отвори вратата, ќе влезам кај него и ќе вечерам со него, и тој со мене“; „Јас сум лебот на животот; кој доаѓа кај мене, нема да огладни и кој верува во Мене, нема никогаш да ожедни“ (Откровение 3,20; Јован 6,35).

Како што ни е потребна храна за да ја одржиме физичката сила, така ни е потребен Христос, Лебот од Небото, да нè поткрепи во духовниот живот и да ни подари сила за работа во Божјето дело. Како што телото постојано

прима хранливи состојки што го одржуваат животот и снагата, така и душата мора да одржува постојана заедница со Христа, покорувајќи му се и целосно потпирајќи се на Него.

Како што еден уморен патник во пустина копнее по извор, и откако ќе го најде ја гасне својата голема жед, така и христијанинот ќе биде жеден да пие од чистата вода на животот чиј извор се наоѓа во Христа.

Кога ќе го запознаеме карактерот на Спасителот, ние ќе посакаме потполно да се преобразиме и да се обновиме според примерот на Неговата непорочност. Колку повеќе го запознаваме Бога, толку повозвишен ќе биде нашиот идеал за карактерот и посесрдна нашата желба да го одразуваме Божјиот лик. Кога душата копнее по Бога, божественото се соединува со човечкото, а срцето полно со копнеж тогаш кажува: „А ти, душо моја, само на Бога чекај, зашто само во Него е мојата надеж“ (Псалм 62,5).

Ако сте свесни за сиромаштијата на својата душа, ако сте гладни и жедни за праведност, тоа е доказ дека Христос ја поттикнал желбата во вашето срце да го повикате, излевајќи го Светиот Дух, за во вас да го оствари она што вие не сте во состојба да го сторите за себе. Својата жед не мораме да ја гаснеме на плитки потоци; зашто големиот извор се наоѓа токму над нас, од чиешто изобилни води можеме слободно да пиеме, само ако малку повеќе се издигнеме на патеката на верата.

Божјите зборови се извор на животот. Ако копнеете по тие живи извори, тогаш, со помош на Светиот Дух, и вие ќе остварите заедница со Христа. Познатите вистини ќе ви се откријат во нов облик, библиските текстови ненадејно, како светлината на молњата, ќе заблескаат со ново значење, ќе ја согледате поврзаноста на прекрасните вистини со делото на откупување и ќе знете дека ве води Христос, дека божествениот Учител е покрај вас.

Исус кажал: „А кој пие од водата што Јас ќе му ја дадам, нема никогаш да ожедни; таа во него ќе стане извор

на вода што тече во живот вечен“ (Јован 4,14). Додека Светиот Дух ви ја открива вистината, вие ќе стекнувате најдрагоцени искуства и ќе копнеете и на другите да им кажувате за утешните вистини кои ви се откриени. Кога ќе се сретнете со нив, вие ќе им ги пренесувате новите мисли за Христовиот карактер и дело. Ќе можете на оние што го сакаат и на оние што не го сакаат да им изнесувате нови откровенија за Неговата љубов полна со сочувство.

„Давајте и ќе ви се даде“ (Лука 6,38); зашто за Божјата реч е кажано: „Ти си градински извор, кладенец од жива вода, поток што тече од Ливан“ (Песна над песните 4,15). Срцето кое еднаш ја почувствувало Христовата љубов, постојано ќе копнее уште подлабоко да ја запознава; и додека неговата љубов ја делите со другите, вие ќе ја примате сè побогато и поизобилно. Секое откривање на Бога, на душата ѝ дава поголема способност да прима знаење и да љуби. Ваквото срце постојано извикнува: „Повеќе за Тебе“, а Духот секогаш одговара: „Многу повеќе“ (Римјаните 5,9.10), зашто нашиот Бог се радува да направи „изобилно сè што ќе побараме или помислиме“ (Ефесјаните 3,20). Кога се одрекол од себеси за да го спаси изгубеното човештво, на Исуса му бил даден Светиот Дух во полна мера. Така ќе му биде даруван и на секој Христов следбеник кога потполно ќе му го предаде своето срце да биде Негово живеалиште. Лично Господ ни заповеда: „Но исполнете се со Дух“ (Ефесјаните 5,18), а таа заповед едновременно претставува и ветување дека ќе биде исполнета. Бидејќи Таткото благоволи во Христа „да се всели сета полнота“ и „да бидете исполнети во Него“ (Колошаните 1,19; 2,10).

Како што дождот ја освежува земјата, така и Бог изобилно ја излева својата љубов. Тој вели: „Росете, небеса, одозгора, и облаците нека излеваат правда; нека се распука земјата и нека никне спасение, заедно да изникне и правдата“. „Сиромаси и неимотни бараат вода, и нема, јазикот им се исушува од жед: Јас, Господ, ќе ги чујам, Јас, Бог Израелов, нема да ги оставам. Ќе отворам реки на врвот од горите

и извори среде долини; пустината ќе ја направам езеро и сувата земја- водни извори“ (Исаија 45,8; 41,17,18).

„И од Неговата полнота ние сите примивме благодат врз благодат“ (Јован 1,16).

**„Блажени се милостивите,
зашто тие ќе бидат помилувани“** (Матеј 5,7)

Човечкото срце по природа е студено, мрачно и без љубов; ако некој покаже дух на милосрдност и проштавање, тој не го прави тоа сам од себе, туку под влијание на Божјиот Дух кој влијае на срцето. „Ние Го љубиме, зашто прво Тој нè возљуби нас“ (1. Јованово 4,19).

Само Бог е извор на секоја милост. Името му е „Бог милостив и жалостив“ (2. Мојсеева 34,6). Тој не постапува со нас онака како што сме заслужиле. Тој не прашува дали сме достоини за Неговата љубов, туку нè опсипува со изобилна љубов за да нè направи достоини. Тој не е одмаздољубив. Тој не сака да казнува, туку да спаси. Дури и строгоста што ја покажува во своето провидение, ја покажува само со цел да ги спаси загубените. Тој со длабок копнеж сака да ги олесни човечките страдања и да стави свој мевлем на нивните рани. Вистина е дека Бог „не остава неказнет виновник“ (2. Мојсеева 34,7), но затоа сака да ја прости вината.

Оние што се милостиви се „учесници во Божјата природа“ (2. Петрово 1,4), и во нив се огледува Божјата љубов. Сите оние чие срце е поврзано со сочувствителното срце на Бескрајната Љубов, ќе се трудат да ги вратат другите на вистинскиот пат, а не да осудат. Христовото присуство во душата е извор што никогаш не пресушува и каде што Тој живее, таму се умножуваат добрите дела.

Кога заталканите и јадни жртви на искушенијата, страстите и гревот бараат помош, христијанинот не треба да прашува: Дали се тие достоини? туку: Што можам да направам за нивно добро? Во најбедните и најпонижените тој гледа души за чие спасение умрел Христос, души за кои Бог на своите деца им ја доверил службата на помирување.

Милостиви се оние што имаат сожалување кон сиромашните, измачените и угнетуваните. Јов кажува: „Јас го спасував страдалникот што викаше и беспомошниот сирак. Врз мене доаѓаше благословот на оној што пропаѓаше; на вдовичиното срце му донесував радост. Се облекував во правда, и судот ми беше како наметка и венец. Јас бев очи на слепиот и нозе на хромиот; за сиромасите бев татко и внимателно ја проучував поплаката, која не ја знаев“ (Јов 29,12-16).

Постојат многу такви чиј живот е мачна борба; тие ги чувствуваат своите недостатоци, несреќни се и не веруваат; сметаат дека немаат на што да се надеваат. Љубезениот збор, погледот полн со сочувство и разбирање, на мнозина што се борат и се осамени ќе им бидат како чаша освежувачка вода за жедната душа. Еден збор полн со сочувство, едно добро дело на љубовта би го олесниле товарот кој толку тешко ги притиска уморните плеќи. А секој збор и секое дело на несебична добрина претставува израз на Христовата љубов кон изгубеното човештво.

Милостивите „ќе бидат помилувани“. „Добротворната душа ќе биде наситена, и кој напојува други, и тој самиот ќе биде напоен“ (Мудри изреки 11,25). Душата која е исполнета со сожалување, ужива сладок мир; нејзиниот животот, исполнет со несебична служба за другите, за неа претставува благословена награда. Светиот Дух кој престојува во душата и се открива во животот, ќе ги смекне тврдите срца и ќе разбуди сочувство и нежност. Она што ќе го посеете, тоа ќе го пожнеете. „Блажен е оној што се грижи за бедните... Господ ќе го пази и ќе го одржи во живот и ќе му даде среќа на земјата; и нема да го предаде

во рацете на непријателот негов. Господ ќе му помогне кога лежи болен в постела. Ти ја исцелуваш секоја болка при болеста негова“ (Псалм 41,1-3).

Оној што му го посветил својот живот на Бога за да им служи на Неговите деца, поврзан е со Оној кој управува со сите богатства на вселената. Со златниот синцир на непроменливите ветувања, неговиот живот е поврзан со Божјиот. Господ никогаш нема да го напушти во мигови на мака и страдање. „Мојот Бог, по своето богатство, нека ја исполни секоја ваша потреба, за слава преку Исус Христос“ (Филипјаните 4,19). Во часот на последната неволја, милостивите ќе најдат засолниште во милостивиот Спасител полн со сожалување и ќе бидат примени во вечните живеалишта.

**„Блажени се чистите по срце, зашто тие
ќе Го видат Бога“ (Матеј 5,8)**

Евреите многу стого внимавале на церемонијалната чистота, па затоа и нивните бројни прописи биле премногу тешки. Нивните мисли постојано биле обземени со правила, ограничувања и страв да не се осквернат однадвор, и не можеле да ја забележат дамката што себичноста и злобата ја остава на душата.

Исус не ја навел таквата чистота како услов за влез во Неговото царство, но ја истакнал потребата човекот да има чисто срце. Мудроста што доаѓа одозгора „е најнапред чиста“ (Јаков 3,17). Во Божјиот град нема да влезе ништо што е осквернето. Оние кои сакаат да живеат во Него, мора уште овде на земјата да имаат чисто срце. Кај оној кој учи од Исуса, сè повеќе ќе се јавува одвратност кон непромисленото однесување, недоличните зборови

и непристојните мисли. Кога Христос престојува во срцето, мислите и однесувањето секогаш ќе бидат чисти и благородни.

Но Исусовите зборови: „Блажени се чистите по срце“ имаат и едно подлабоко значење - не само човек да биде чист во онаа смисла како што светот ја сфаќа непорочноста, слободен од она што е сетилно, неосквернет со страстни желби, туку искрен и во сите скриени намери и мотиви на срцето, слободен од гордоста и самољубието, скромен, несобичен, слични на дете.

Само сличните меѓусебно се ценат. Сè додека во својот живот не го прифатиме принципот на самопожртвувана љубов, која е основно начело на Неговиот карактер, не можеме да го запознаеме Бога. Срцето измамено од сатаната на Бога гледа како некое тиранско, немилосрдно битие; себичните човечки особини, па дури и особините на самиот сатана, му се припишуваат на Создателот полн со љубов. „Ти си помисли“ - кажува Тој - „дека Јас сум како тебе“ (Псалм 50,21). Неговата добронамерна грижа и водство луѓето ги сметаат за израз на некоја самоволна и одмаздољубива природа. Исто така се гледа и на Библијата, ризницата полна со богатствата на Неговата милост. Славата на нејзините вистини, кои се високи како самото небо и допираат до вечноста, не се забеежува. За мнозина Христос е „како корен од сува земја“, и не ја гледаат во Него „убавината поради која“ би го „засакале“ (Исаија 53,2). Кога Исус, преку кого Бог му се открил на човештвото, дошол меѓу луѓето, книжевниците и фарисеите му зборувале: „Не зборуваме ли право дека си Ти Самарјанин и дека зол дух има во Тебе?“ (Јован 8,48) Дури и неговите ученици биле толку заслепени од себичноста на своето срце, што биле бавни да го познаат Оној што дошол да им ја открие љубовта на Таткото. Затоа Исус, иако опкружен со луѓе, сепак одел сам на земјата. Само на небото бил потполно сфатен.

Кога Христос ќе дојде во својата слава, грешниците нема да можат да го издржат неговиот поглед. Светлината на Неговата присутност, која претставува живот за оние што го љубат, за неверниците значи смрт. Очекувањето на Неговото доаѓање за нив претставува „страшно очекување на суд и јаростен оган“ (Евреите 10,27). Кога Тој ќе се појави, тие ќе сакаат да се скријат од лицето на Оној што умрел за да ги откупи.

Но оние чиито срца се очистени со Светиот Дух, кој престојува во нив, доживуваат потполна преобразба. Таквите срца можат да го запознаат Бога. Мојсеј бил скриен во „пукнатината на карпата“ (2. Мојсеева 33,22) кога му се открила Господовата слава; така можеме и ние, скриени во Христа, да ја гледаме Божјата љубов.

„Оној што љуби чисто срце, и чии зборови се пријатни, и на царот му станува пријател“ (Мудри изреки 22,11). Ние со вера Го гледаме уште овде и сега. Во своето секојдневно искуство ние ја догледуваме Неговата добрина и сочувство, кои се откриваат преку делата на Неговото провидение. Го препознаваме во карактерот на Неговиот Син. Светиот Дух ја издвојува вистината за Бога и за Оној што Тој го пратил, и му ја открива на нашиот разум и срце. Оние кои се со чисто срце го гледаат Бога во нова, попријатна светлина, како свој Откупител, и додека ја набљудуваат чистотата и убавината на Неговиот карактер и самите копнеат да го отсјајуваат Неговиот лик. Тие во Него гледаат Татко кој копнее да го прегрне синот кој се кае, а срцата им се исполнети со неискажлива радост и слава.

Оние кои се со чисто срце го спознаваат Создателот преку делата на Неговата моќна рака, во убавината на сето она што ја исполнува вселената. Тогаш појасно ги читаат сведоштва во Неговата пишана Реч за откривањето на неговата милосрдност, добрина и милост. Вистините скриени од мудрите и разумните, им се откриваат на децата. Убавината и богатството на вистината што не ја забележуваат оние со световна мудрост, постојано им се

открива на оние што имаат искрен детски копнеж да ја дознаат и да ја исполнат Божјата волја. Ние ја запознаваме вистината кога и самите стануваме соучесници во божествената природа.

Оние кои се со чисто срце, живеат како да се наоѓаат во видлива Божја присутност уште овде, на овој свет. И исто така, тие ќе го гледаат лице в лице и во идниот бесмртен свет, како што Адам го гледал додека одел и разговарал со Бога во Едем. „Сега гледаме како низ огледало, нејасно, а тогаш - лице в лице“ (1. Коринќаните 13,12).

„Блажени се миротворците, зашто тие ќе се наречат синови Божји“ (Матеј 5,9)

Христос е „Кнез на мирот“ (Исаија 9,6), и Неговата мисија е да го врати мирот и на Земјата и на небото, којшто бил нарушен поради гревот. „И така, оправдани преку верата, имаме мир со Бога, преку нашиот Господ Исус Христос“ (Римјаните 5,1). Секој оној што ќе се согласи да се откаже од гревот и да го отвори своето срце за Христовата љубов, ќе има удел во овој небесен мир.

Освен овој, не постои друг темел на мирот. Христовата милост, примена во срцето, го отстранува секое непријателство, ја смирува секоја кавга и душата ја исполнува со љубов. Оној што е во мир со Бога и со своите ближни, никој не може да го направи несреќен. Во неговото срце нема да има завидливост, нема место ни за зли сомнежи и омраза не може да постои. Срцето кое е во согласност со Бога е исполнето со небесен мир и неговото благословено влијание го шири на сите кои го окружуваат. Духот на мирот како роса ќе се спушта врз срцето уморно и измачено од борбите на оваа земја.

Христовите следбеници се испратени во светот како вешници на мирот. Секој оној кој со тивко, несвесно влијание на светиот живот ја открива Христовата љубов, секој оној кој со збор или дело го наведува другиот да се откаже од гревот и своето срце да му го предаде на Бога, е градител на мирот.

А „блажени се миротворците, зашто тие ќе се наречат синови Божји“. Духот на мирот е доказ дека тие се поврзани со Небото. Нив ги опкружува пријатната атмосфера на Христовата личност. Прекрасниот мирис на животот и убавината на карактерот му откриваат на светот дека тие се Божји деца. Луѓето согледуваат дека тие биле со Исуса. „Секој, кој љуби, е роден од Бога“. „Ако, пак, некој нема Дух Христов, тој не е Негов“, туку „оние што се управуваат по Духот Божји, се синови Божји“ (1. Јованово 4,7; Римјаните 8,9.14).

„И остатокот на Јаков ќе биде меѓу народите како роса од Господ, како ситен дожд по трева. Тој нема да зависи од човек и нема да се потпира на смртници“ (Михеј 5,7).

**„Блажени се ѓонетите заради правда,
бидејќи нивно е царството небесно“ (Матеј 5,10)**

Исус не поттикнува кај своите следбеници надеж дека ќе стекнат земна слава и богатство, дека ќе живеат без неволји, туку им укажува на предноста заедно со својот Учител да одат по патеката на самооткажување и понижување, бидејќи светот не ги познава.

Нему, кој дошол да го откупи изгубениот свет, му се спротивставиле обединетите сили на Божјиот и човеков непријател. Злите луѓе и злите ангели зе здружиле во немилосрден заговор против Кнезот на мирот. Иако секој

Негов збор и секое дело биле исполнети со божествена сомилоост, тоа што се разликувал од светот предизвикало најогорчено непријателство. Бидејќи не го одобрувал задоволувањето на грешните склоности на човечката природа, предизвикал најогорчено противење и омраза. Така е и со сите оние коишто сакаат побожно да живеат во Исуса Христа. Меѓу праведноста и гревот, љубовта и омразата, вистината и лагата, постои непомирлив судир. Кога некој во својот живот ја одразува Христовата љубов и убавината на светоста, тој ги оттргнува поданиците од царството на сатаната и кнезот на злото станува да му се спротивстави. Прогонство и понижување ги очекува сите оние во кои престојува Христовиот Дух. Со тек на времето карактерот на прогонството се менува, но зад сето тоа се наоѓа силата на истиот оној дух кој, почнувајќи од Авел, ги прогонувала Божјите избраници.

Кога луѓето настојуваат да дојдат во согласност со Бога, согледуваат дека маките на крстот сè уште не престанале. „Управителите на темнината, поднебесните духови на злобата“ построени се против сите оние што му се покоруваат на небесниот закон. Затоа наместо да предизвикуваат жалост, прогонствата треба да им донесат радост на Христовите ученици, бидејќи тоа за нив претставува најдобар доказ дека одат по стапките на својот Учител.

Иако Господ не му ветил на својот народ живот без искушенија, Тој му ветил нешто многу подобро. Тој кажува: „И додека траат деновите твои, ќе биде со тебе и силата твоја“. „Доста ти е Мојата благодат, бидејќи Мојата сила се покажува потполно во слабоста“ (5. Мојсеева 33,25; 2. Коринќаните 12,9). Ако сте повикани да поминете низ огнена печка за Него, Исус ќе биде покрај вас, како што бил со тројцата верни млади луѓе во Вавилон. Оние кои го љубат својот Откупител, ќе се радуваат на секоја прилика со Него да ги делат понижувањата и срамот. Љубовта што ја негуваат кон својот Господ, ги олеснува страдањата на кои се изложени поради Него.

Сатаната во сите времиња ги прогонува припадниците на Божјиот народ. Ги мачел и ги убивал, но тие и умирајќи победувале. Со цврстината на својата вера го откривале Оној кој е посилен од сатаната. Сатаната можел да го мачи и убие телото, но никако не можел да допре до животот кој со Христа бил скриен во Бога. Можел да ги фрли во затвор, но не можел да го врзе духот. Сепак, тие гледале кон славата што ќе настапи по темнината и говореле: „Зашто мислам дека страдањата на сегашното време не се ништо спрема славата која треба да се открие кон нас“. „Зашто нашите сегашни незначителни страдања ни донесуваат многу пообилна и вечна тежина на славата“ (Римјаните 8,18; 2. Коринќаните 4,17).

Преку искушенијата и прогонствата се открива славата и Божјиот карактер кај Неговите избраници. Верните во Божјата црква, омразени и прогонети од светот, се воспитуваат и се дисциплинираат во Христовата школа. Тие на земјата одат по тесната патека и се чистат во печката на неволјите. Тие чекорат со Христа низ болни судири, поднесуваат самооткажување и доживуваат горчливи разочарувања, но во овие мачни искуства ја запознаваат сета стравотија и беда на гревот и на сето тоа гледаат со одвратност. Бидејќи учествуваат во Христовите страдања, одредени се да бидат учесници и во Неговата слава. На пророкот преку свето видение му била покажана славната победа на Божјиот народ. Тој кажува: „И видов нешто како стаклено море, измешано со оган; и оние што победија... стоеја на тоа стаклено море и имаа харфи Божји. И ја пееја песната на Мојсеј, Божјиот слуга, и песната на Јагнето, велејќи: Големи и чудесни се делата Твои, Господи Боже Седржителе! Праведни и вистинити се Твоите патишта, Царе на светите“. „Тие се што дојдоа од големи маки; тие ги испраа облеките свои и ги избелија со крвта на Јагнето. Затоа се пред престолот на Бога, кому му служат во Неговиот храм и дење и ноќе; и Оној, кој седи на престолот, ќе се всели во нив“ (Откровение 15,2.3; 7,14.15).

„Блажени сте вие, кога ќе ве срамаат“

(Матеј 5,11)

Уште од времето кога паднал, сатаната се служи со измама. Како што лажно го претставувал Бога, така преку своите слуги лажно ги претставува и Божјите деца. Спасителот кажува: „Навредите на оние што Те хулат, паѓаат врз мене“ (Псалм 69,9). На сличен начин тие паѓаат и на Неговите ученици.

Ниеден човек на земјата не бил толку свирепо напаѓан и клеветен како Синот Човечки. Му се потсмеваале и го навредувале поради неговата непоколеблива послушност на начелата на светиот Божји закон. Го мразеле без никаква причина. Сепак Тој смирено стоел пред своите непријатели, изјавувајќи дека понижувањето е дел на христијанското наследство, советувајќи ги своите следбеници како да им се спротивстават на стрелите на злобата и повикувајќи ги да не потклекнат при прогонството.

Иако клеветењето може да му наштети на добриот глас, тоа не може да го извалка карактерот, зашто тој е во Божја власт. Сè додека не се согласиме со гревот, не постои сила, ниту човечка, ниту сатанска, која може да ја извалка душата. Човекот чие срце се потпира на Бога, и во најболните искушенија и во најтешките околности останува потполно ист каков што бил и во времето на благосостојба, кога изгледало дека е окружен со Божјата светлина и заштита. Неговите зборови, мотиви и дела можат да бидат лажно претставувани и погрешно толкувани, но тој не обрнува внимание на тоа, бидејќи се бори за нешто што е далеку повозвишено. Слично на Мојсеј, тој сè поднесува „зашто веруваше во Оној кој не се гле-

даше, како да го гледа“ (Евреите 11,27), не гледајќи „кон видливото, туку кон невидливото“ (2. Коринќаните 4,18).

Христос знае за сето она што луѓето погрешно го сфаќаат и лажно го претставуваат. Неговите деца можат да најдат сила да чекаат смирено, стрпливо и со доверба, без оглед колку се клеветени и презирани, бидејќи нема ништо тајно што нема да се открие, а на оние кои му укажуваат чест на Бога, и самиот ќе им укаже почит пред луѓето и ангелите.

„Кога ќе ве срамат и прогонуваат“, кажува Исус, „радувајте се и веселете се“. Потоа на своите слушатели им укажал на пророците „кои говореле во името Господово“, како „пример на страдања и долготрпенија“ (Јаков 5,10). Авел, првиот христијанин меѓу потомците на Адам, умрел како маченик. Енох чекорел со Бога, но светот не можел да го сфати. На Ное му се потсмеваале дека е фанатик кој внесува немир меѓу луѓето. „А други поднесоа подигрување и камшикување, па дури и окови и затвор“, „други, пак, беа мачени и не прифатија да бидат ослободени, за да добијат подобро воскресение“ (Евреите 11,36.35).

Во сите векови избраните Божји гласници биле навредувани и прогонувани; но благодарение токму на нивните неволји, сознанието за Бога се ширело на сите страни. Секој Христов ученик мора да стапи во тие исти редови и да го продолжи истото дело, знаејќи дека непријателите на делото не можат да направат ништо против вистината, туку само за напредок на вистината. Бог сака вистината да го заземе првото место и таа за луѓето да стане предмет на истражување и разговор, па дури и ако ја презираат. Човечкиот разум мора да се поттикне на размислување; секој судир, секој прекор, секој напор да се ограничи слободата на совеста претставуваат прилики кои Бог ги користи за да го разбуди умот, кој инаку би останал успан.

Колку пати ова се потврдilo во животот на Божјите пратеници! Делото на евангелието не пропаднало кога, под водство на Синедрионот, благородниот и вистиноречив

Стефан го каменувале. Славната небесна светлина која го осветлувала неговото лице и божествената сомилост со која била исполнета неговата претсмртна молитва претставувале остра стрела на осведочување за ревносниот член на Синедрионот, и Савле, од фарисеј кој ги прогонува христијаните, станува избран сад да го носи Христовото име „пред ненабожците, царевите и синовите Израилеви“. Многу години подоцна, Павле, веќе стар човек, ќе напише од својата ќелија во Рим: „Навистина, едни од завист и желба за препирање... го проповедаат Христос... нечисто, мислејќи дека ја наголемуваат тежината на моите окови... И што постигнуваат со тоа? Ништо друго освен тоа што или преку дволичност или преку вистина Христос се проповеда“ (Филипјаните 1,15.16.18). Павловото заробеништво придонесло евангелието да се рашири насекаде, па така многу души биле придобиеани за Христа, дури и во самата царска палата. Семето на Словото на живиот Бог „кое не пропаѓа“ и „останува довека“ (1. Петрово 1,23) било посеано во срцата на луѓето благодарение на напорите на сатаната истото да го уништи; преку понижувањето и прогонството на Божјите деца се воздигнува Христовото име и душите се спасуваат.

Голема е наградата на Небото за сите кои и во прогонствата и во понижувањата сведочат за Христа. И додека луѓето копнеат по земните добра, Исус им укажува на небесната награда. Меѓутоа, Тој не ја дава таа награда само во идниот живот; наградувањето почнува уште овде на земјата. Во старо време Господ му се јавил на Аврама и му рекол: „Јас сум ти закрила и наградата твоја ќе биде многу голема“ (1. Мојсеева 15,1). Таква награда ќе добијат сите оние кои го следат Христа. Да воспоставиме хармонија со Јехова Емануел - Оној во кого се „скриени сите сокровишта на мудроста и знаењето“, во кого „телесно живее сета полнота на Божеството“ (Колошаните 2,3,9) - да го запознаеме Него, да го имаме Него, додека срцето сè повеќе се отвара да ги прими неговите особини, да ја запознаеме

неговата љубов и сила, да го имаме неискажаното Христово богатство, да разбираме сè повеќе „што е ширина и должина, што е длабочина и височина, и да ја осознаете Христовата љубов која го надминува секое знаење, за да се исполните со сета полнота Божја“ (Ефесјаните 3,18,19) - „тоа е наследството на слугите Господови, нивна победа од Мене, вели Господ“ (Исаија 54,17).

Оваа радост ги исполнувала срцата на Павле и Сила додека околу полноќ, во затворот во Филиба, се молеле и пееле во слава на Бога. И таму Христос бил покрај нив, а светлината на неговото присуство и славата од небесните дворови ја растерала темнината. Павле, кој заборавил на своите окови гледајќи го славното ширење на евангелието, пишува од Рим: „Затоа се радувам и повторно ќе се радувам“ (Филипјаните 1,18). Истите зборови што Христос ги изговорил на Гората, повторно одзвонуваат и во посланието на апостол Павле, кое среде неговите прогонства го напишал за црквата во Филиба: „Радувајте се секогаш во Господ, и пак ќе речам: радувајте се“ (Филипјаните 4,4)

„Вие сте солта на земјата“ (Матеј 5,13)

Солта се цени поради нејзиното својство да ја чува и да ја одржува храната; и кога Бог своите деца ги нарекува сол, Тој сака да им каже дека им ја дал својата милост со намера тие да станат орудија за спасение на другите. Причината поради која Бог издвоил еден народ како свој претставник меѓу сите народи на земјата, не се состоела само во тоа да ги усвои како свои синови и ќерки, туку за светот да може преку нив да ја прими спасоносната милост (Тит 2,11). Бог го избрал Аврам не само да биде посебен Божји пријател, туку и орудије преку кое ќе ги објавува особените предности коишто Господ сакал да

им ги открие и на останатите народи. Во својата последна молитва за учениците, непосредно пред распнувањето, Исус рекол: „И за нив јас се посветувам, та и тие да бидат осветени преку вистината“ (Јован 17,19). На сличен начин и христијаните кои се очистени со вистината, во себе носат спасоносни својства кои ќе го сочуваат светот од потполна морална изопаченост.

Солта мора да биде измешана со материјата на која ѝ е додадена; таа мора целосно да проникне во таа материја, за да може да ја сочува. На ист начин, преку личен контакт и дружење со луѓето, спасоносната сила на евангелието допира до нив. Тие не се спасуваат како група, туку како поединци. Во личното влијание се наоѓа голема сила. Мораме да им се приближиме на оние на кои сакаме да им помогнеме.

Со вкусот на солта е претставена животната сила на христијанинот - Исусовата љубов во срцето, Христовата праведност која го проникнува животот. Христовата љубов прогресивно се шири и не може да се задржи. Ако се наоѓа во нас, таа ќе се излее и на другите кои живеат во нашата околина. Ние треба да им се приближиме на другите за нивните срца да можат да се загреат од нашата несебичност и љубов. Искрените верници шират животодавна енергија која проникнува и влева нова морална сила во душите за кои тие работат. Ова дело кое го преобразува срцето не настанува со човечка сила, туку со силата на Светиот Дух.

Исус додава и сериозна опомена: „Но, ако солта го изгуби вкусот, со што ќе се соли? Таа веќе не е за ништо, освен да се фрли надвор и да се изгази од луѓето“ (Матеј 5,13).

Додека ги слушал Христовите зборови, народот можел да ја види белата сол како светка на патеките, каде што била фрлена затоа што го изгубила вкусот и станала неупотреблива. На тој начин точно е прикажана состојбата на фарисеите и дејствувањето на нивната религија врз општеството. Со тоа е претставен и животот на секоја

душа од која отстапила силата на Божјата милост, душа која станала студена и го изгубила Христа. Каква вера и да исповеда, таквата душа е блуткава и непријатна и за ангелите и за луѓето. На таквите Христос им кажува: „О, да беше студен или жежок! Така, бидејќи си млак, а не жежок или студен, ќе те изблујам од устата Своја!“ (Откровение 3,15.16)

Ако немаме жива вера во Христа како наш личен Спасител, нашето влијание во овој свет подготвен секогаш да се сомнева, нема да се почувствува. Не можеме на другите да им дадеме нешто што и самите го немаме. Нашето влијание ќе го издигнува човечкиот род и ќе му носи благослови само во онаа мера во која ние самите сме се посветиле и сме му се предале на Христа. Таму каде што нема делотворна служба, искрена љубов и живо искуство, таму не постои ниту сила да се помогне, не постои поврзаност со Небото, а го нема ниту Христовиот „вкус“ на животот. Доколку Светиот Дух не може да нè употреби како свои орудија за да ја пренесе вистината каква што е во Исуса, ние сме слични на солта која го изгубила својот вкус и станала потполно безвредна. Ако ни недостасуваат Христовите доблести, ние му сведочиме на светот дека вистината што ја исповедаме нема сила да нè посвети; на тој начин ние го оневозможуваме делувањето на Божјата реч секаде каде што е присутно нашето влијание. „Да зборувам на сите човечки јазици, па дури и на ангелски, штом љубов немам, ќе бидам бакар, што свони, или кимвал, што свечи. Да имам пророчки дар и да ги знам сите тајни, да го имам сето знаење, а и така силна вера, што и планини да преместувам, - ако љубов немам, ништо не сум. И да го раздадам целиот свој имот, да го предадам телото да ми изгори, штом љубов немам, нипто не ми користи“ (1. Коринќаните 13,1-3).

Кога љубовта го исполнува срцето, таа ќе се излева на другите, не затоа што тие ни прават услуги, туку затоа што љубовта нè поттикнува да ги правиме тие дела. Љубовта го

менува карактерот, управува со побудите, го отстранува непријателството и ги облагородува чувствата. Таа љубов е бескрајна како вселената и е во согласност со љубовта на ангелските работници. Кога се негува во срцето, таа го раубавува целиот наш живот и на сите страни ги шири своите благослови. Единствено љубовта, и само љубовта може да направи да бидеме сол на земјата.

„Вие сте светлината на светот“ (Матеј 5,14)

За поуците да бидат интересни и да го задржи вниманието на своите слушатели, Исус често се служел со примери од природата. Народот се собрал уште од рани зори. Блескавото сонце, издигнувајќи се сè повисоко на синото небо, ги растерувало сенките скриени по долините и тесните планински клисури. Руменилото на источната страна на небото сè уште не избледело.

Сјајните сончеви зраци ја осветлувале земјата; од мирната површина на езерото се одбивала златна светлина и во неа се огледувале розовите утрински облаци. Секоја пупка, секој цвет и секоја разлистена гранкичка блескале од росните капки. Природата се радувала на благословите на новиот ден, а птиците меѓу дрвјата мило пееле. Спасителот ги погледнал луѓето пред себе, кон Сонцето кое се раѓало, а потоа се обратил до своите ученици со зборовите: „Вие сте светлината на светот“. Како што Сонцето со задоволство оди напред по својата патека, растерувајќи ги сенките на ноќта и будејќи го светот во нов живот, така и Христовите следбеници треба да ја извршат својата мисија, ширејќи ја небесната светлина над оние кои се наоѓаат во темнината на заблудите и гревот.

Под блескавиот сјај на утрото, на околните ридови сè појасно се оцртувале градовите и селата и со својата природна привлечност ја надополнувале глетката. Покажувајќи кон нив, Христос кажал: „Не може да се скрие град, што се наоѓа на врв планина“. Потоа додал: „Ниту, пак светило се пали и става под поклопец, туку на свеќник, и им свети на сите в куќи“ (Матеј 5,14.15). Меѓу Христовите слушатели најмногу имало земјоделци и рибари чии сиромашни куќички се состоеле само од една просторија во која една светилка од свеќникот им светела на сите во куќата. Токму така, кажува Исус, „треба да свети пред луѓето и вашата светлина, за да ги видат вашите добри дела и да Го прослават вашиот Отец небесен“ (Матеј 5,16).

Никогаш грешниот човек не го осветлувала, ниту пак ќе го осветли некоја друга светлина, освен онаа која се шири од Христа. Исус, нашиот Спасител, е единствената светлина која може да ја растера темнината на светот потонат во гревот. За Христа стои запишано: „Во Него (Словото) беше Животот и Животот им беше светлина на луѓето“ (Јован 1,4). Само кога ќе го примат неговиот живот, учениците можат да станат носители на светлината. Христовиот живот во душата, неговата љубов откриена во карактерот, ги направила светлина на светот.

Од луѓето не произлегува светлина. Без Христа се како незапалена свеќа, како месечина кога сончевите зраци не допираат до нејзиното лице; ние не поседуваме ниту еден единствен зрак светлина со кој би можеле да ја растераме темнината на светот. Но, кога ќе се свртиме кон Сонцето на правдата, кога ќе дојдеме во допир со Христа, сјајот на божественото присуство ја осветлува целата душа.

Христовите следбеници не треба да бидат светлина само за оние кои се во нивната најблиска околина. Тие треба да бидат светлината на светот. На сите кои го повикуваат Неговото име, Исус им вели: Вие ми се предадовте Мене, а јас ве пратив во светот како Свои претставници. Како што Таткото ме прати во светот, така, кажува Тој, „и Јас

нив ги пратив во светот“ (Јован 17,18). Како што Христос бил канал преку кој се открил Таткото, така и ние мораме да бидеме канали преку кој ќе се открие Христос. Иако нашиот Спасител е голем извор на блескава светлина, не заборавај, о христијанину, дека Тој се открива преку човештвото. Божјите благослови се излеваат преку човечките орудии. Самиот Христос дошол на светот како Син Човечки. Кога човечката природа ќе се соедини со божествената, човештвото мора да биде преобразено. Христовата црква и секој ученик на големиот Учител поодделно претставуваат од Небото одредени канали преку кои Бог им се открива на луѓето. Ангелите на славата чекаат да им дозволате преку вас да ја пренесат небесната светлина и сила на душите кои се наоѓаат на работ на пропаста. Дали човечкото орудие ќе ја пропушти можноста да го изврши делото кое му е одредено да го оствари? О, тогаш во иста мера на светот ќе му биде ускратено ветеното влијание на Светиот Дух!

Меѓутоа, Христос не им заповедал на своите ученици: „Потрудете се и *сами најравејте* вашата светлина да свети“, туку кажал: „*Нека свети*“. Ако Христос престојува во срцето, тогаш не може да се скрие светлината на Неговото присуство. Ако оние кои тврдат дека се Христови следбеници не претставуваат светлина на светот, тоа се случува бидејќи животодавањата сила ги напуштила; ако од нив не зрачи никаква светлина, тоа доаѓа оттаму што изгубиле допир со Изворот на светлината.

Во сите времиња „Духот Христов, кој беше во нив“ (1. Петрово 1,11), ги поттикнувал верните Божји деца да бидат светлина на луѓето во своето поколение. Јосиф бил носител на светлината во Египет. Со својата непорочност, добрина и детска љубов го претставувал Христа среде идолопоклоничкиот народ. Додека Израелците патувале од Египет кон ветената земја, меѓу нив имало луѓе со чисто срце кои претставувале светлина за околните народи. Бог преку нив му се откривал на светот. Преку Даниел и

неговите другари во Вавилон и преку Мардохеј во Персија заблескале јасните зраци на светлината среде темнината на царскиот двор. Така и Христовите ученици се испратени да бидат носители на светлината на патот до Небото; преку нив Татковата милост и добрина му се откриваат на светот обвинен во темнината на погрешните сфаќања за Бога. Кога ќе ги видат нивните добри дела, луѓето ќе бидат поттикнати да го слават Таткото кој е на небото; тие стануваат свесни дека на престолот на вселената царува Бог, чиј карактер е достоин за пофалба и прославување. Божествената љубов која пламти во срцето, небесната хармонија која се покажува во животот - сето тоа наликува на краток поглед упатен кон Небото, поглед што им овозможува на луѓето од овој свет да се восхитуваат на неговата убавина.

Така луѓето се поттикнати да веруваат во „љубовта, која Бог ја има кон нас“ (1. Јованово 4,16). На тој начин некогаш грешните и изопачени срца се чистат и се преобразуваат, за да ги „постави непорочни во радосно восклицување пред Својата слава“ (Јуда 24).

Зборовите на Спасителот: „Вие сте светлината на светот“ ни укажуваат дека Тој на своите следбеници им доверил мисија која го опфаќа целиот свет. Во Христово време себичноста, гордоста и предрасудите подигнале непробоен и висок ѕид на раздвојување меѓу поставените чувари на светите пророштва и сите останати народи на земјата, но Спасителот дошол сето тоа да го промени. Зборовите што народот ги слушал од неговите усни биле сосем поинакви од она што дотогаш го слушале од свештениците и рабините. Христос го урива ѕидот на раздвојувањето, самољубието, националните предрасуди и проповеда љубов кон сите припадници на човечкото семејство. Тој ги воздигнува луѓето од тесниот круг во кој ги затворила нивната себичност; Тој ги отстранува сите територијални граници и сите вештачки создадени разлики во општеството. Тој не прави никаква разлика

меѓу соседот и туѓинецот, пријателот и непријателот. Тој нè поучува во секоја душа на која ѝ е потребна помош, да гледаме свој ближен, а целиот свет да биде поле на кое треба да работиме.

Како што сончевите зраци допираат и до најоддалечените делови на земјата, така Бог сака светлината на евангелието да допре до секоја душа на земјата. Кога Христовата црква би го исполнувала планот на нашиот Господ, светлината би ги осветлила сите оние што сега ги обвива темнина и се наоѓаат во долината на смртната сенка. Кога верниците на црквата, наместо да се собираат на едно место избегнувајќи ги одговорностите и носењето на крстот, би отишле на сите страни на светот дозволувајќи преку нив да заблеска Христовата светлина и кога би работеле како Него за спасение на душите, ова „евангелие за царството“ брзо би било објавено во целиот свет.

Така Божјата намера да си избере Свој народ, почнувајќи од Аврам во долината на Месопотамија, па сè до денес, целосно ќе се оствари. Тој кажува: „Ќе те благословам... и ти ќе бидеш благослов“ (1. Мојсева 12,2). Христовите зборови упатени преку пророкот евангелист, кои се само повторени зборови од Беседата на гората, се однесуваат и на сите оние кои живеат во последното поколение: „Дигни се, заблескај, зашто дојде твојата светлина, и славата Господова изгреа над тебе“ (Исаија 60,1). Ако вашата душа ја осветлила Господовата слава, ако сте ја набљудувале убавината на Оној кој е „Заповедник меѓу десет илади“ - Оној кој е „сиот прекрасен“, ако душата ви е огреана со присуството на неговата слава, тогаш и вам ви се упатени овие зборови на Учителот. Дали со Христа сте биле на Гората на пробразувањето? Знајте дека долу во рамнината се наоѓаат души заробени од сатаната; тие чекаат да бидат ослободени со зборовите на верата и молитвата.

Не е доволно само да ја гледаме Христовата слава, туку треба да зборуваме и за Неговата извонредна убавина. Исаија не само што ја согледал Христовата слава, туку и

зборувал за неа. Додека Давид размислувал, во неговата душа се разгорел пламен, кој го поттикнал неговиот јазик да зборува. Додека размислувал за чудесната Божја љубов, не можел а да не проговори за она што го видел и почувствувал. Кој би можел со вера да го согледа чудесниот план на откупување, славата на единородниот Божји Син, а притоа да не зборува за тоа? Кој би можел да размислува за неизмерната љубов која се открила на голготскиот крст преку Христовата смрт, за ниеден од нас да не пропадне туку да има вечен живот? Кој би можел покрај сето ова да остане нем и да не ја воздигнува славата на Спасителот?

„Во храмот Негов секој ја возвестува славата Негова“ (Псалм 29,9). Омилениот Израелов поет, додека го слави со харфата, вели: „За велелепната слава на Твојата светост ќе зборуваат и за Твоите чуда ќе известуваат. Ќе говорат и за силата на Твоите страшни дела, и ќе прикажуваат и за Твоето величие“ (Псалм 145,5.6).

Крстот на Голгота треба високо да се издигне пред очите на луѓето и да ги обземе нивните мисли и разумот. Тогаш сите духовни способности ќе бидат исполнети со силата што ја дава Бог и сета енергија ќе биде насочена да извршува вистинска работа за Учителот. Работниците ќе му пружат на светот зраци на светлина и како живи орудија ќе ја осветлат земјата.

Христос со неискажана радост ја прима секоја душа која сака да му се предаде. Тој човечкото го соединува со божественото, за да може на светот да му ја објави тајната на Отелотворената љубов. Разговарајте за тоа, молете се за тоа, пејте за тоа; секаде објавувајте ја веста за неговата слава и итајте кон небесниот дом.

Трпеливото поднесување на неволјите, примањето на благословиите со благодарност, храброто спротивставување на искушенијата, секојдневното манифестирање на духот на кротоста, добрината, милосрдноста и љубовта, сето тоа се извори на светлината со која блеска вистинскиот карактер, а која нема ништо заедничко со темнината на себичното срце во кое никогаш не заблескала светлината на животот.

ДУХОВНАТА ПРИРОДА НА ЗАКОНОТ

**„Не сум дошол да ѝи поништам,
туку да ѝи исполнам“ (Матеј 5,17)**

Лично Христос, среде грмотевици и молњи, го објавил Законот на Синајската гора. Божјата слава почивала на нејзиниот врв слична на разгорен оган, а планината се тресела од Господовото присуство. Изрелската војска, паѓајќи ничкум на земјата, со длабока ставопочит ги слушала светите прописи на Божјиот закон. Каква разлика меѓу таа глетка и оваа на Гората на блаженствата! Под летното небо, во тишината што ја нарушувала само песната на птиците, Исус ги објавил начелата на своето царство. Иако тој ден во својот говор пред народот особено ја истакнувал љубовта, Тој ги откривал начелата на оној ист Закон кој бил објавен на Синај.

Кога им бил даден Законот на Израелците, по долго-то робување во Египет, тие биле толку понижени што Божјата слава и величие биле неопходни да го допрат нивното срце; сепак и во таа прилика Тој им се открил како Бог на љубовта.

*„Госјод дојде од Синај,
Им се јави во Сеир,
Заблеска од ѝланинаѝа Фаран
И ѝрисѝиѝна со илјадници свеѝиѝи;
А во десницаѝа Неѓова оѓнен закон за нив.*

*Сејак, Ти го сакаш Својот народ,
Ситие светии се во раката Твоја,
И тие ѝагнаа ѝред Твоите нозе,
За да ги слушнат зборовите Твои“*

(5. Мојсеева 33,2.3)

Токму на Мојсеј Бог му ја открил својата слава во тие прекрасни зборови кои биле сочувани како најскапоцено наследство низ сите векови: „Господ, Господ, Бог човекољубив и милостив, долготрпелив, многумилостив и верен! Кој ја чува правдата и покажува милост на илјадници, Кој проштава беззаконија, неправди и гревови“ (2. Мојсеева 34,6.7).

Законот даден на Синај бил објава на начелата на љубовта, откривање на небесниот Закон на Земјата. Тој бил пропишан од раката на Посредникот - изговорен со гласот на Оној со чија сила срцата на луѓето можат да бидат доведени во хармонија со Неговите начела. Бог ја открил целта на Законот кога на Израел му се обратил со зборовите: „Ќе ми бидете свет народ“ (2. Мојсеева 22,31).

Меѓутоа, Израелците не ја сфатиле духовната природа на Законот и многу често послушноста која ја исповедале се огледала само во извршувањето на надворешните обреди, наместо своето срце да го покорат на врховната власт на љубовта. Бидејќи Исус, со својот карактер и дела им ги откривал на луѓето светите, милосрдни и татковски Божји особини и им укажувал на безвредноста на надворешната послушност, затоа еврејските водачи не го примиле, ниту ги разбрале неговите зборови. Мислеле дека Тој лекомислено се однесува кон барањата на Законот; а кога им ја изнел вистината во врска со нивната од Бога одредена служба, тие, гледајќи само на формата, го обвиниле дека го омаловажува Законот.

Христовите зборови, иако смирено изговорени, биле проникнати со сериозност и сила која ги трогнува срцата на луѓето. Тие послушно ги повторувале безживотни-

те традиции и ги исполнувале претераните барања на рабините, но сето тоа било залудно. Неговото учење ги зачудило „зашто ги поучуваше како Оној кој има власт, а не како книжниците“. (Матеј 7,29). Фарисеите можеле да забележат голема разлика меѓу нивниот и Христовиот начин на поучување. Согледале дека величественоста, чистотата и убавината на вистината, со нејзиното длабоко и нежно влијание, проникнува во разумот на луѓето. Божествената љубов и нежност на Спасителот ги привлекувала срцата на луѓето кон Него. Рабините увиделе дека поради неговото учење целиот систем на образование кој тие му го пружале на народот, паднал во сенка. Тој го рушел сидот на раздвојување кој ја истакнувал нивната горделивост и стремеж за самовозвишување, плашејќи се дека, доколку не му застанат на патот, Тој целосно ќе го отргне народот од нив. Затоа го следеле со решително непријателство, надевајќи се дека ќе имаат можност народот да го свртат против него и на тој начин да му овозможат на Синедрионот да издејствува смртна пресуда.

Додека Исус ги изнесувал начелата на правдата, бил внимателно следен од шпионите, а фарисеите ширеле гласови дека неговото учење е во спротивност со прописите кои Бог ги дал на Синај. Спасителот не изговорил ниту еден збор кој би можел да ја поколеба верата во религиозните прописи кои биле дадени преку Мојсеј, бидејќи секој зрак на божествената светлина, што овој израелски водач му го пренел на народот, бил примен од Христа. Додека мнозина во своето срце помислувале дека Тој дошол да го укине Законот, Исус недвосмислено го кажал својот став во врска со божествените прописи. „Немојте да мислите“, кажал Тој, „дека сум дошол да го поништам Законот или Пророците“ (Матеј 5,17).

Самиот Создател на човештвото, Оној што го дал Законот, изјавува дека не дошол со намера да ги укине неговите прописи. Сè во природата, од најситните честички во сончевиот зрак па до бескрајните светови во вселената,

се покорува на одредени закони. Од послушноста кон тие закони зависи редот и хармонијата во светот на природата. Исто така, постојат големи начела на праведноста кои управуваат со животот на сите разумни суштества и од послушноста кон тие начела зависи благостојбата на вселената. Божјиот Закон постоел уште пред создавањето на Земјата. Ангелите се управуваат според неговите начела, а Земјата ќе биде во хармонија со Небото, само ако луѓето ги почитуваат божествените прописи. Христос му ги открил на човекот прописите на Законот во Едем, во времето кога „ликуваа утринските ѕвезди и кога сите Божји синови извикуваа од радост“ (За Јов 38,7). Христовата мисија на Земјата не била да го поништи Законот, туку со својата милост да им овозможи на луѓето да бидат послушни на неговите одредби.

Возљубениот ученик, кој ги слушал Христовите зборови на Гората, многу подоцна, пишувајќи под влијание на Светиот Дух, кажува дека Законот претставува постојана обврска. Тој кажува: „Гревот е беззаконие“ и „секој што прави грев, прави и беззаконие“ (1. Јованово 3,4). Тој објаснува дека Законот за кој зборува е „старата заповед, што ја имавте од почетокот“ (1. Јованово 2,7). Тој зборува за Законот кој постоел уште при создавањето, а само бил повторно објавен на Синајската гора.

Зборувајќи за Заповедите, Исус кажува: „Не сум дошол да ги поништам, туку да ги исполнам“. Овде Тој го кажува зборот „исполнам“ во иста смисла како и тогаш кога на Јован Крстителот му ја објавил својата намера да „ја исполниме секоја правда“ (Матеј 3,15); тоа значи совршено да ги исполни барањата на Законот, да даде пример на совршена согласност со Божјата волја.

Неговата мисија била „да го возвеличи и прослави својот Закон“ (Исаија 42,21). Тој бил одреден да укаже на духовната природа на Законот, да ги изнесе неговите далекусежни начела и да ја објасни неговата вечна важност.

Исус, со божествената убавина на својот месијански карактер, според која и најблагородните и најкротките луѓе се само блед отсјај, за кого Соломон со вдахновение запишал дека е „Заповедник меѓу десет илјади... и целиот е прекрасен“ (Песна над песните 5,10.16), за кого Давид гледајќи го во пророчка визија, кажал: „Ти си најпрекрасниот меѓу синовите човечки“ (Псалм 45,2), бил јасна слика на својот Татко, сјај на Неговата слава; самопожртвуваниот Спасител, на својот пат на љубовта во овој свет, бил жива слика на карактерот на Божјиот Закон. Во Неговиот живот се открило дека небесната љубов, начелото што нè прави слични на Христос, претставува темел на Законот на вечната правда.

„Дури постојат небото и земјата“, кажува Исус, „ниту една буквичка или црта од Законот нема да се измени, додека не се исполни сè“ (Матеј 5,18). Со својата послушност кон Законот, Христос го потврдил неговиот непроменлив карактер и докажал дека, благодарение на неговата милост, секој Адамов син или ќерка можат да бидат совршено послушни на Законот. На Гората Тој кажал дека нема да се измени ниту една цртичка од Законот додека не се исполни сè - сè што се однесува на човечкиот род, сè што е во врска со планот на спасението. Тој не кажува дека Законот кога и да е ќе биде укинат, туку нашиот поглед го насочува кон крајните граници до кои може да досегне и нè уверува дека Законот ќе го задржи својот авторитет сè додека постојат небото и земјата, а тоа го прави за никој да не помисли дека негова мисија е да ги укине прописите на Законот. Сè додека постојат небото и Земјата, ќе важат и светите начела на Божјиот Закон. Неговата праведност ќе стои како „Божјите гори“ (Псалм 36,6) и ќе биде извор на благослови од кој се разливаат потоци што ја освежуваат земјата.

Бидејќи Господовиот Закон е совршен и според тоа непроменлив, грешните луѓе не можат сами по себе да ги задоволат мерилата на неговите барања. Затоа Исус дошол

како наш Откупител. Негова мисија е да им овозможи на луѓето да станат учесници во божествената природа и така да ги доведе во согласност со начелата на небесниот Закон. Кога се откажуваме од своите гревови и го примаме Христа како свој личен Спасител, тогаш го воздигнуваме Законот. Апостол Павле прашува: „А дали го укинуваме Законот преку верата? Никако, туку уште посилено го утврдуваме“ (Римјаните 3,31).

Ветувањето на Новиот завет гласи: „Ќе ги вградам законите Свои во срцата нивни, и во нивните мисли ќе ги напишам“ (Евреите 10,16). Иако системот на симболи кој укажувал на Христа како Божје Јагне кое ќе ги земе на себе гревовите на светот, требало да биде прекинат со Христовата смрт, начелата на праведноста содржани во Десетте заповеди се непроменливи како и вечниот Божји престол. Ниту една заповед не била укината, ниту една буквичка или цртичка не се променети. Овие начела, кои му биле објавени на човекот во рајот како голем Закон на животот, ќе постојат неизменети и во обновениот рај. Кога Едем повторно ќе расцвета на Земјата, Божјиот Закон на љубовта ќе биде почитуван од сите што живеат под Сонцето.

„Ти постоиш вечно Господи; Твоето слово засекогаш е утврдено на небото“. „Верни се сите заповеди Негови, утврдени засекогаш, засновани врз верност и правдина“. „Одамна знам за Твоите уредби, зашто си ги утврдил засекогаш“ (Псалм 119,89; 111,7,8; 119,152).

„Оној што ќе наруши една од тие најмали заповеди и така ги научи луѓето, ќе се нарече најмал во царството небесно“ (Матеј 5,19)

Тоа значи дека за таквиот таму нема да има место, бидејќи оној кој намерно ќе прекрши само една заповед, тој во духот и вистината ни останатите не може да ги одржи. „Зашто, кој го пази целиот Закон, а згреши само во едно, виновен ќе биде за сè“ (Јаков 2,10).

Гревот не се огледува во големината на непокорното дело, туку и во најмалото отстапување од објавената Божја волја; бидејќи тоа покажува дека сè уште постои поврзаност меѓу душата и гревот. Срцето им служи на двајца господари. Тоа, всушност, се откажува од Бога и се бунува против законите на неговото владеење.

Кога на луѓето би им било дозволено да го занемарат она што Бог го бара од нив и самите да си пропишуваат правила за должностите, тие би биле различни колку што се различни и човечките мисли, и така власта би била одземена од рацете на Господа. Човечката волја би станала врховна, а возвишената и света Божја волја - неговиот план на љубовта за неговите созданија - би била потценета и презрена.

Секогаш кога луѓето избираат свој сопствен пат, тие се доведуваат себеси во судир со Бога. За нив нема да има место во небесното царство бидејќи војуваат против темелните начела на Небото. Со непочитување на Божјата волја, тие се ставаат на страната на сатаната, непријателот на Бога и на луѓето. Човекот не треба да живее од еден збор, или од многу зборови, туку од секој збор што Бог го изговорил. Ако сакаме да бидеме сигурни во спасението, не можеме да отфрлиме ниту еден збор, колку и да ни изгледа безначаен. Нема ниту една заповед во Законот

која не е дадена за доброто и среќата на човекот во овој живот, но и во оној кој допрва ќе дојде. Послушноста на Божјиот Закон е како ограда која го штити човекот од сите страни и го чува од злото. Кој ќе ја сруши само во една точка таа заштитна ограда што Бог ја поставил, ја уништува нејзината моќ да го штити и отвора премин преку кој непријателот може да влезе да пустоши и разорува.

Дозволувајќи си да ја прекршат Божјата волја само во една точка, нашите прародители ги отвориле браните преку кои злото навлегло во светот. И кој ќе го следи нивниот пример, ќе пожнее слични последици. Божјата љубов е темел на секоја одредба на Законот, и оној што отстапува од заповедите самиот си навлекува несреќа и пропаст.

**„Ако вашата праведност не ја надмине
праведноста на книжниците и фарисеите,
вие нема да влезете во царството небесно“**

(Матеј 5,20)

Книжниците и фарисеите ги осудувале не само Исуса туку и неговите ученици бидејќи не ги почитувале обичаите и правилата кои ги пропишувале рабините. Учениците често биле збунети и вознемирени поради прекорите и обвинувањата од страна на оние кои биле научени да ги почитуваат како верски учители. Исус ја разоткрил таа измама. Тој изјавил дека праведноста која фарисеите ја истакнуваат, е всушност безначајна. Евреите себеси се сметале за посебен народ, верен народ кој ја ужива Божјата наклонетост; меѓутоа, Христос им укажал на тоа дека нивната религија е лишена од верата која спасува. Сета нивна лицемерна побожност, нивните човечки измислици и церемонии, па дури и горделивото

исполнување на надворешните барања на Законот, не можеле да ги направат свети. Тие немале чисто срце, не биле благородни, ниту слични на Христа во карактерот.

Религијата заснована на оправдување со дела, не може да ја доведе душата во согласност со Бога. Строгата и крута правоверност на фарисеите, без скромност, нежност и љубов, за грешниците претставувала само камен на соннување. Тие биле слични на солта која го изгубила својот вкус, бидејќи во нивното влијание немало сила што би го сочувала светот од расипаност. Единствена вистинска вера е онаа која „дејствува преку љубовта“ (Гал. 5,6) и ја чисти душата. Таа, слично на квасецот, го преобразува карактерот.

Евреите сето тоа веќе морале да го знаат од учењето на пророците. Уште пред многу векови, повикот на душата да се помири со Бога, нашол свој одговор во зборовите на пророкот Михеј: „Со што да заставам пред Господ, да се поклонам пред небесниот Бог? Да заставам ли пред Него со сепаленици, со едногодишни телци? Но може ли да му се угоди на Господ со илјадници овни или неизмерни потоци масло?... О, човеку, речено ти е што е добро, и што бара од тебе Господ; да работиш праведно, да сакаш милосрдни дела и понизно да врвиш пред твојот Бог“ (Михеј 6,6-8).

Пророкот Осија укажал на суштината на фарисејството со следните зборови: „Израел е разгранета лоза; колку повеќе таа има плод, толку повеќе се умножуваат жртвениците“ (Осија 10,1). Тврдејќи дека му служат на Бога, Евреите всушност си служеле на самите себе. Нивната праведност била плод на сопствените напори да го држат Законот во согласност со нивните лични замисли и од користољубие. Затоа нивната правда не можела да биде подобра од нив самите. Во своето настојување самите да се сторат свети, всушност се обидувале чистото да го извлекат од нечистото. Божјиот Закон е свет како што е свет и самиот Бог, и совршен како што е совршен самиот Законодавец. Тој на луѓето им ја прикажува Божјата праведност. Човекот само по себе не е во состојба да го

исполни Законот; неговата природа е расипана, осакатена и сосем поинаква од Божјиот карактер. Делата на себичното срце се „како нечист човек, и секоја наша правда како извалкана облека“ (Исаија 64,6).

Токму затоа што Законот е свет, Евреите не можеле со своите сопствени напори да стекнат праведност и да го одржат Законот. Ако сакаат да влезат во небесното царство, Христовите ученици мораат да стекнат поинаков вид праведност од фарисејската. Во својот Син Бог им ја дал совршената праведност на Законот. Кога би ги отвориле потполно своите срца да го примат Христа, самиот живот од Бога, неговата љубов, тогаш би живеел во нив, преобразувајќи ги во Негово обличје; така, благодарение на доброволниот Божји дар, можеле да ја добијат праведноста што Законот ја бара. Меѓутоа, фарисеите го отфрлиле Христа; „не знаејќи за Божјата праведност и тежнеејќи да воспостават своја сопствена праведност“ (Римјаните 10,3), не се покориле на Божјата правда.

Исус продолжил да им објаснува на своите слушатели што значи да се творат Божјите заповеди - дека тоа е изградување на Христовиот карактер во нив. Бидејќи во Него Бог секојдневно им се откривал.

„Секој, што се гњеви на брата си... ќе биде осуден пред судот“ (Матеј 5,22)

Господ преку Мојсеја кажал: „Во срцето свое не мрази го братот твој... Да не се одмаздува раката твоја и не биди им непријател на синовите од народот твој, туку сакај го ближниот свој како самиот себе“ (3. Мојсеева 19,17.18) Вистините што ги изнесувал Христос биле истите оние

што ги проповедале пророците, но биле затемнети од закоравеноста на срцето и љубовта кон гревот.

Зборовите на Спасителот им откривале на неговите слушатели дека, осудувајќи ги другите како престапници, и самите се исто толку виновни, бидејќи во себе негувале злоба и омраза.

На другата страна на езерото, спроти местото каде што биле собрани, се простирала Васанската земја, пуст предел чиишто диви клисури и шумовити планини веќе долго време биле омилено скривалиште на разбојниците и престапниците од секаков вид. Народот сè уште свежо се сеќавал на вестите за кражбите и убиствата кои биле таму направени, и мнозина од нив биле ревни тужители на тие злосторници. Но, едновременно и самите биле гневливи и наклонети кон караници; негувале најогорчена омраза кон своите угнетувачи, Римјаните, и си дозволувале да ги мразат и презираат сите останати народи, па дури и своите сонародници кои не се сложувале со нивното мислење. Во сето тоа и тие биле престапници на заповедта која кажува: „Не убивај!“

Духот на омраза и одмазда потекнува од сатаната и го навел да го убие Божјиот Син. Секој кој негува злоба или нељубезност, го негува истиот тој дух, чиј плод е смртта. Во одмаздливата мисла се крие злодело, како растението во семето. „Секој што го мрази братот свој, е човекоубиец; и познато ви е дека ниеден човекоубиец нема живот вечен во себе“ (1. Јованово 3,15).

„А оној што ќе го нарече брата си ’празноглав’, ќе биде осуден пред врховниот суд“ (Матеј 5,22). Дарувајќи го Својот Син за наше откупување, Бог покажал колку високо ја цени секоја човечка душа и затоа не дозволува никој со презир да зборува за својот ближен. Ние ќе ги забележиме маните и слабостите на оние што се околу нас, но Бог секоја душа ја смета за своја сопственост - таа е негова со создавањето, а двојно повеќе преку откупувањето со драгоцената Христова крв. Сите се создадени според

Неговиот лик, затоа мора да постапуваме со почитување и нежност дури и кон оние кои најдлабоко паднале. Ќе бидеме одговорни пред Бога дури и за еден единствен лош збор упатен на душата за која Христос го дал својот живот.

„Зашто, кој ти дава предимство? Што имаш, што не си примил? А штом си примил, зошто се фалиш, како да не си примил?“ „Кој си ти што му судиш на туј слуга? Пред својот господар тој стои или паѓа“ (1. Коринќаните 4,7; Римјаните 14,4).

„Оној, пак, што ќе рече 'будала', ќе биде осуден за во пеколот“ (Матеј 5,22). Во Стариот завет зборот „будала“ се употребувал за отпадник или за оној кој целосно му се предал на гревот. Исус кажува дека секој што ќе го обвини својот брат како отпадник или безбожник, покажува дека и самиот ја заслужува истата осуда.

Сам Христос, кога се препирал со сатаната за Мојсеевото тело, „не се осмели да изрече хулна пресуда“ (Јуда 9). Кога би го сторил тоа, би застанал на страната на сатаната, бидејќи осудувањето е оружје во рацете на Злиот. Во Писмото тој е наречен „клеветник на нашите браќа“ (Откровение 12,10). Исус никогаш не употребува ниту едно оружје со кое се служи сатаната. Му се спротивставил само со зборовите: „Господ да те спречи“ (Јуда 9).

Тој нека ни послужи како пример. Кога ќе дојдеме во судир со Христовите непријатели, ние не смееме ништо да кажеме со дух на одмазда, ниту да си дозволиме да кажеме нешто што макар и личи на навредлива осуда. Оној што е одреден да зборува во Божје име не смее да изговори зборови кои дури ни Величеството на Небото не ги употребил кога се препирал со сатаната. Делото на осуда и прекор ние мораме потполно да му го препуштиме на Бога.

„Помири се со брата си“ (Матеј 5,24)

Божјата љубов е нешто многу повеќе од едноставното воздржување од зли дела; таа е позитивно и делотворно начело, жив извор, кој постојано тече како благослов на другите. Ако Христовата љубов е во нас, не само што нема да негуваме омраза кон ближните туку ќе се трудиме на секој начин да им ја покажеме љубовта што ја имаме кон нив.

Исус кажува: „И така, ако принесуваш дар на жртвеникот и таму се сетиш дека брат ти има нешто против тебе, тогаш остави го дарот таму, пред жртвеникот, па оди и најнапред помири се со брата си, а потоа дојди и принеси го дарот“ (Матеј 5,23.24). Принесената жртва била израз на верата дека во Христа, оној што ја принесува жртвата ќе стане учесник во Божјата милост и љубов. Меѓутоа, да се изразува вера во Божјата љубов која проштава, а едновремено да се негува нечувствителен дух, е сосем бесмислено.

Кога некој, кој тврди дека му служи на Бога, му нанесува неправда на својот брат или го навредува, со тоа лажно го прикажува Божјиот карактер, па затоа неправдата мора да ја признае и таквиот човек мора гревот да го прогласи за грев, ако сака да биде во согласност со Бога. Можеби тој брат ни нанел поголема неправда отколку ние нему, но тоа не ја намалува нашата одговорност. Кога доаѓаме пред Бога, ако се сетиме дека некој има нешто против нас, должни сме да го оставиме својот молитвен дар, дарот на благодарност или доброволниот дар, и да го побараме братот со кој сме дошле до несогласување, понизно да го признаеме својот грев и да побараме проштавање.

Ако на кој било начин сме го измамиле или сме му нанеле штета на својот брат, мораме тоа да го надоместиме. Ако во незнаење лажно сме сведочеле, ако неточно сме

ги пренеле неговите зборови, ако на кој било друг начин сме го намалиле неговото влијание, треба да појдеме кај оние со кои сме разговарале за него и да ги повлечеме сите навредливи и погрешни изјави.

Кога недоразбирањата меѓу браќата не би се изнесувале пред другите, кога искрено, во духот на христијанската љубов би ги решавале само меѓу четири очи, колку зла би биле спречени! Колку корени на горчина, кои мнозина обесветиле, би биле уништени; колку тесно и нежно Христовите следбеници би можеле да бидат соединети во неговата љубов!

**„Секој што ќе погледне на жена со желба, тој
веќе извршил прељуба со неа во срцето свое“**

(Матеј 5,28)

Евреите биле горди на својот морал и со одвратност гледале на неморалните обичаи на незнабожците. Пристаството на римските војници кои царската власт ги довела во Палестина, постојано ги навредувало чувствата на народот, бидејќи незнабожечките обичаи на тие странци, нивниот разврат и разузданост веќе ја преплавиле земјата. Во Капернаум римските чиновници излегувале со своите накитени штитенички на прославите и по шеталиштата, и честопати звуците на бучна веселба го нарушувале спокојот на езерото, додека нивните луксузни бродови бавно се лизгале по мирната вода. Народот очекувал Исус строго да ги осуди овие луѓе, но колкаво било нивното изненадување кога ги слушнале неговите зборови кои ја разоткриле злобата скриена во нивното сопствено срце!

Кога лошата мисла ќе ја засака и ако човек ја негува, макар и тајно, вели Исус, тоа покажува дека во срцето владее гревот. Душата сè уште е обземена од горчина и се наоѓа

во прангите на беззаконието. Оној што ужива во порочни глетки и си дозволува нечиста мисла, страсна желба, може во отворениот грев и во неговиот срамен товар и тешка болка која го раскинува срцето, да ја согледа вистинската природа на злото што го криел во одаите на својата душа. Мигот на искушение, кога некој ќе западне во тежок грев, можеби не го создал злото што се појавило, туку само го забрзало или го направило видливо она што само долго било скриено во срцето. Човекот е онаков „какви му се мислите во душата негова“; бидејќи од срцето „се изворите на животот“ (Мудри изреки 23,7; 4,23).

„И десната рака, ако те наведува на грев, исечи ја и фрли ја од себе“ (Матеј 5,30)

За да спречи некоја болест да се прошири на телото и да го уништи животот, човекот би ја отстранил и десната рака. Колку повеќе би требало да биде подготвен да се откаже од она што го загрозува животот на неговата душата!

Душите кои сатаната ги понижил и заробил мораат да бидат откупени со евангелието, за и тие да можат да учествуваат во славната слобода на Божјите деца. Божја намера не е само да нè ослободи од страдањата, кои се неминовна последица на гревот, туку да нè спаси од самиот грев. Изопачената и осквернавена душа мора да биде очистена и преобразена за да може да се облече во красотата на „нашиот Господ Бог“, „сообразена со ликот на Неговиот Син“. „Она што око не видело, уво не чуло, ниту на човек на ум му дошло, тоа Бог го приготвил за оние кои Го љубат“ (Псалм 90,17; Римјаните 8,29; 1. Коринќаните 2,9). Само вечноста ќе може да открие каква славна иднина ќе имаат луѓето во кои е обновен Божјиот лик.

Ако сакаме да го достигнеме тој возвишен идеал, мора да го жртвуваме сè она што може да предизвикува препнување на душата. За да нè задржи во своја власт, гревот се служи со нашата волја. Потчинувањето на волјата е прикажано со вадење на окото или отсекување на раката. Често ни се чини дека покорувањето на нашата волјата на Бога значи да се сложиме да го поминеме животот осакатени и обезличени. Но подобро е, кажува Христос, нашето јас да биде осакатено, рането или куцо, ако тоа овозможи да влеземе во животот. Она кое го сметаме како најголема несреќа, тоа е всушност вратата на најголемиот благослов.

Бог е извор на животот и ние можеме да имаме живот само ако сме во заедница со Него. Одвоени од Бога можеме да постоиме само кратко време, но не поседуваме живот. „Но онаа, пак, што живее распуштено, таа умрела уште додека е жива“ (1. Тимотеј 5,6). Бог може да ни подари живот единствено ако својата волја ја потчиниме на Неговата. Само кога себеси ќе му се предадеме на Бога, примаме живот од Него и можеме да бидеме во состојба, кажува Исус, да ги совладаме оние скриени гревови на кои Тој ни укажува. Вие можете да ги закопате во своето срце и да ги скриете од човечките очи, но како ќе опстанете во Божјата присутност?

Ако се потпирате само на себеси и одбивате својата волја да му ја покорите на Бога, вие се определувате за смрт. За гревот, каде и да се наоѓа, Бог секогаш е оган што изгорува. Ако го изберете гревот и одбивате да се откажете од него, Божјата присутност која го уништува гревот, ќе ве уништи и вас.

Ако сакате да му се предадете на Бога, тоа бара жртва: но тоа е жртвување на ниското поради возвишеното, земното поради духовното, пропадливото поради вечното. Бог не одредил нашата волја да биде уништена, бидејќи ние можеме да го постигнеме она што Тој сака да го постигнеме само ако слободно се служиме со неа. Нашата волја мора да му ја покориме на Него за да може-

ме повторно да ја примиме, прочистена и облагородена, и така тесно поврзана со Божјата, за Тој да може преку нас во овој свет да ги излева потоците на својата љубов и сила. Колку ова покорување да му изгледа горчливо и мачно за самоволното и тврдокорно срце, сепак тоа е за тебе „подобро“ (Матеј 5,29,30).

Јаков не ја запознал победата на несовладливата вера, ниту добил признание дека јуначки се борел со Бога, сè додека осакатен и беспомошен не паднал на градите на Ангелот на заветот. И токму тогаш, кога „накривнуваше поради повредниот колк“ (1. Мојсева 32,31), вооружената дружина на Исав отстапила пред него, а фараонот, горделивиот наследник на царската лоза, ја наведнал главата да побара благослов од него. Така и самиот Поглавар на нашето спасение стана совршен „преку страдања“ (Евреите 2,10), а децата на верата „од немоќни станаа крепки“ и „прогонија туѓи војски“ (Евреите 11,34). Така и „сакатите ќе тргнат по пленот“ (Исаија 33,23), и слабите ќе станат „како Давид“, „а домот Давидов ќе стане како ангел Господов“ (Захарија 12,8).

„Може ли човек да ја остави жената своја?“

(Матеј 19,3)

Кај Евреите било дозволено човек да ја остави својата жена и поради најбезначајна навреда, а жената потоа имала право повторно да се омажи. Таквиот обичај предизвикувал голема беда и грев. Во проповедта на Гората Исус јасно изјавил дека брачната врска не може да се раскине, освен во случај на неверност кон брачниот завет. „Секој“, кажува Тој, „што ќе ја остави својата жена, освен за прељуба, тој ја тера да прељубодејствува; и кој ќе се ожени со така напуштена, тој прељубодејствува“ (Матеј 5,32).

Кога подоцна фарисеите го прашале дали разводот е со закон дозволен или не, Исус ги потсетил своите слушатели на институцијата на бракот, како што била втемелена при создавањето. „Заради вашите жестоки срца Мојсеј ви дозволи“, рекол Тој, „да ги оставате жените свои; но во почетокот не беше така“ (Матеј 19,8). Ги потсетил на блажените денови во Едем кога Бог изјавил дека сè што создал „беше мошне добро“. Бракот и саботата, двете институции создадени на слава на Бога и благослов на човештвото, потекнуваат од рајот. Кога Создателот со брачен завет ја соединил светата двојка, говорејќи дека „човекот ќе ги остави татко си и мајка си и ќе се прилепи кон жената своја; и ќе бидат едно тело“ (1. Мојсеева 2,24), го прогласил законот за бракот за сите Адамови деца до крајот на времето. Тоа што вечниот Татко лично го прогласил за добро, бил закон кој требало да им овозможи највисок развиток на луѓето и да им донесе највозвишен благослов.

Како што гревот го изопачил секој друг добар Божји дар доверен на човештвото, така го изопачил и бракот, а задача на евангелието е да ја поврати неговата првобитна чистота и убавина. И во Стариот и во Новиот завет со брачната врска е прикажано нежното и свето единство кое постои меѓу Христос и неговиот народ, спасените што Тој ги откупил плаќајќи ја цената на Голгота. „Не плаши се“, кажува Тој, „зашто твојот Творец е твојот сопруг; Јахве Саваот е името Негово, твој искупител е Светецот Израелов“. „Вратете се деца отстапници, вели Господ, зашто Јас сум ваш сопруг“ (Исаија 54,4.5; Еремија 3,14). Во Песна над песните го слушаме гласот на невестата како кажува: „Мојот возљубен е мој, јас, пак, сум негова“. А Тој, кој е за неа „поубав од десет илјади други“, ѝ говори на својата избраница: „Цела си убава, мила моја, нема ни дамка на тебе“ (Песна над песните 2,16; 5,10; 4,7).

Подоцна апостол Павле, пишувајќи им на христијаните во Ефес, изјавил дека Господ го поставил мажот да биде

глава на жената, да ѝ биде заштитник, врската во домот што ги соединува сите членови на семејството, како што и Христос е глава на црквата и Спасител на симболичното тело. Затоа Тој кажува: „Па, како што Црквата му се покорува на Христос, така и жените да им се покоруваат на своите мажи во сè. Вие, мажите, сакајте ги жените свои, како што Христос ја засака Црквата и се предаде себе за неа, за да ја освети, очистувајќи ја со водна бања преку словото; та да ја претстави пред Себе како славна Црква, која нема осквернување, или порок, или нешто слично, туку да биде света и непорочна. И така, мажите се должни да ги сакаат жените свои“ (Ефесјаните 5,24-28).

Само Христовата милост може да направи оваа институција да биде она што Бог одредил да биде - средство за благослов и облагородување на човечкиот род. И така, земните семејства, со своето единство, мир и љубов можат да го претстават небесното семејство.

Денес, како и во Христовите денови, состојбата во општеството претставува тажна спротивност во однос на небесниот идеал за оваа света врска. Сепак, Христовото евангелие им нуди утеха и на оние што вкусиле само горчина и разочарување таму каде што се надевале на пријателство и радост. Трпението и благоста коишто ги всадува само Неговиот Дух, ќе ја засладат горчливата судбина. Срцето во кое престојува Христос ќе биде така исполнето, така задоволно со неговата љубов, што нема да биде обземено со желба да си обезбеди наклонетост и да го привлече вниманието кон себе. Кога душата ќе се покори на Бога, неговата мудрост ќе го направи она што човечката мудрост пропуштила да го стори. Со откривањето на неговата милост, срцата кои некогаш биле рамнодушни или отуѓени, можат да се поврзат со врска, поцврста и потрајна од секоја земна врска - со златните врски на љубовта која ќе ги преброди сите искушенија.

„Не колнете се воопшто“ (Матеј 5,34)

Причината за оваа заповед е дадена: ние не смееме да се колнеме „ниту во небото, зашто тоа е престол Божји; ниту во земјата, зашто таа е подножје на нозете Негови; ниту во Ерусалим, зашто е град на великиот Цар. Не колни се ни во главата своја, зашто не можеш ниту едно влакно од косата своја да направиш бело или црно“ (Матеј 5,34-36).

Сè потекнува од Бога. Ние немаме ништо што не сме го примиле, и згора на тоа, немаме ништо што за нас не е откупено со Христовата крв. Сè што имаме ни доаѓа со печатот на крстот, купено со крвта која е поскапоцена од сè, бидејќи тоа е Божјиот живот. Затоа, ништо од она што го имаме, немаме право да го понудиме како свој залог дека ќе го исполниме нашиот збор.

Евреите сфатиле дека третата заповед забранува да се изговара Божјето име со непосветени намери; меѓутоа, мислеле дека можат слободно да се служат со сите останати заклетви. Да се даде заклетва, тоа кај нив било вообичаена појава. Иако Мојсеј им забранил лажно да се колнат, тие изнаоѓале многу начини за да се ослободат од обврските што им ја наметнувала заклетвата. Не се плашеле да си дозволат вистинска навреда за тоа што е свето ниту се притеснувале од кривоклетство само за да го прикријат со некое вешто заобиколување на Законот.

Исус ги осудил нивните навики, изјавувајќи дека нивниот обичај да даваат заклетви е престапување на Божјата заповед. Сепак, нашиот Спасител не ја забранил употребата на заклетвата пред судот, со која Бог свечено се повикува да биде сведок дека она што е кажано е вистина и само вистина. Сам Исус на своето сослушување пред Синедрионот, не одбил да посведочи под заклетва. Првосвештеникот му рекол: „Те заколнувам во живиот Бог да ни кажеш:

”Ти ли си Христос, Синот Божји?” . Исус одговорил: „Ти рече“ (Матеј 26,63.64). Ако Христос ја забранил и судската заклетва со проповедта на Гората, тогаш би го прекорил првосвештеникот и на тој начин би го поткрепил своето учење за добро на своите ученици.

Мнозина се оние кои не се плашат да ги прелажат своите ближни, но тие се научени и осведочени од Божјиот Дух дека е страшно да се измамува Создател. Кога од нив се бара да положат заклетва, тогаш чувствуваат дека не сведочат само пред луѓето, туку и пред Бога; и дека, ако сведочат лажно, го навредуваат Оној што ги чита срцата и ја знае целата вистина. Помислата за страшните казни што ги повлекува таквиот грев, влијае на нив, па затоа се воздржуваат.

Меѓутоа, ако некој може вистински да посведочи под заклетва, тогаш тоа е христијанинот. Тој постојано живее во Божјата присутност и знае дека секоја мисла е откриена пред очите на Оној пред кого човекот е единствено одговорен. Кога е повикан тоа да го направи на пропишаниот начин, праведно е да го повика Бога за сведок дека тоа што го зборува е вистина, и само вистина.

Исус продолжил да го изнесува начелото според кое станува јасно дека заклетвата е непотребна. Тој учи дека правата вистина мора да биде закон на нашите зборови. „Но зборот ваш да биде: да, да; или, не, не, а сè што е повеќе од тоа, од лукавиот е“ (Матеј 5,37). Овие зборови ги осудуваат сите оние бесмислени изреки и поговорки кои се граничат со сквернавење на Божјето име. Тие ги осудуваат заводничките комплименти, избегнувањето на вистината, ласкавите зборови, претерувањето, трговските измами и сето она што е така вообичано во општеството и деловниот свет. Тие учат дека ниеден човек, кој се обидува себеси да се претстави поинаков од она што тој е или чии зборови не ги изразуваат вистинските чувства на неговото срце, не може да се нарече вистинољубив.

Кога би се почитувале овие Христови зборови, не би биле изречени толку злонамерни сомнежи и нељубезни

критики, зашто кој може да ги толкува постапките и побудите на другите и да биде сигурен дека ја зборува правата вистина? Колку често гордоста, страста или личната омраза можат да влијаат на оценката што ја даваме! Еден поглед, еден збор, па дури и бојата на гласот можат да наведат на погрешен заклучок. Дури и самите факти можат да бидат изнесени на таков начин што ќе наведат на погрешен впечаток. А „што е повеќе од“ вистината, „од лукавиот е“.

Се што прават христијаните мора да биде јасно како сончевата светлина. Вистината е од Бога, а лагата, во сите свои облици потекнува од сатаната и секој оној што на каков било начин скршнува од правиот пат на вистината, самиот се препушта на силата на злото. Сепак, не е едноставно ниту лесно да се каже правата вистина. Вистината можеме да ја кажеме само ако ја познаваме; колку пати однапред создаденото мислење, предрасудите, недоволното знаење или погрешната проценка го спречуваат правилното разбирање на проблемот што мораме да го решаваме. Вистината можеме да ја кажеме само ако со нашиот разум постојано управува Оној кој и самиот е Вистина.

Преку апостолот Павле Христос ја дава оваа заповед: „Зборот ваш секогаш да биде благодатен“. „Никаков гнасен збор да не излегува од устата ваша, туку само добар, за надградување како што треба, за да им даде благодат на оние што слушаат“ (Колошаните 4,6; Ефесјаните 4,29). Во светлината на овие библиски тексови јасно се гледа дека Христовите зборови на Гората ги осудуваат несериозните шегии, празните и неморални разговори; тие бараат нашите зборови не само да бидат вистинити, туку и чисти.

Оние кои се научиле од Христос нема да учествуваат „во бесплодните дела на темнината“ (Ефесјаните 5,11). Како во говорот, така и во животот, тие ќе бидат едноставни, непосредни и искрени, бидејќи се подготвуваат за заедница со оние свети во чии усти „измама не се најде“ (Откровение 14,5).

„Јас, пак, ви велам: не противете се на лукавиот. Ако некој те удри по десниот образ, заврти му го и друѓиот“ (Матеј 5,39)

Постојаниот допир со римските војници постојано кај Евреите предизвикувал повод за огорченост. Воените одреди биле распоредени на различни места во Јудеја и Галилеја, и нивната присутност го потсетувала народот на сопственото национално понижување. Со горчина во душата ги слушале продорните звуци на трубата и ги набљудувале четите како се собираат околу римското знаме и му се поклонуваат, оддавајќи му почести на тој симбол на римската моќ. Судирите меѓу народот и војниците биле честа појава и тоа уште повеќе ја разгорувало омразата кај луѓето. Кога некој чиновник би брзал со својата воена придружба од место во место, често апсел еврејски селани кои работеле по полето и ги присилувал да носат товар по планината или да извршуваат некоја друга неопходна служба. Тоа било во согласност со римските закони и обичаи, а спротивставувањето на таквите барања предизвикувало остри навредливи прекори и свирепост. Копнежот да се отфрли римскиот јарем од ден на ден станувал сè посилен во срцата на народот. Духот на бунт особено се раширил меѓу смелите Галилејци, со кои грубо се постапувало. Капернаум како пограничен град бил седиште на римски гарнизон, па додека Исус проповедал, погледот на неговите слушатели кон воените чети будел горчливи мисли за понижувањето на Израел.

Народот желно гледал во Христа, надевајќи се дека Тој е оној што треба да ја скрши гордоста на Рим.

Исус жално ги гледал намуртените лица пред себе. Го забележал духот на одмазда, кој веќе успеал во нив да го втисне својот зол печат, и знаел со колку голема огорченост

народот копнее по сила да ги сотре своите угнетувачи. Исполнет со тага, Тој ги повикува: „Јас, пак, ви велам: не противете се на лукавиот. Ако некој те удри по десниот образ, заврти му го и другиот“ (Матеј 5,39).

Овие зборови биле само повторување на она што учел Стариот завет. Вистина е дека правилото „око за око, заб за заб“ (3. Мојсеева 24,20), било наведено во законите дадени преку Мојсеја, но тоа бил граѓански пропис. Никој немал право сам да се одмаздува, зашто добро ги знаеле зборовите кои Господ им ги кажал: „Не вели: Ќе му се одмаздам на непријателот!“ „Не вели: Како ми направи тој мене, така и јас ќе му направам нему“. „Немој да се радуваш, кога непријателот твој ќе падне“. „Ако непријателот твој е гладен, нахрани го со леб; и ако е жеден, напој го со вода“ (Мудри изреки 20,22; 24,29.17; 25,21).

Во целиот Исусов живот на Земјата се огледувало ова начело. Нашиот Спасител го напуштил својот небесен дом само за да им го донесе на своите непријатели лебот на животот. На сите клевети и прогонства, кои го следеле на секој чекор од колевката до гробот, Тој одговарал само со љубов која проштава. Преку пророкот Исаија Тој кажува: „Грбот свој го подметнав на оние што ме биеја, и образите свои на оние што ме удираа; лицето свое не го скрив од подбив и плукање“. „Тој беше измачуван, но страдаше доброволно и устата своја не ја отвораше; како јагне Тој беше одведен на колење, и како што е овцата пред стрижаците свои безгласна, така и Тој не ја отвори устата своја“ (Исаија 50,6; 53,7). Од крстот на Голгота, низ сите векови одекнуваат зборовите на Неговата молитва за своите крвници и веста на надеж за разбојникот пред умирање.

Татковото присуство го окружувало Христа, и му се случувало само она што Бескрајната Љубов го дозволувала за благослов на светот. Тука бил изворот на неговата утеха, а тука е и нашиот извор на утеха. Оној што е исполнет со Христовиот Дух живее во Христа. Ударот што му е наменет нему, паѓа врз Спасителот, кој го окружува

со својата присутност. Сè што доаѓа на него, доаѓа од Христа. Тој нема никаква потреба да се брани од злото, бидејќи Христос е неговата одбрана. Ништо не може да го допре, освен ако тоа Господ не го дозволи, а „сè“ што Бог дозволува, „им содејствува за добро на оние што Го љубат Бога“ (Римјаните 8,28).

„А оној што сака да се суди со тебе и да ти ја земе кошулата, дај му ја и наметката. И ако некој те присили да одиш со него една милја, ти оди две“ (Матеј 5,40.41)

Исус им наложил на своите ученици, наместо да се противат на барањата на власта, да прават дури и повеќе од она што од нив се бара. И, колку и да е тоа можно, тие треба да ја исполнат својата обврска, па дури и кога таа ги надминува барањата на законите на таа земја. Законот даден преку Мојсеј, наложувал мошне грижлив однос кон сиромашните. Кога сиромавиот би ја дал својата облека како залог или како покритие за долгот, на работодавецот не му било дозволено да влезе во неговата куќа за да го бара залогот; морал да почека на улица додека залогот не му биде донесен. И залогот, без оглед на околностите, по заоѓањето на Сонцето, морал да му се врати на сопственикот (5. Мојсеева 24,10-13). Во Христово време малку внимание се посветувало на овие милосрдни уредби; но Исус ги учел своите ученици да се покоруваат на одлуките на судот, дури и кога тој бара повеќе од она што е пропишано со Мојсеевиот закон. Дури и ако се бара дел од нивната облека, морале да се покорат. И повеќе од тоа, тие морале да му го вратат долгот на својот работодавец, давајќи, ако е потребно, дури и повеќе од она што судот му одобрил да земе. „А оној што сака да се суди со тебе“, кажува Тој, „и да ти ја земе кошулата, дај му ја и наметката“. А ако гласникот бара од вас да одите со него една милја, тогаш одете и две.

Исус додал: „На оној што бара од тебе, дај му, и не одбивај го оној што ти сака нешто на заем“ (Матеј 5,42). Преку Мојсеј била дадена истата поука: „Не го одвраќај срцето

свое и не ја стискај раката своја пред твојот брат што има потреба“ (5. Мојсеева 15,7.8). Овој текст ни го објаснува значењето на зборовите на Спасителот. Христос не нè учи да даваме милостина на сите без оглед кој од нас ја бара, туку кажува: „И на заем давајте“, а подобро е тоа да биде дар отколку заем; бидејќи ние треба да позајмуваме „не очекувајќи ништо“ (Лука 6,35).

„Кој се дава себе со својот дар, нахранува тројца: себе, својот гладен сосед, и Мене“.

„Љубете ги непријателите свои“ (Матеј 5,44)

Поуката на Спасителот: „Не противете му се на злото“ била тврда беседа за одмаздољубивите Евреи и тие меѓу себе негодувале против неа. Но, Исус дава уште порешителна изјава:

„Сте слушале дека е кажано: Љуби го својот ближен, а мрази го непријателот. А јас, пак, ви велам: љубете ги непријателите свои, благословувајте ги оние што ве колнат, правете им добро на оние што ве мразат и молете се за оние што ве навредуваат и гонат, за да бидете синови на вашиот Отец небесен“ (Матеј 5,43-45).

Тоа бил вистинскиот дух на Законот, кој рабините погрешно го прикажувале како студена и крута збирка на претерани барања. Себеси се сметале за подобри од останатите луѓе и мислеле дека имаат право на особена Божја наклонетост бидејќи се родени како Израелци; меѓутоа, Исус им укажал на духот на љубовта која проштава, љубов која може да послужи како доказ дека нивните побуди се повозвишени од побудите на даночниците и грешниците кои ги презирале.

На своите слушатели им укажал на Владетелот на вселената, но под едно друго име - „вашиот Отец“. Настојувал да сфатат дека Божјето нежно срце копнее за нив. Ги учел дека Бог се грижи за секоја изгубена душа; и дека како што „таткото ги милува синовите, така и Господ ги милува оние, кои се бојат од Него“ (Псалм 103,13). Ниту една религија никогаш на светот не му дала таква претстава за Бога, освен библиската. Многубоштвото ги учи луѓето дека Врховното Битие е попрво извор на страв отколку љубов - зло божество кое мора да се смилостиви со жртви, а не Татко кој на своите деца им ги излева даровите на својата љубов. Дури и израелскиот народ станал толку слеп за драгоцените учења на пророците кои се однесувале на Бога, што ова откривање на неговата татковска љубов било примено како нешто сосем необично, како нов дар на светот.

Евреите сметале дека Бог ги сака оние кои му служат - според нивното мислење, оние што ги исполнувале барањата на рабините - а на целиот останат свет го излева својот гнев и проклетство. Но Исус кажал дека тоа не е така; сите луѓе, и лошите и добрите, ги осветлува сончевата светлина на неговата љубов. За оваа вистина сте требале да научите од самата природа; бидејќи Бог „му заповеда на Своето сонце да грее и над лошите и над добрите, и им праќа дожд и на праведните и на грешните“ (Матеј 5,45).

Од година во година Земјата обилно ги дава своите плодови и го продолжува својот пат околу Сонцето, но тоа не го прави со сила што се наоѓа во неа самата. Божјата рака е таа што управува со планетите и ги одржува на нивните точно утврдени патеки во вселената. Со неговата сила редовно се менуваат летото и зимата, сеењето и жетвата, денот и ноќта. Со Неговата реч напредуваат растенијата, се појавуваат листови и цвета цвеќето. Секој добар дар што го имаме, секој сончев зрак, секоја капка дожд, секој залак храна, секој миг на животот претставува дар на љубовта.

Уште додека сме биле без љубов и сме имале непријатен карактер, „бевме одвратни и се мразевме еден со друг“, нашиот небесен Татко се смилувал на нас. „А кога се јави добротата и човекољубието на нашиот Спасител, Бог, Тој нè спаси, но не според извршените од нас праведни дела, туку по Својата милост“ (Тит 3,3-5). Ако ја примиме Неговата љубов, и ние, слично на Него, ќе станеме љубезни и нежни не само кон оние што ни се допаѓаат, туку и кон најлошите, заталканите и грешните.

Божји деца се оние што имаат учество во Неговата природа. Ниту земната положба, ниту раѓањето, ниту националноста, ни верските привилегии не се доказ дека сме членови на Божјето семејство; доказ е љубовта, љубов која го опфаќа целото човештво. Дури и грешниците, чии срца не се потполно затворени за дејството на Светиот Дух, ќе возвратат на љубезноста; иако можеби на омразата ќе возвратат со омраза, тие на љубовта ќе одговорат со љубов. Меѓутоа, само Божјиот Дух може и на омразата да возврати со љубов. Да се биде љубезен кон неблагодарните и злите, да се прави добро не очекувајќи ништо за возврат, тоа се карактеристики на припадност на владетелското семејство на Небото, сигурен знак со кој децата на Највозвишениот го откриваат својот возвишен карактер.

**„Затоа бидете совршени како што е совршен
вашиот Отец небесен“ (Матеј 5,48)**

Зборот „затоа“ упатува на заклучок, заклучок врз основа на она што е порано кажано. Исус на своите слушатели им ја опишувал неисцрпната Божја милост и љубов и во согласност со тоа им наложил да бидат совршени. Затоа

што вашиот небесен Татко е „добар кон неблагодарните и кон лошите“ (Лука 6,35), затоа што се понижил за да ве возвиши, затоа, рекол Исус, вие можете да станете слични на Него во карактерот и да стоите без мана и пред луѓето и пред ангелите.

Условите за вечен живот според милоста се потполно исти како и во Едем - совршена праведност, хармонија со Бога, совршена согласност со начелата на неговиот Закон. Идеалот за карактерот даден во Стариот завет е ист и во Новиот. Тој идеал не е таков за ние да не можеме да го постигнеме. Во секоја заповед или налог што Бог ги дава се наоѓа и ветување, најсигурно ветување кое го содржат сите прописи. Бог ни овозможил да можеме да станеме слични на Него, и Тој тоа ќе го оствари за сите оние кои, со својата изопачена волја, нема да го попречуваат дејствувањето на Неговата милост.

Бог нè љубел со неискажлива љубов, а и нашата љубов кон Него се буди дури кога барем донекаде ќе ја сфатиме должината, ширината, висината и длабината на таа љубов која го надвишува секој ум. Благодарение на откривањето на Христовата љубов која ги привлекува срцата, запознавањето на Неговата љубов кој ни ја покажал уште кога сме биле грешници, тврдото срце омекнува и станува кротко, и тогаш грешникот се преобразува и станува дете на Небото. Бог никогаш не употребува насилни мерки; љубовта е единственото средство со кое Тој се служи за да го истера гревот од срцето. Со нејзина помош гордоста ја претвора во понизност, а непријателството и неверувањето во љубов и вера.

Евреите со сите свои сили настојувале совршенството да го достигнат со свои напори, но не успеале. Христос веќе им објаснил дека нивната праведност никогаш нема да ги одведе во небесното царство. Затоа сега им ја открива природата на праведноста што мораат да ја имаат сите оние што ќе влезат во Небото. Во целата проповед на Гората, тој ги опишувал нејзините плодови и сега, со

една реченица, им го открива нејзиниот извор и нејзината природа: бидете совршени како што е Бог совршен. Законот е само копија на Божјиот карактер. Во својот небесен Татко гледајте го совршениот приказ на начелата кои се темел на неговото владеење.

Бог е љубов. И како што Сонцето ги шири своите светлосни зраци, така од Него се шират љубов, светлина и радост кон сите негови созданија. Во неговата е природа е да дава. Самиот Негов живот претставува излевање на несебична љубов.

„Неговата слава е во добрата на неговите деца; Неговата радост во нежното татковство“.

Тој ни заповеда да бидеме совршени како што е и Тој совршен. Во својот мал делокруг ние треба да бидеме светлина и благослов, како што е Тој за целата вселена. Ние сами по себе немаме во себе ништо, но нас нè осветлува светлината на неговата љубов и затоа треба да бидеме отсјај на Неговиот сјај. Благодарение на добрината што Тој ни ја позајмува, можеме да бидеме совршени во нашиот делокруг како што Бог е совршен во својот.

Исус рекол: „Бидете совршени како што е совршен вашиот Отец небесен. Ако сте Божји деца, тогаш вие имате учество во неговата природа и можете само да му бидете слични. Секое дете живее со животот што го примил од својот татко. Ако сте Божји деца, препородени од Неговиот Дух, вие живеете со животот што сте го добиле од Бога. Во Христос „телесно живее сета полнота на Божеството“ (Колошаните 2,9); а Исусовиот живот се открива во „нашето смртно тело“ (2. Коринќаните 4,11). Тој живот во нас ќе изгради ист карактер и ќе твори исти дела како него. Така ќе бидете во согласност со секој пропис на неговиот Закон; бидејќи „Господовиот Закон е совршен, ја крепи душата“ (Псалм 19,7). Со помош на љубовта, „правдата на Законот“ ќе се исполни „во нас, кои не живееме по телото, туку по Духот“ (Римјаните 8,4).

ВИСТИНСКИ ПОБУДИ ВО СЛУЖБАТА

**„Гледајте да не ја покажувате својата
праведност пред луѓето, само за да бидете
забележани“ (Матеј 6,1)**

Христовите зборови на Гората биле израз на она што Тој го посведочил со својот живот, а луѓето пропуштиле тоа да го видат. Не можеле да сфатат зошто Тој, иако има толку голема моќ, не се служи со неа за да си го обезбеди она што тие го сметале за најважно и добро. Нивниот дух, мотиви и методи биле спротивни на неговите. Додека се претставувале дека ревнуваат за честа на Законот, всушност вистинската цел кон која се стремеле била нивната сопствена слава; токму затоа Исус сакал да им покаже дека самољубивиот човек е престапник на Законот.

Но овие начела што ги истакнувале фарисеите се карактеристични за човештвото во сите времиња. Духот на фарисејство е дух својствен за човечката природа; и како што Спасителот ја покажал разликата меѓу неговиот дух и неговите методи и духот и методите на рабините, неговите зборови можат да се применат на луѓето од сите времиња.

Во Христовите денови фарисеите постојано се обидуваале да ја придобијат наклоноста на Небото за да си осигураат овоземна чест и благосостојба кои ги сметале како награда за доблеста. Истовремено пред народот се фалеле со дела на милосрдие за да го привлечат неговото внимание и да стегнат углед на свети луѓе.

Исус ги прекорил поради тој фалбациски дух, изјавувајќи дека Бог не може да ја прифати таквата служба и дека ласкањето и воодушевувањето од страна на народот, по кои толку страшно копнееле, ќе биде нивна единствена награда која ќе ја примат.

„А ти, кога даваш милостина“, кажал Тој, „да не знае твојата лева рака што прави десната, за да биде твојата милостина тајна; и тогаш, твојот небесен Татко, кој гледа тајно, ќе те награди јавно“ (Матеј 6,3.4).

Кога го кажал ова, Исус не мислел дека делата на добродетелство секогаш мора да останат во тајност. Апостол Павле, пишувајќи под вдахновение на Светиот Дух, не ја сокрил благородната пожртвуваност на македонските христијани, туку говорел за милоста со која Христос ги препородил, па така и други се исполниле со истиот дух. Тој исто така ѝ пишува и на црквата во Коринт и кажува: „Вашата ревност поттикна мнозина“ (2. Коринќаните 9,2).

Христовите зборови јасно ја откриваат неговата мисла дека делата на милосрдност не смееме да ги правиме за луѓето да нè фалат и да нè почитуваат за тоа. Вистинската побожност никогаш не поттикнува на фалење. Оние што копнеат по зборови на пофалба и ласкање и со нив се хранат како со слатко, само се нарекуваат христијани.

Кога прават добри дела, христовите следбеници не треба да се слават самите себе, туку Оној со чија милост и сила тоа го направиле. Секое добро дело е последица на влијанието на Светиот Дух, а Духот е даден да го прослави Дародавецот, а не примателот. Кога Христовата светлина ја осветлува душата, од усните се излеваат зборови кои му оддаваат слава и благодарност на Бога. Вашите молитви, вашето исполнување на должностите, добродетелството и самооткажувањето тогаш нема да бидат предмет на вашите мисли или разговори. Исус ќе биде воздигнуван, нашето „јас“ ќе го снема, а Христос ќе биде над сè.

Ние треба да даваме со искрено срце, не за да се фалиме со своите добри дела, туку од сожалување и љубов кон

оние што страдаат. Искреноста во намерите, вистинската добрина на срцето, тоа е побуда што ја цени Небото. Душата која е искрена во својата љубов и која му се предава на Бога со цело срце, е многу подрагоцена во Божјите очи од самото офирско злато.

Ние не смееме да мислиме на наградата, туку на службата; сепак добрината покажана во таков дух нема да остане без награда. „Твојот небесен Татко, Кој гледа тајно, ќе те награди јавно“. Иако лично Бог е всушност таа голема награда во која се соединети сите останати, душата ќе може да го прими и да му се радува само ако стане слична на Него во карактерот. Само сличните меѓусебно се почитуваат. Ако себеси му се предадеме на Бога за да му служиме на човештвото, и Тој ни се предава нам.

Секој што ќе дозволи во неговото срце да се излева реката на Божјите благослови кон другите и самиот ќе биде богато награден. Падините и рамнините низ кои протекуваат планинските потоци на својот пат кон морето, не губат ништо дозволувајќи го тој ток. Она што го даваат стократно им се враќа. Потокот кој жуборејќи тече на својот пат, зад себе остава дар на бујно зеленило и плодност. Тревата на неговиот брег е бујна и позелена, дрвјата се побогати со лисја и има многу повеќе цвеќе. Кога земјата лежи оголена и спалена од летната жега, патека од зеленило го обележува речниот тек; а рамнината, која ги отвора своите гради за да го донесе планинското богатството до морето, се облекува во свежина и убавина, како сведок на наградата што Божјата милост им ја дарува на сите кои доброволно стануваат канали преку кои таа се излева на светот.

Ваквиот благослов го примаат оние кои се милостиви кон сиромашните. Пророкот Исаија кажува: „Раздели го лебот свој со гладните, и бездомните сиромаси закрили ги во домот свој; ако видиш гол, облечи го и од крвните сродници не криј се. Тогаш твојата светлина ќе светне како зора, и твоето здравје наскоро ќе процути... твојата правда

ќе тргне пред тебе и славата Господова ќе те придружува... ти ќе бидеш како градина напоена со вода и како извор, чии води никогаш не пресушуваат“ (Исаија 58,7-11).

Делото на милосрдието е извор на двојни благослови. Додека оној кој им дава на бедните служи на благослов на другите, и самиот ќе биде благословен во уште поголема мера. Христовата милост во душата развива карактерни особини кои се спротивни на себичноста - особини кои ќе го очистат, облагородат и збогатат животот. Добрите дела направени во тајност, цврсто ќе ги поврзат срцата и уште поблиску ќе ги доведат до срцето на Оној од кого потекнува секоја благородна побуда. Малите вниманија, незначителните дела на љубов и пожртвуваност со кои животот зрачи толку незабележливо како што се шири мирисот на цвеќето, го сочинуваат најголемиот дел на животните благослови и среќа. На крајот ќе се открие дека самооткажувањето за доброто и среќата на другите, иако на овој свет малку се цени и не се препорачува, на Небото се признава како знак на нашето единство со Христа, Царот на славата, кој, иако богат, станал сиромав поради нас.

Делата на милосрдие можат да се направат во тајност, но не може да се скрие влијанието на таквите дела на карактерот на оној што ги сторил. Кога ќе почнеме да работиме со цело срце како Христови следбеници, срцето ќе биде тесно поврзано со Бога, а како одговор на божествениот допир, Божјиот Дух во нашата душа ќе произведе света хармонија.

Оној кој ги умножува талантите на оние што мудро ги користеле доверените дарови, со радост ја прима службата на својот верен народ во Љубениот, со чија сила и милост тие и работеле. Оние што настојувале да го развијат и усовршат христијанскиот карактер вежбајќи ги своите способности со добрите дела, во идниот свет богато ќе го пожнеат она што го посеале. Делото започнато на Земјата ќе биде завршено во оној повозвишен и посвет живот кој ќе трае низ целата вечност.

**„И кога се молиш на Бога, не биди како
лицемерите“ (Матеј 6,5)**

Фарисеите имале одредено време за молитва; и кога во означеното време, како што често и се случувало, би се нашле надвор од својот дом, застанувале каде и да се наоѓаат - можеби на улица или на пазар, среде забрзаното мноштво - и таму гласно ги повторувале своите вообичаени молитви. Таквите молитви, искажани само со цел да се пофалат самите себе, го предизвикале Исусовиот строг укор. Сепак, Тој не го намалил значењето на јавната молитва, бидејќи и самиот задно со своите ученици се молел во присуство на мноштво луѓе. Но Тој поучува дека личната молитва не треба да се изнесува јавно. Нашите молитви на богослужението во нашата соба треба да стигнат само до самото уво на Оној кој може да ги исполни. Ниту едно љубопитно уво не треба да ја чуе содржината на таквите молитви.

„Но ти, кога се молиш, влезе во својата скришна соба“ (Матеј 6,6). Имајте свое одредено место за тајна молитва. Исус избирал посебно место за разговор со Бога, а и ние треба да правиме така. Нам често ни е потребно да се повлекуваме на некое место, колку и да е тоа скромно, каде ќе можеме да бидеме сами со Бога.

„Помоли му се на твојот Отец, Кој е во тајност“ (Матеј 6,6). Во Исусово име ние можеме да дојдеме пред Бога со детска доверба. Ниту еден човек не ни е потребен како посредник. Преку Исуса ние можеме да го отвориме своето срце пред Бога, како пред Оној којшто нè познава и нè сака.

На тајното место за молитва, каде може да нè види само Божјето око и да нè слушне само неговото уво, ние можеме своите најскриени желби и копнежи да ги излееме пред својот Татко кој е полн со неизмерно сожалување,

и додека душата чека во мир и спокојство, оној глас што никогаш не пропуштил да одговори на пекањето на оној што го бара, ќе му проговори и на нашето срце.

„Затоа што Господ е многумилостив и се смилува“ (Јаков 5,11). Тој со неуморна љубов чека да чуе признание од заталканите и да го прифати нивното каење. Тој бара некој знак на благодарност од нас, како што мајката желно чека нејзиното сакано дете со насмевка да ѝ покаже дека ја препознало. Тој сака да сфатиме колку сериозно и нежно неговото срце копнее по нас. Тој нè повикува нашите неволји да ги довериме на неговото сочувство, нашите таги на неговата љубов, нашите рани Тој да ги исцели, во нашите слабости да нè зајакне и нашата празнина да ја исполни со неговата полнина. Ниту еден кој дошол при Него, не се разочарал. „Кон Него погледнете и разведрете се и лицата ваши нема да се посрамаат“ (Псалм 34,5).

Оние кои во тајност му се обраќаат на Бога, изнесувајќи ги пред него своите потреби и барајќи помош, нема залудно да се молат. „И Тој, кој гледа тајно, ќе те награди јавно“. Ако Христос е секојдневно наш придружник, ќе почувствуваме дека нè опкружува силата на еден невидлив свет; гледајќи во Исус, ние ќе се преобразиме во Неговиот лик. Ние се менуваме со гледање. Карактерот станува нежен, добар и облагороден за небесното царство. Како сигурна последица на нашите разговори и заедница со Господа, ќе настапи растење во побожноста, честитоста и ревноста. Со молитвата сè повеќе и повеќе се развиваме во сфаќањето на небесните работи. Ние примаме божествено воспитување, а тоа се огледува во животот исполнет со трудољубивост и ревност.

Душата која со сесрдна молитва секојдневно му се обраќа на Бога, барајќи помош, поддршка и сила, ќе има благородни стремежи, јасно сфаќање на вистината и должноста, возвишени побуди за работа и постојано ќе биде гладна и жедна за правда. Ако одржуваме тесна врска со Бога, ќе бидеме оспособени на оние со кои се дружиме

да им ја пренесуваме светлината, мирот и ведрината кои владеат во нашето срце. Силата што сме ја примиле молејќи се на Бога, соединета со истрајните напори да станеме попромислени и будни во размислувањето, нè подготвува за секојдневните должности и во сите околности го одржува спокојството на духот.

Ако му се приближиме на Бога, Тој ќе стави зборови на нашата уста со кои ќе сведочиме за Него и ќе го славиме неговото име. Тој ќе нè научи да пееме ангелски и да му укажеме благодарност на нашиот небесниот Татко. Секоја постапка во нашиот живот ќе ја открива светлината и љубовта на Спасителот кој живее во нас. Внатрешниот живот на оние кои живеат со вера во Божјиот Син, не може да биде загрозен од неволјите кои доаѓат однадвор.

„Кога се молите, не говорете многу како незнабошците“ (Матеј 6,7)

Незнабошците сметале дека проштавањето на гревот може да се заслужи со молитва. Мислеле дека, колку е молитвата подолга, толку и заслугата е поголема. Но, кога би можеле да станеме свети со свои сопствени напори, тогаш би имале во себе нешто со што би биле задоволни, некоја основа за самопофалба. Ваквото сфаќање за молитвата не е многу подобра од претпоставката за учењето за казнување на самиот себе, учење кое е вградено во основата на системот на сите лажни религии. Фарисеите го прифатиле токму ова незнабожечко сфаќање на молитвата; тој поим е присутен и во нашето време, па дури и меѓу оние кои себеси се сметаат за вистински христијани. Повторувањето на точно утврдени, вообичаени фрази, додека срцето всушност и не чувствува никаква потреба за Бога,

е исто како и „умножувањето на празните зборови“ на незнабошците.

Молитвата не е казна за гревот; таа сама по себе нема ниту моќ, ниту заслуги. Сите накитени зборови што можеме да ги составиме, не можат да се споредат со вредноста на само една света желба. И најслаткоречивите молитви се само празни зборови, ако не претставуваат израз на вистинските чувства на срцето. Меѓутоа, кога молитвата доаѓа од искрено срце, изразувајќи ги едноставните потреби на душата, како што би молеле некој земен пријател за услуга, очекувајќи тој да ни ја исполни нашата молба - тоа е молитва на верата. Бог не ги сака нашите формални изрази на почитување и ласкави зборови, туку неискажаната молитва на обесхрабеното и скршено срце, кое под чувството на сопствениот грев и крајна слабост, го наоѓа патот до Таткото на секоја милост.

„Кога постите, не бидете жалосни како лицемерите“ (Матеј 6,16)

Постот на кој упатува Божјата реч е нешто повеќе од обична форма. Тој не се состои само во одбивање храна, во носење кострет и во посипување на главата со пепел. Човек кој вистински пости и навистина жали поради гревот, никогаш нема да се фали со тоа.

Постењето кое Бог од нас го бара, не се состои во измачување на телото поради гревот на душата, туку во тоа да ни помогне да ја сфатиме страшната природа на гревот, да го понижиме пред Бога своето срце и да ја примиме неговата милост која проштава. Неговата заповед на Израел гласи: „Раскинете ги срцата свои, а не облеката и вратете се кај Господ, вашиот Бог“ (Јоил 2,13).

Нема да имаме никаква полза ако самите се измачуваме или си ласкаме себеси дека со свои сопствени дела ќе го заслужиме или купиме наследството меѓу светите. Кога на Христа му го поставиле прашањето: „Што да правиме за да извршуваме дела Божји?“, Тој одговорил: „Божјето дело е ова: да поверувате во Оној кого Тој го испрати“ (Јован 6,28.29). Покајанието значи да се свртиме од себеси кон Христа; а кога ќе го примиме Христа, за Тој да може преку верата да го живее својот живот во нас, тогаш ќе се покажат и добрите дела.

Исус кажува: „А ти кога постиш, помажи ја главата своја и измиј го лицето свое, па да се покажеш дека постиш не пред луѓето, туку пред твојот Отец, кој е во тајност“ (Матеј 6,17.18). Што и да се прави во слава на Бога, треба да се прави со радост, а не тажно и ступено. Во Христовата религија не постои ништо мрачно. Ако христијаните со својот мрачен изглед оставаат впечаток дека се разочарале во својот Господ, тие лажно го претставуваат неговиот карактер и сами им ставаат аргументи на неговите непријатели. Иако може со зборови да тврдат дека Бог е нивен Татко, со својот потиштен и мрачен изглед, и со својата тага, на светот му изгледаат како сирачиња.

Христос сака служењето на Бога да го прикажеме привлечно, токму онакво какво што е. Своите самооткажувања и тајните искушенија на нашето срце, треба да му ги откриеме на нашиот Спасител, кој е полн со сочувство. Својот товар треба да го оставиме во подножјето на крстот и да продолжиме по својот пат радувајќи се во љубовта на Оној кој прв нè засака нас. Луѓето можеби никогаш нема да дознаат што во тајноста се случува меѓу Бога и душата, но последиците на делувањето на Духот на срцето ќе станат видливи за сите, бидејќи Оној „Кој гледа во тајност, ќе те награди јавно“.

„Не собирајте бо̀гатства на земјата“ (Матеј 6,19)

Богатството кое се собира на Земјата не е трајно; крадци можат да го поткопуваат и крадат, молците и рѓата расипуваат, а огнот и бурата можат сосем да го уништат и да го однесат вашиот имот. А „каде што е богатството ваше, таму ќе биде и срцето ваше“ (Матеј 6,20.21). Богатството собрано на земјата до таа мера ќе го обземе разумот што во него нема да има место за небесните работи.

Љубовта кон парите била најсилна страст на Евреите во тоа време. Световноста го зазела местото во душата кое му припаѓало на Бога и верата. Така е и денес. Алчниот копнеж по богатство толку ги маѓепсува и воодушевува луѓето со своето влијание, што најпосле нивните благородни особини се изопачуваат, а самољубието расипува сè, водејќи ги во потполна пропаст. Службата на сатаната е полна со грижи, збунетост и заморна работа, и тоа богатството кое луѓето со мака ќе го соберат на Земјата трае само кратко време.

Исус рекол: „Но собирајте си богатство на небото, каде што ниту молец, ниту рѓа ги јаде, и каде што крадци не го поткопуваат, ниту крадат. Зашто, каде што е богатството ваше, таму ќе биде и срцето ваше“ (Матеј 6,20.21).

Налогот гласи: „Собирајте си богатство на небото“. Во ваш личен интерес е да си обезбедите небесни богатства. Единствено тоа, од сè што го имате, е навистина ваше. Богатството собрано на небото е непропадливо. Ниту оган, ниту вода не можат да го уништат, крадец не може да го украде, молецот и рѓата не можат да го расипат, бидејќи Бог лично го чува.

Ова богатство, кое Исус го смета за поскапоцено од секое друго е „богатството на славата од наследството Негово во светиите“ (Ефесјаните 1,18). Христовите ученици се

наречени негови скапоцени камења, негово драгоцено и посебно богатство. Тој кажува дека тие ќе бидат „како камења во круна“. „Ќе направам така, што луѓето да бидат поретки од чисто злато, да вредат повеќе од злато офирско“ (Захарија 9,16; Исаија 13,12). Христос, големиот Центар од кого зрачи сета слава, во својот народ кој е очистен и совршен, ја гледа наградата за своите страдања, свето понижување и љубов; тие ја надополнуваат неговата слава.

Нам ни е дозволено да се соединиме со Него во големото дело на откупувањето и заедно со Него да ги делиме богатствата што Тој ги стекнал со својата смрт и страдања. Апостол Павле им пишува на христијаните во Солун: „Зашто, кој е нашата надеж или радост, или венец за пофалба? Та не сте ли вие пред нашиот Господ Исус Христос при неговото доаѓање? Да, вие сте нашата слава и радост“ (1. Солуњаните 2,19.20). Тоа е богатството за кое Исус ни наложува да се потрудиме. Карактерот е голема жетва на животот. Секој збор или дело, кое со Христовата милост ќе разгори желба во една душа да го достигне небесното, и секој напор насочен кон формирање на карактер сличен на Христовиот, значи собирање богатство на небото.

Таму каде е богатството, ќе биде и срцето. Секогаш кога настојуваме да им правиме добро на другите, тогаш си правиме добро и на самите себе. Оној што жртвува пари или време за ширење на евангелието, го вложува својот интерес и своите молитви за делото и за душите кои со тоа ќе бидат обратени; неговите чувства се посветени на ближните, и тој е поттикнат на уште поголема преданост на Бога, за да биде оспособен за другите да го направи она најголемо добро.

А кога ќе дојде последниот ден, кога сето земно богатство ќе пропадне, оној што собирал богатство на небото, ќе го согледа она што го стекнал со својот живот. Ако сега внимаваме на Христовите зборови, тогаш, оној миг кога ќе се состанеме околу големиот бел престол, ќе ги видиме душите спасени со нашето посредување и ќе до-

знаеме како тие спасиле други, а овие, пак, други - едно големо мноштво доведено во пристаништето на мирот благодарение на нашиот труд, таму да ги положат своите круни пред Исусовите нозе и да го прославуваат низ бескрајните векови на вечноста. Со каква ли само радост Христовиот соработник ќе ги гледа тие откупени души кои сега учествуваат во славата на Откупителот! Колку драгоцено ќе им биде небото на оние кои биле верни во работата за спасение на душите!

„И така, ако сте воскреснале заедно со Христос, барајте го она што е горе, каде што Христос седи оддесно на Бога“ (Колошаните 3,1).

**„И така, ако твоето око биде здраво и целото
твое тело ќе биде светло“ (Матеј 6,22)**

Чесност во намерите, сесрдна преданост кон Бога, тоа е условот на кој укажуваат Христовите зборови. Бидете искрени и непоколебливи во своите настојувања да ја познаете вистината и да ѝ се покорите без оглед на цената, па ќе примите божествено просветлување. Вистинската побожност започнува тогаш кога престанува секоја спогодба и компромис со гревот. Тогаш и нашето срце ќе проговори заедно со апостол Павле: „Го заборавам она што е зад мене, а се стремам кон она што е пред мене, трчам кон целта - кон наградата на горното призивание од Бога во Исус Христос. Затоа, сметам дека и сè друго е загуба спрема преважното познание на Христос Исус, мојот Господ, поради кого се одреков од сè, и сè сметам за отпад, само за да го придобијам Христос“ (Филип. 3,13.14.8).

Но, ако окото е заслепено со самољубие, тогаш владее само темнина. „Ако, пак, твоето око биде лошо, целото

тело ќе ти биде темно“. Токму таква ужасна темнина ги обзела Евреите во нивното упорно неверство, спречувајќи ги правилно да го сфатат карактерот и мисијата на Оној што дошол да ги избави од нивните гревови.

На искушението му поткликнуваме во оној миг кога ќе му дозволите на разумот да се колеба, да биде непостојан во својата доверба во Бога. Ако не решиме потполно да се предадеме на Бога, ќе останеме во темнина. Ако задржиме за себе што и да било, тогаш оставаме отворена врата преку која сатаната може да влезе и да нè заведува со своите искушенија. Тој добро знае дека нема да има бедеми против гревот само ако успее да го затемни нашиот вид, така што окоето на верата не може да го види Бога.

Ако превладее која било грешна желба, тоа е сигурен доказ дека душата е измамена. Секое попуштање на таквата желба во душата, го засилува непријателството кон Бога. Кога чекориме по патеката што ја избрал сатаната, стануваме опкружени со сенките на злото, а секој следен чекор води кон уште подлабока темнина и сè повеќе го заслепува срцето.

Во духовниот свет владее истиот закон како и во природниот свет. Оној што живее во темнина, најпосле ќе ја изгуби моќта на видот. Таквиот човек е опкружен со темнина погуста од полноќната, така што дури ни најблескавите зраци на пладневното сонце не можат да му донесат светлина. Тој „во темнина оди, и не знае ни каде оди, бидејќи темнината му ги ослепила очите негови“ (1. Јованово 2,11). Со тоа што упорно го негува зло и тврдоглаво ги одбива повиците на божествената љубов, грешникот ја губи љубовта кон доброто, копнежот по Бога, па и самата способност да ја прими небесната светлина. Повикот на милоста сè уште е полн со љубов, светлината блеска исто толку јасно како и во моментот кога првпат засветила во душата; но гласот допира до глуви уши, светлината паѓа на ослепени очи.

Бог никогаш не остава ниту една душа и не ја препушта на нејзините сопствени патишта сè додека постои и најмала надеж за нејзино спасение. „Човекот го напуштата Бога, а не Бог човека“. Нашиот небесен Татко ни ги упатува своите повици, опомени и уверувања во својата милост сè додека не се исцрпат сите можности и предности. Одговорноста почива на грешникот. Спротивставувајќи му се на Божјиот Дух денес, тој го подготвува патот повторно да ѝ се спротивстави на светлината кога таа ќе засветли со уште поголема сила. Така тој постојано преминува од една состојба на отпор во друга, додека најпосле светлината не го загуби секое влијание на него и тој целосно не престане да одговара на повиците на Божјиот Дух. И така „светлината што е во тебе“ станува темнина. Па дури и самата вистина што сме ја познавале станува толку изопачена што уште повеќе ја зголемува заслепеноста на душата.

**„Никој не може да им служи на двајца
господари“ (Матеј 6,24)**

Христос не рекол дека човекот нема да им служи или нема да сака да им служи на двајца господари, туку дека не може да им служи. Интересите на Бога и интересите на мамоот немаат ништо заедничко, ниту имаат нешто сродно. Токму таму каде што совеста го предупредува христијанинот да се воздржи, да се одрече од себеси, да застане, токму таму телесниот човек ја пречекорува границата за да им удоволи на своите себични склоности. Од едната страна на границата стои Христовиот самопрегорен следбеник; а од другата страна љубителот на овој свет, кој им угодува на своите склоности, се поведува по модата, се однесува небрежно и се втурнува во забранети

задоволства. Христијанинот не може да премине на таа страна од границата.

Никој не може да заземе неутрален став; не постои средна класа која не го љуби Бога, но и не му служи на непријателот на правдата. Христос треба да живее во човечките орудии, да делува преку нивните дарови и да ги користи нивните способности. Нивната волја мора да биде потчинета на Неговата; тие мораат да работат во Неговиот Дух. Тогаш тие веќе и не живеат, туку во нив живее Христос. Оној кој не ќе му се предаде целосно на Бога, се наоѓа под власт и управа на другата сила, слуша друг глас чии совети се од сосема поинаква природа. Непотполната служба го става човечкото орудие на страна на непријателот и од него создава успешен сојузник на војските на темнината. Кога луѓето кои тврдат дека се Христови војници стапат во сојуз со сатаната и го помагаат напредокот на неговата работа, тие со тоа докажуваат дека се Христови непријатели и ја изневериле светата доверба. Тие стануваат врска меѓу сатаната и вистинските Христови војници, така што преку тие орудии непријателот постојано се труди да ги заведе срцата на Христовите војници.

Најсилната тврдина, најсилното упориште на порокот на овој свет не е развратниот живот на расипаниот грешник или на презрениот пропаднат човек, туку тоа е живот кој инаку изгледа беспрекорен, чесен и благороден, но во кој се негува само еден грев, се попушта на само еден порок. За душата која во тајност се бори против некое големо искушение и трепери на самиот раб на бездната, таквиот пример претставува еден од најсилните стапици на гревот. Оној што е надарен со највозвишени сфаќања за животот, вистината и честа, а сепак намерно престапува едно правило на светиот Божји Закон, ги изопачува сите благородни дарови што ги примил од Бога и ги претвара во мамка за грев. Генијалноста, талентот, сочувствителноста, дури и благородните и љубезни дела

можат да станат мамка на сатаната другите души да ги втурне во бездната на пропаста за овој и за идниот живот.

„Не љубете го светот и сè што е во него. Ако некој го љуби светот, во него нема љубов од Таткото. Зашто, сè што е на светот - желбата на телото, желбата на очите и гордоста на животот, не е од Таткото, туку е од овој свет“ (1. Јованово 2,15.16).

„Немојте да се грижите“ (Матеј 6,25)

Оној што ви го подарил животот знае дека за негово одржување ви е потребна храна. Оној што го создал телото, никогаш не заборава дека ви е потребна облека. Нема ли Оној што дал поголем дар, да го даде и она што треба да го дополни?

Исус на своите слушатели им укажал на птиците кои, неоптоварени со грижни мисли, весело ги пеат своите славопои, и иако „ниту сеат, ниту жнеат“, сепак големиот Татко се грижи за нив и за нивните потреби. А потоа ги запрашал: „Зар не сте вие многу поважни од нив?“

*Ги храни Боџ и врайциџе
Науџиро буди џџџџџџџе
Со цвеќе краси ливади
И сиџе нас не неџува.
Од џлава влакно не џаџа
во Тој час Боџ да не џледа
И нема џџајно месџо знам,
Кај не ме џледа Госџод сам.*

Полињата и падините биле посипани со цветно шаренило. Покажувајќи кон прекрасното цвеќе во росната свежина на утрото, Исус рекол: „Погледнете ги полските

кринови како растат“ (Матеј 6,28). Вештата човечка рака може да ги наслика прекрасните облици и нежните бои што се прелеваат на растенијата и цвеќето, но чиј допир може да му подари живот на еден единствен цвет или тревка? Секое цветче крај патот своето постоење му го должи на истата Сила која таму горе ги поставила свездените светови. Во сè што е создадено пулсира животот на големото Божје срце. Неговата рака го облекува полското цвеќе во уште пораскошни облекувања од оние што кога и да е ја носеле најголемите владетели на светот. „Па, ако полската трева, што денес ја има, а утре во оган се фрла, Бог така ја облекува, а колку повеќе ќе стори за вас, малонерни!“ (Матеј 6,30).

Оној што го создал цвеќето и птиците ги надарил да пејат, вели: „Погледнете ги полските кринови“, „погледнете ги птиците небески“. Убавината на природата може многу повеќе да ве научи за Божјата мудрост, отколку луѓето што се образуваат во некои школи. На венечните ливчиња на кринот Бог ти упатува порака напишана на јазик кој твоео срце ќе може да го чита дури кога ќе заборави на недовербата, себичноста и грижата која го нагрizuва. Зошто Бог ви ги дал распеаните птици и прекрасното цвеќе? Зар не е тоа заради преголемата љубов на своето татковско срце кое сака да ја разведри и развесели вашата животна патека? Сè што ви е потребно за одржување на животот би го имале и без цвеќето и птиците. Но Бог не се задоволил со тоа да ви го даде само она што е неопходно за најосновните животни потреби. Тој ги исполнил земјата, воздухот и небото со одблесокот на небесната убавина, за тие да ви раскажуваат колку Тој во својата љубов мисли на вас. Убавината на сè што е создадено претставува само еден зрак од сјајот на неговата слава. Ако употребил толку неограничена умешност при создавањето на делата во природата за да ве направи среќни и радосни, зар можете да се сомневате дека нема да ви ги даде и сите благослови што ви се потребни?

„Погледнете ги полските кринови“. Секој цвет, додека своите ливчиња ги отвара за сончевите зраци, се покорува на истите големи закони кои управуваат со ѕвездите; а колку е едноствен, убав и мил неговиот живот! Бог сака преку цвеќето да го насочи нашето внимание кон привлечноста на карактерот сличен на Христовиот. Оној што му подарил таква убавина на цвеќето, колку повеќе копнее нашата душа да ја украси со убавината на Христовиот карактер.

Погледнете, кажува Исус, како растат полските кринови; како, откако ќе никнат од студената мрачна земја или од калта на речното корито, израснуваат во билки полни со убавина и прекрасен мирис. Кој би можел да помисли во колку прекрасен цвет ќе се развие грубата кафена главица на кринот? Но кога животот од Бога, скриен во неа, ќе се развие на Негов повик преку дождот и сонцето, луѓето се восхитуваат гледајќи ја неговата привлечност и убавина. На ист начин ќе се развие и животот од Бога во секоја човечка душа која ќе се потчини на дејството на Неговата милост, која, како дождот и сонцето, изобилно ги излева своите благослови над сите луѓе. Силата на Божјата реч го создава цвеќето, и истата таа Реч во нас ќе ги развие доблестите на Неговиот Дух.

Божјиот Закон е закон на љубовта. Тој ве опкружил со убавина за да ве поучи дека на земјата не сте поставени само за да истражувате, да копате и да градите за себе, напорно да работите и да сидате, туку со Христовата љубов да го направите животот ведар, радосен и убав - слично на цвеќето, преку службата на љубовта да го разубавувате животот на другите.

Татковци и мајки, вашите деца нека се поучат од цвеќето! Поведете ги со себе во градината, полето и под разлистените дрвја и учете ги во природата да ги читаат пораките на Божјата љубов. Кога размислувате за Него, секогаш поврзете го со нивниот интерес за птиците, цвеќето и дрвјата. Помогнете им на децата во сето она што е пријатно и убаво да ги препознаат откровенијата на Божјата

љубов кон нив. Препорачајте им ја верата како нешто мошне пријатно. Законот на добрината нека управува со вашите усни.

Поучете ги децата дека, благодарение на големата Божја љубов, и нивната природа може да се промени и да биде доведена во согласност со божествената. Учете ги дека Тој сака и нивниот живот да го украси толку убаво како убивините на цвеќето.

Додека ги берат прекрасните цветчиња, учете ги дека Оној што го создал цвеќето е многу поубав од секој цвет. Така нежните ластарки на нивното срце ќе се прилепат за Него. Оној кој е „целиот прекрасен“ ќе стане нивен секојдневен Сопатник и семеен Пријател, и нивниот живот ќе се преобрази во ликот на неговата чистота.

„Но барајте го најнапред царството на Бога“

(Матеј 6,33)

Народот што ги слушал Христовите зборови, сè уште желно очекувал да биде прогласено земско царство. Додека Исус им ги отворал ризниците на Небото, мислите на мнозина биле потполно окупирани со прашањето: Колку врската со Него ќе придонесе за нашите можности за напредуваме во светот? Исус им покажал дека тие се слични со околните незнабожечки народи, бидејќи најголемо внимание им обрнуваат на земските нешта, се однесуваат како да не постои Бог кој толку нежно се грижи за своите созданија.

„Сето тоа“, кажува Исус, „го бараат незнабошците на овој свет. А вашиот Отец небесен знае дека за сето ова имате потреба. Но барајте го најнапред царството на Бога и Неговата правда, и сè ова ќе ви се додаде“ (Лука

12,30; Матеј 6,32.33). Јас дојдов да ви ја отворам вратата на царството на љубовта, правдата и мирот. Отворете го своето срце да го примите ова царство, и службата за него нека ви биде поважна од сè друго. Иако тоа царство има духовна природа, не плашете се дека поради тоа вашите потреби во овој живот нема да бидат задоволени. Ако се посветите на Божјата служба, Оној што ја има сета власт на небото и на Земјата, ќе се погрижи за вашите потреби.

Исус не нè ослободува од вложувањето на неопходните напори, но нè поучува дека Тој мора да биде прв, последен и најважен во сè. Ние не смееме да се впуштаме во такви работи и планови, ниту да копнееме по такви задоволства кои би го попречувале делувањето на Неговата правда на нашиот карактер и во нашиот живот. Сè што правиме треба да го правиме од срце, како за Господа.

Додека живеел на оваа Земја, Исус му дал вистинска вредност на целокупниот живот со тоа што ја воздигнал Божјата чест пред луѓето и сè покорувал на волјата на својот Татко. Ако го следиме неговиот пример, Тој ни ветува дека ќе ни „придодаде“ сè што ни е неопходно во овој живот. Сиромаштво или богатство, болест или здравје, едноставност или мудрост - сето тоа ни го обезбедил кога ни ја ветил својата милост.

Вечната Божја рака е испружена над душата која му се обраќа за помош, колку и да е таа душа немоќна. Драгоцените украси на брегчињата ќе поминат, но душата што живее за Бога ќе живее со Него. „А светот е минлив и желбите негови, а оној што ја извршува волјата Божја, останува довека“ (1. Јован. 2,17). Божјиот град ќе ги отвори своите златни порти за да го прими секој оној кој, додека бил на Земјата среде губитоци и неволји, научил да се потпира на Бога за водство и мудрост, за утеха и надеж. Ангелските песни ќе му посакаат добредојде, а дрвото на животот за него ќе донесе род. „Планини ќе се поместат и ридови ќе се разнишаат, но Мојата милост нема да отстапи од тебе и заветот на Мојот мир нема да се разниша, вели Господ, кој те милува“ (Исаија 54,10).

„И затоа, немојте да се грижите за утре... на секој ден доволна е неговата неволја“

(Матеј 6,34)

Ако сте се предале на Бога за да го извршувате Неговото дело, тогаш не морате да се грижите за утре. Оној чиј слуга сте, го знае крајот уште од самиот почеток. Настаните на утрешниот ден се скриени од вашиот поглед, но откриени се пред очите на Оној кој е семоќен.

Кога ние во своите раце ќе го преземеме управувањето со работите што ни се доверени, и кога сакаме да постигнеме успех потпирајќи се на сопствената мудрост, тогаш си ставаме товар што Господ не ни го дал и се обидуваме да го носиме без негова помош. Сами ја преземаме одговорноста која што му припаѓа на Бога и на тој начин се ставаме на неговото место. Тогаш со право можеме да бидеме загрижени и да очекуваме опасности и загуби, бидејќи тие сигурно ќе нè снајдат. Но, ако вистински веруваме дека Бог нè љуби и дека ни посакува само добро, тогаш ќе престанеме да се грижиме за иднината. Ќе имаме доверба во Бога како што детето има доверба во своите родители кои ги сака. Тогаш ќе престанат нашите грижи и маки, бидејќи нашата волја потполно е соединета со Божјата волја.

Христос не ни ветил дека ќе ни помогне денес да ги носиме утрешните товари. Тој рекол: „Доста ти е мојата благодат“ (2. Коринќаните 12,9); но, како и маната во пустината, неговата милост се излева секој ден за ги задоволи нашите потреби. Како и војските Израелови во својот патнички живот, и ние можеме од утро до утро да го наоѓаме небесниот леб и со него да ги задоволуваме нашите секојдневни потреби.

Нам ни припаѓа само денешниот ден, и во текот на тој ден ние треба да живееме за Бога. Сите наши намери и планови за тој ден треба во свечена служба да ги предадеме во Христовите раце, префрлајќи ги сите свои грижи на Него, бидејќи Тој се грижи за нас. „Зашто само Јас ги знам замислите, што сум ги смислил за вас, вели Господ, замислите за добро, а не за зло, за да ви дадам иднина и надеж“. „Ако останете на местото и мирувате, ќе се спасите; во кротката надеж е вашата сила“ (Еремија 29,11; Исаија 30,15).

Ако копнеете по Господа и ако секој ден се преобразувате, ако по сопствениот духовен избор бидете слободни и радосни во Бога; ако со радосно срце одговорите на неговиот милостив повик да го понесете Христовиот јарем - јаремот на послушноста и службата - ќе стивнат сите ваши приговори, ќе бидат отстранети сите ваши тешкотии, ќе бидат разрешени сите замрсени проблеми со кои се соочувате.

ГОСПОДОВАТА МОЛИТВА

„Туку молете се вака“

(Матеј 6,9)

Нашиот Спасител двапати ја изговорил Господовата молитва, првиот пат пред мноштвото на Гората на блаженствата, и повторно неколку месеци подоцна, само на учениците. Учениците за кратко време биле одвоени од својот Господ, а кога се вратиле, го нашле задлабочен во разговор со Бога. Меѓутоа, како да не го забележува нивното присуство, Тој продолжил гласно да се моли. Лицето на Спасителот зрачело со небесен сјај. Изгледало како да се наоѓа во самата присутност на Невидливиот и од неговите зборови избивала жива сила како лично да разговара со Бога.

Додека го слушале, срцата на учениците биле длабоко трогнати. Тие и порано забележувале дека Тој често поминува долги часови разговарајќи насам со својот Татко. Деновите му поминувале во служба за мноштвото што се тискало околу Него, во разоткривање на лажното мудрување на рабините, и оваа непрекината работа често толку го исцрпувала што неговата мајка, браќата, па дури и самите ученици, се плашеле дека тоа ќе го плати со животот. Но, кога по часовите поминати во молитва со која го завршувал напорниот ден ќе се врател кај нив, на неговото лице тие забележувале израз на длабок мир, а неговото присуство зрачело со свежина. Токму по тие часови поминати со Бога, Тој секое утро се враќал кај луѓето за да им ја однесе небесната светлина. Учениците сфатиле дека постои поврзаност помеѓу часовите поми-

нати во молитва и силата на неговите зборови и дела. И сега, додека ја слушале неговата молитва, срцата им биле исполнети со страхопочит и понизност. Кога ја завршил молитвата, свесни за својата длабока потреба, извикале: „Господи, научи нè да се молиме на Бога“ (Лука 11,1).

Исус не им открил некој нов облик на молитва. Тој само им го повторил како што порано го учел, како да сакал со тоа да им каже: Морате да го сфатите она што веќе ви го открив. Во тоа се крие длабока смисла во која вие сè уште не сте проникнале.

Меѓутоа, Спасителот не ни поставил ограничување да ги употребуваме само тие зборови. Познавајќи ги потребите на човештвото, Тој го изнесува својот личен пример на молитва, зборови кои се толку едноставни што може да ги прифати и мало дете, а сепак така полни со содржина што нивното значење никогаш не ќе можат потполно да го доловат ни најголемите умови. Тој нè поучува да дојдеме пред Бога со својот дар на благодарност, да му ги изнесеме нашите потреби, да му ги признаеме своите гревови и да ја побараме неговата милост, потпирајќи се на неговите ветувања.

„Кога се молите на Бога, говорете: Оче наш“

(Лука 11,2)

Исус нè учи неговиот Татко да го нарекуваме свој Татко. Тој не се срами да нè нарече свои браќа (Евреите 2,11). Срцето на Спасителот толку копнее и толку е подготвено да ни посака добредојде како членови на божественото семејство, што уште во првите зборови кои треба да ги изговориме кога пристапуваме пред Бога, го става доказот за нашето сродство со Него - „Оче наш“.

Тоа е објавување на онаа прекрасна вистина, полна со охрабрување и утеха, дека Бог нè сака како што го сака својот Син. Тоа е она што Исус го кажал во својата последна молитва за своите ученици: „И нив си ги возљубил, како мене што ме возљуби“ (Јован 17,23).

Човечкиот род кој сатаната го смета за свој и со кој господари како свиреп тиранин, Божјиот Син го прегрнал со едно величествено и големо дело на љубовта и повторно го поврзал со Господовиот престол. Херувимите, серафимите и безбројните чети на сите безгрешни светови пееле славопои на Бога и Јагнето кога оваа победа била извојувана. Се радувале што патот за спасение на паднатиот род е пронајден и што Земјата ќе биде откупена од проклетството на гревот. Колку повеќе треба да се радуваат оние што се предмет на оваа чудесна љубов!

Како тогаш можеме макар и за миг да се сомневаме, да бидеме во неизвесност и да се чувствуваме како сирачиња? Токму за доборот на оние кои го престапиле Законот, Исус ја зел на себе човечката природа, станал сличен на нас за ние да можеме да имаме вечен мир и сигурност. Ние имаме Застапник на небото, и секој што ќе го прими како свој личен Спасител, нема да биде оставен како сираче сам да го носи товарот на сопствените гревови.

„Возљубени, сега сме чеда Божји“. „А ако сме, пак, чеда, ние сме и наследници: наследници на Бога и сонаследници Христови, но само ако со Него страдаме, та со Него и да се прославиме“. „Но уште не се покажа што ќе бидеме. Знаеме само дека, кога ќе се покаже, ќе бидеме слични на Него, зашто ќе Го видиме каков што е“ (1. Јованово 3,2; Римјаните 8,17).

За да му се доближиме на Бога, првиот чекор е да ја запознаеме и да ѝ веруваме на љубовта која Бој ја има кон нас (1. Јованово 4,16); бидејќи привлечната сила на неговата љубов нè поттикнува да дојдеме кај Него.

Прифаќањето на Божјата љубов доведува до отфрлање на себичноста. Нарекувајќи го Бога свој Татко, сите негови

деца ги признаваме за свои браќа. Сите ние сме дел од големото ткиво на човештвото, сите сме членови на едно исто семејство. Во нашите молитви, освен за самите нас, треба да се молиме и за нашите ближни. Оној што бара благослов само за себе, тој не се моли правилно.

Исус вели дека бесконечниот Бог ни го дава тоа предимство да му се приближиме нарекувајќи го свој Татко. Потрудете се да сфатите што сè опфаќа тоа. Ниту еден земски родител никогаш не се заложувал толку сериозно за своето заталкано дете како што нашиот Создател се заложува за грешникот. Ниту еден човек не би се интересирал со толава љубов да упатува толку нежни повици кон непокајаниот. Бог престојува во секој дом; Тој го слуша секој изговорен збор, ја слуша секоја молитва што му се упатува, ги чувствува тагите и разочарувањата на секоја душа и гледа како се однесуваме кон таткото, мајката, сестрата, пријателот и соседот. Тој ни помага во нашите неволји, и неговата љубов, благодат и милосрдие постојано се излеваат за да ги задоволат нашите потреби.

Но, ако Бог го нарекувате свој Татко, вие со тоа признавате дека сте негови деца кои секогаш треба да ги води неговата мудрост и кои мора да му бидат послушни во сè, знаејќи дека неговата љубов е непроменлива. Во својот живот вие ќе се управувате според Божјиот план. Како Божји деца, поважни од сè друго ќе ви бидат неговата чест, неговиот карактер, неговото семејство и неговото дело. Ќе наоѓате радост во тоа да го признаете и почитувате вашето заедништво со својот Татко и со секој член на неговото семејство. Ќе се радувате да направите нешто што придонесува за Неговата слава и за благосостојбата на вашите ближни, па колку и да е тоа скромно.

„Кој си на небесата“. Оној што, според Христовата заповед треба да го сметаме за наш Татко, живее „на небесата“ и „твори сè што сака“. Под неговата заштита можеме да бидеме сигурни и да кажеме: „Кога страв ќе ме спопадне, во Тебе се надевам“ (Псалм 115,3; 56,3).

„Да се свети името Твое“ (Матеј 6,9)

Да се свети Господовото име значи зборовите кои се однесуваат на Севишниот треба да се изговараат со стравопочит „Свето е и страшно името Негово“ (Псалм 111,9). Никогаш и на никаков начин не смееме лекомислено да ги изговараме белезите и името на Бога. Кога се молиме ние стапуваме во приемната сала на Највозвишениот и пред него мораме да излегуваме со света стравопочит. Ангелите ги засолнуваат своите лица во Негова присутност. Херувимите и блескавите и свети серафими пристапуваат пред неговиот престол со длабока стравопочит. Тогаш, со колкава стравопочит ние, смртни и грешни суштества, треба да излегуваме пред Господа, Создателот на сè што постои.

Но, да се свети Господовото име, значи многу повеќе од тоа. Ние можеме, како и Евреите во Христовите денови, надворешно да покажуваме најголемо почитување кон Бога, па сепак постојано да го навредуваме неговото име. По своето име, Господ е „човекољубив и милостив, долготрпелив, многумилостив и верен... Кој проштава беззаконија, неправди и гревови“ (2. Мојсеева 34,5-7). За Христовата црква е запишано: „Ќе му стават име: Господ е правда наша“ (Еремија 33,16) Тоа име му се дава на секој Христов следбеник. Тоа е наследство на Божјето дете. Семејството се нарекува по името на таткото. Пророкот Еремија во времето на болна притеснетост и мака на Израел се молел: „Името Твое се призива од нас. Не оставај нè!“ (Еремија 14,9).

Тоа име го воздигнуваат ангелите на Небото и жителите на безгрешните светови. Кога се молите: „Да се свети името Твое“, вие тогаш барате тоа име да се прославува во овој свет, да се прославува во вас. Бог ве признал за

свои деца пред луѓето и пред ангелите; молете се да не го обесветите тоа „убаво име со кое сте наречени“ (Јаков 2,7). Бог ве праќа во светот како свои претставници. Со секоја ваша постапка во животот треба да го објавувате Божјето име. Оваа молба бара од вас да го поседувате неговиот карактер. Вие можете да го светите неговото име, вие можете да го претставувате пред светот само тогаш кога со својот живот и карактер не го претставувате животот и карактерот на Бога. Ова можете да го постигнете само ако сте ја прифатиле Христовата милост и неговата правда.

„Да дојде царството Твое“ (Матеј 6,10)

Бог е наш Татко, кој нè љуби и за нас се грижи како за свои деца; Тој е големиот Цар на вселената. Интересите на неговото царство се и наши интереси, и затоа сме должни да работиме на изградбата на неговото царство.

Христовите ученици очекувале скоро да настапи царството на неговата слава, но Исус со оваа молитва ги поучил дека царството нема да биде сега воспоставено. Тие требале да се молат за неговото доаѓање како настан кој ќе се случи во иднина. Меѓутоа, оваа молба едновременно била за нив и цврсто ветување. Иако нема да го видат доаѓањето на тоа царство за време на својот живот, фактот што Исус им наложил да се молат за неговото доаѓање е доказ дека, кога Бог ќе го одреди тоа, сигурно ќе дојде.

Царството на Божјата милост сега се воспоставува со тоа што од ден во ден срцата, кои порано биле исполнети со грев и бунт, се покоруваат на врховната власт на Неговата љубов. Но, потполното воспоставување на царството на неговата слава ќе се оствари дури при второто Христово доаѓање на овој свет. „А царството и власта и царското величие по целиот поднебесен свод ќе му се даде на наро-

дот од светиите на Севишниот“ (Даниел 7,27). Тие ќе го наследат царството приготвено за нив „од создавањето на светот“ (Матеј 25,34), а Христос ќе ја преземе сета власт и вечно ќе владее.

Небесната врата повторно ќе се отвори и нашиот Спасител ќе дојде со десет илјади по десет илјади и илјада илјади свети, како Цар над царевите и Господар над господарите. Господ Емануел „ќе биде Цар над целата земја; во тој ден Господ ќе биде единствен и името Негово - едно единствено“. „Светиот шатор“ ќе биде меѓу луѓето, „и Тој ќе живее со нив; тие ќе бидат Негов народ, а сам Бог ќе биде со нив - нивниот Бог“ (Захарија 14,9; Откровение 21,2).

Но пред тоа доаѓање, Исус рекол дека „ќе се проповеда ова Евангелие за царството по целиот свет, за сведоштво на сите народи“ (Матеј 24,14). Неговото царство нема да дојде сè додека добрата вест за неговата милост не се разнесе по сите краишта на Земјата. Ако му се предадеме на Бога и ако придобиваме други души за Него, ние го забрзуваме доаѓањето на неговото царство. Само оние кои се посветуваат на неговата служба да ги отвораат очите на слепите, да ги обратуваат луѓето од „темнината во светлина и од власта на сатаната кон Бога, да примат проштавање на гревовите и наследство меѓу осветените“ (Дела 26,18), говорејќи: „Еве ме мене, испрати ме мене“ (Исаија 6,8) - само тие искрено се молат: „Да дојде царството Твоє“.

**„Да биде волјата Твоја, како на небото,
така и на земјата“ (Матеј 6,10)**

Божјата волја е изразена во прописите на неговиот свет Закон, а начелата на тој Закон се начела на Небото. Небесните ангели не достигнуваат повисок степен на знаење од

познавањето на Божјата волја, а највозвишената служба на која можат да ги посветат своите способности е да ја исполнуваат неговата волја.

Но на небото службата не се извршува само за да се задоволат барањата на Законот. Кога сатаната се побунил против Господовиот закон, помислата дека постои закон ги поттикнала ангелите да размислуваат за она за кое дотогаш не размислувале. Ангелите не ја извршуваат својата служба како слуги, туку како синови. Меѓу нив и нивниот Создател постои совршено единство. Послушноста за нив не претставува товар. Љубовта кон Бога ја претвора нивната служба во радост. Така и во секоја душа во која живее Христос, Надежта на славата, повторно одсвонуваат неговите зборови: „Со задоволство ќе ја исполнам волјата Твоја, Боже мој; Твојот закон е во срцето мое“ (Псалм 40,8).

Зборовите „да биде волјата Твоја, како на небото, така и на земјата“ претставува молитва да се стави крај на владеењето на злото на оваа земја, гревот засекогаш да се уништи и да се воспостави царството на правдата. Тогаш и на земјата, како и на небото, ќе бидат исполнети сите добри желби на Божјата добрина (2 Солуѓаните 1,11).

„Лебот наш засушен дај ни го денес“ (Матеј 6,11)

Првата половина од молитвата што ни ја оставил Исус се однесува на Божјето име, царството и волјата, да се почитува неговото име, да се воспостави неговото царство и да се исполнува неговата волја. Ако службата на Бога ви станала најважно нешто во животот, тогаш можете со потполна доверба да побарате Бог да ги задоволи и вашите лични потреби. Ако сте се откажале од себеси и сте му се предале на Христа, вие сте станале член на

Божјето семејство, и затоа ви стои на располагање сè што се наоѓа во Татковата куќа. Пред вас се се отворени сите Божји богатства, и во сегашниот и во светот што ќе дојде. Службата на ангелите, дарот на неговиот Дух, трудот на неговите слуги - сето тоа ви стои на располагање. Светот, со сето она што е во него, е ваш сè дотогаш додека може да ви послужи за добро. Дури и непријателството на злото ќе се претвори во благослов, усовршувајќи ве за небото. Ако „сте Христови“, тогаш „сè е ваше“ (1. Коринќаните 3,23,21).

Меѓутоа, вие сте слични на дете на кого не му е препуштено да управува со своето наследство. Бог сè уште не ви го доверил вашиот драгоцен имот, за сатаната да не може да ве прелаже со своите подмолни вештини, како што тоа го направил со првата двојка во Едем. Христос го чува за вас, на безбедно, надвор од дофатот на оној што уништува. Како и детето, и вие секој ден ќе примате онолку колку што ви е потребно за тој ден. Секој ден треба да се молите: „Лебот наш насушен дај ни го денес“. Не бидете обесхрабрани ако немате доволно и за утре, бидејќи го имате неговото сигурно ветување: „Во својата земја ќе живееш и ќе се храниш во спокојство“ (Псалм 37,3). Давид вели: „Бев млад, и остарев, но не видов оставен праведник, ниту децата негови да просат за леб“ (Псалм 37,25). Бог, кој ги пратил грабливите гаврани да го хранат Илија кај потокот Хорив, нема да заобиколи ниту еден од своите верни, пожртвувани деца. За оној што оди во правда е напишано: „Ќе му се даде леб; водата негова нема да пресуши“. „Во зло време нема да бидат посрамени и во деновите на глад ќе бидат сити“. „Оној, кој не го поштеди ни својот сопствен Син, туку го предаде за нас сите, зарем нема да ни подари со Него сè?“ (Исаија 33,16; Псалм 37,19; Римјаните 8,32). Оној што ги олеснувал товарите и грижите на својата мајка вдовица и ѝ помагал да ги задоволи потребите на домаќинството во Назарет, сочувствува со секоја мајка во нејзината борба да им обезбеди храна на своите деца. Оној кој се сожалил над мноштвото затоа

што „беа изморени и беспомошни“ (Матеј 9,36), и сега се сожалува над сиромашниот што страда. Неговата рака е подадена кон нив за да ги благослови; и во самата молитва што им ја објавил на своите ученици, Тој ни упатува поука да се секаваме на сиромашните.

Кога се молиме: „Лебот наш насушен дај ни го денес“, ние притоа бараме и за другите, а не само за себе, и признаваме дека сето она што Бог ни го дарува не е само за нас. Бог ни ги доверува своите добра за да можеме да ги нахраниме гладните. Во својата добрина Тој се погрижил за сиромашните (Псалм 68,10). Тој кажува: „Кога даваш ручек или вечера, не кани ги пријателите свои, ниту браќата свои, ни роднините свои, ниту богатите соседи... Но, кога даваш гозба, повикај ги сиромасите, куците, слепите и ќе бидеш блажен, зашто тие немаат со што да ти возвратат, и затоа ќе ти биде возвратено при воскреснието на праведните“ (Лука 14,12-14).

„А Бог може изобилно да ве дарува со секаков дар, секогаш да имате доволно за сè, да бидете од сè срце даржливи во секое добро дело“. „Ова, пак, ви го велам: кој така скржаво сее, така скржаво и ќе жнее; а кој богато сее, богато и ќе жнее“ (2. Коринќаните 9,8.6).

Молитвата за секојдневниот леб не се однесува само на храната која треба да го одржи телото, туку и на духовниот леб кој ја храни душата за вечниот живот. Исус ни дава заповед: „Работете не за храна што се расипува, туку за храна што останува за вечен живот“ (Јован 6,27). Тој вели: „Јас сум живиот леб што слезе од небото; кој јаде од овој леб, ќе живее вечно“ (Јован 6,51). Нашиот Спасител е лебот на животот, и кога ја спознаваме неговата љубов, примајќи ја во душата, ние се храниме со лебот што слегува од небото.

Христа го примаме преку неговата Реч, а Светиот Дух ни е даден за да ни помогне да го разбереме Божјиот збор и да ја всади вистината на Речта во нашето срце. Додека ја читаме неговата Реч, мораме секој ден да се молиме Бог

да ни го испрати Светиот Дух кој ќе ни ја открие вистината која ќе ѝ даде сила на нашата душа за да ги задоволи нејзините секојдневни потреби.

Учејќи нè секој ден да го бараме она што ни е потребно - и телесни и духовни благослови - Бог пред себе има една цел за наше добро. Тој сака ние да ја согледаме нашата зависност од неговата постојана грижа, бидејќи Тој сака да нè доведе во заедница со Него. Во таа заедница со Христа, преку молитвата и проучувањето на големите и драгоцените вистини на неговата Реч, ние, слично на гладните и жедни души, ќе бидеме нахранети и освежени на изворот на животот.

„И прости ни ги нашите гревови, зашто и ние самите му ги проштаваме на секој наш должник“ (Лука 11,4)

Исус поучува дека можеме да добиеме проштавање од Бога само тогаш кога и самите им проштаваме на другите. Божјата љубов нè привлекува кон Него и таа љубов не може да го трогне нашето срце а едновремено во нас да не разбуди љубов кон нашите браќа.

Кога ја изговорил Господовата молитва, Исус додал: „Ако им ги простите на луѓето гревовите нивни и вам ќе ви ги прости вашиот Отец небесен. Ако, пак, не им ги простите гревовите на луѓето и вашиот Отец нема да ви ги прости вашите“ (Матеј 6,14.15). Човекот кој не е подготвен да прости, го затвора единствениот канал преку кој и самиот може да прими милост од Бога. Не смееме ниту да помислиме дека имаме право да им го ускратиме проштавањето на оние кои нè навредиле, само затоа што не ни ја признале својата кривица. Без сомнение, нивна

должност е да ги понизат своите срца во покајание и признание; меѓутоа, ние мораме да покажеме сожалилив дух кон оние кои ни згрешиле, без оглед на тоа дали ни ги признале своите грешки или не. Колку болно и да нè раниле, не смееме да тагуваме и да се сожалуваме себеси поради навредите кои ни се нанесени; како што очекуваме Бог да ни ги прости навредите што сме му ги нанеле, така и ние мораме да им простиме на сите оние кои ни нанеле некакво зло.

Но проштавањето има многу пошироко значење отколку што мнозина мислат. Кога ветува дека обилно ќе прости, знаејќи дека смислата на тоа ветување ја надминува моќта на нашето сфаќање, Бог додава: „Моите мисли не се ваши мисли, ниту вашите патишта се Мои патишта, вели Господ. Но, како што е небото повисоко од земјата, така се и Моите патишта повисоки од вашите патишта, и мислите Мои повисоки од вашите мисли“ (Исаија 55,7-9). Проштавањето коешто Бог ни го дава, не е само судски акт со кој нè ослободува од осудата. Тоа не е само проштавање на гревот, туку и ослободување од гревот. Тоа е излевање на спасоносната љубов која го преобразува срцето. Давид имал јасно сфаќање за проштавањето, додека се молел: „Создај чисто срце во мене, Боже, и нов и прав дух стави во мене“ (Псалм 51,10). И понатаму кажува: „Колку е далеку исток од запад, толку ги оддалечува Тој од нас нашите беззаконија“ (Псалм 103,12).

Бог во Христа се дал себеси за нашите гревови. Тој претрпел свирепа смрт на крстот, место нас го носел бремето на вината, „праведникот за неправедните“ за да ни ја открие својата љубов и да нè привлече кон себе. Тој кажува: „Бидете еден спрема друг добри и милосрдни, проштавајќи си еден на друг, како што и Бог ви прости во Христос“ (Ефесјаните 4,32). Дозволете му на Христа, божествениот живот, да живее во вас и преку вас да ја открива небесната љубов која ќе им влее надеж на оние што ја изгубиле и ќе му донесе небесен мир на срцето

рането од гревот. Кога доаѓаме кај Бога, уште на самиот праг наидуваме на еден услов според кој, примајќи ја неговата милост, да си поставиме за должност истата да им ја пренесеме и на другите.

За да можеме да ја примиме и на другите да им ја дадеме Божјата љубов која проштава, од најголема важност е да ја познаваме и да веруваме во љубовта која Бог ја има кон нас (1. Јованово 4,16). Сатаната на сите можни начини настојува да нè измами, за да нè онеспособи да ја сфатиме и да ја прифатиме таа љубов. Тој ќе нè наведе да мислиме дека нашите гревови и престапи се толку сериозни пред Господа што Тој нема да ги прими нашите молитви, нема да нè благослови и да нè спаси. Во себе ние не можеме да видиме ништо друго освен слабост, ништо што би не препорачало пред Бога, и затоа сатаната постојано ни кажува дека сите наши настојувања се бескорисни и дека ние никогаш не ќе можеме да ги поправиме маните на нашиот карактер. Кога ќе се обидеме да дојдеме кај Бога, непријателот ќе ни шепоти: Нема никаква смисла да се молиш; зар не се сеќаваш дека го направи тоа зло дело? Зар не згреши пред Бога и не работеше против својата сопствена совест? Но ние со право можеме да му одговориме на непријателот дека „крвта на Исус Христос, Неговиот Син, нè очистува од секаков грев“ (1. Јованово 1,7). Кога ќе почувствуваме дека сме грешни и дека не можеме да се молиме, токму тогаш е моментот за молитва. Можеби сме посрамени и длабоко натажени, сепак мораме да се молиме и да веруваме. „Верен е тој збор и достоин е сосема да се прифати: Христос Исус дојде во светот да ги спаси грешниците, меѓу кои сум прв јас“ (1. Тимотеј 1,15). Проштавањето и помирувањето со Бога не доаѓа како награда за нашите дела; тоа не се дава поради заслугите на грешните луѓе, туку тоа е дар чиј извер е во Христовата беспрекорна праведност која ни се доделува нам.

Затоа никогаш да не се обидуваме да се оправдуваме или да ја намалиме својата кривица барајќи изговор за

гревот. На гревот мораме да гледаме како што Бог гледа, а тоа е навистина тешко. Единствено крстот на Голгота може да ни ја открие страшната одвратност на гревот. Кога би морале самите да ја носиме сопствената вина, тоа би нè уништило. Меѓутоа, Безгрешниот го зазел нашето место; иако недолжен, Тој ги понел нашите неправди. „Ако ги исповедаме гревовите свои, Тој е верен и праведен за да ни ги прости гревовите и да нè очисти од секаква неправда“ (1. Јованово 1,9). Колку величествена вистина! - доследен на својот закон, а сепак ги оправдува сите што веруваат во Исуса. „Кој Бог е како Тебе, за да ги проштава беззаконијата, да мине преку престапите на остатокот од Своето наследство? Тој вечно не се гневи, зашто Тој со радост се смилува“ (Михеј 7,18).

„И не воведувај нè во искушение, но избави нè од лукавиот“ (Матеј 6,13)

Искушението е мамење на грев, а тоа не потекнува од Бога, туку од сатаната или од злото кое се крие во нашето срце. „Бидејќи Бог со зло не се искушува, и Тој никого не искушува“ (Јаков 1,13).

Сатаната се труди да нè наведе во искушение, за да го открие злото на нашиот карактер пред луѓето и ангелите, и со тоа да тврди дека сме негова сопственост. Во симболичкото пророштво на Захарија, сатаната е прикажан како стои од десната страна на Господовиот ангел и го обвинува првосвештеникот Исус, кој е облечен во нечиста облека, сакајќи да го спречи делото кое Ангелот сакал да го стори за него. Ова е верен приказ на однесувањето на сатаната кон секоја душа која Христос сака да ја привлече кон себе. Сатаната нè наведува на грев, а потоа целата вселена нè

обвинува дека не сме достојни за Божјата љубов. Но, „му рече Господ на сатаната: Господ да те укори сатано, Господ да те укори, Оној кој го избра Ерусалим. Зар не е Тој гламја истргната од оган?“ А на Исус му кажува: „Ете, ја отфрлив од тебе вината твоја и те облекувам во свечена облека“ (Захарија 3,2.4).

Бог во својата голема љубов копнее во нас да ги развие драгоцените доблести на својот Дух. Тој дозволува да се соочиме со пречки, прогонства и тешкотии, но тоа не е проклетство, туку најголем благослов во животот. Секое совладано искушение, секоја неволја што храбро ќе ја пребродиме, ни дава ново искуство и го унапредува нашето дело во изградба на карактерот. Душата која благодарение на божествената сила му се спротивставува на искушението, пред светот и пред целата вселена ја открива делотворноста на Христовата милост.

Иако искушението не треба да нè обесхрабри, колку и да е горчливо, сепак мораме да се молиме Бог да не дозволи да западнеме во такви околности во кои би нè воделе желбите на нашето расипано и зло срце. Кога ја упатуваме молитвата која ни ја оставил Христос, ние се потчинуваме на Божјето водство и го молиме Тој да нè води по сигурна патека. Ние не можеме да бидеме искрени во молитвата, а сепак да одиме по патот што самите сме го избрале. Треба да чекаме Тој да нè води со својата рака; треба да го слушаме неговиот глас кој ни говори: „Тоа е патот, одете по него“ (Исаија 30,21).

Нема да бидеме безбедни сè додека се колебаеме да го согледаме она што ќе го пожнееме ако ги слушаме советите на сатаната. Гревот ѝ носи само срам и пропаст на секоја душа која му попушта; во неговата природа е да нè заслепи и прелаже и да нè примамии со своите ласкави понуди. Ако си дозволиме да стапнеме на сатанска почва, не ни е ветено дека ќе бидеме заштитени од неговата сила. Колку што стои до нас, треба да го затвориме секој приод преку кој искушувачот би можел да допре до нас.

Молитвата: „И не воведувај нè во искушение“, сама по себе е едно ветување. Ако му се предадеме на Бога, имаме цврсто ветувањето дека „нема да дозволи да бидете искушувани повеќе од вашата сила, а заедно со искушението ќе ви даде и излез, за да можете да издржите“ (1. Коринќаните 10,13).

Единствена заштита против злото е Христос да живее во срцето преку верата во неговата правда. Искушението има моќ над нас токму затоа што себичноста сè уште постои во нашето срце. Но, кога ќе ја согледаме големата Божја љубов, себичноста ни изгледа толку одвратна и омразена, така што во нас се јавува желба да ја исфрлиме од својата душа. Додека Светиот Дух го воздигнува Христа, нашето срце омекнува и станува покорно, искушението ја губи својата моќ, а Христовата милост го преобразува карактерот.

Христос никогаш нема да ја напушти душата за која умрел. Човекот може да го остави Него и да му подлегне на искушението, но Христос никогаш нема да се сврти од оној кој го откупил со сопствениот живот. Кога нашиот духовен вид би бил поизострен, би ги виделе душите наведнати под товарот на маките, скршени од тага, оптоварени како кола полна со снопови, блиску до смртта поради обесхрабрувањето. Би ги виделе ангелите како брзо летаат во помош на оние кои се наоѓаат во искушение и стојат на самиот раб на пропаста. Небесните ангели ги потиснуваат војските на злото кои ги опкружуваат овие души и им помагаат нивните стапала да ги стават на сигурен темел. Битките кои се водат помеѓу овие две војски се исто така вистински како и оние што се водат меѓу војските на овој свет, и од исходот на овој духовен судир зависи вечната судбина на мнозина.

И на нас се однесуваат зборовите упатени на Петар: „Ете, сатаната посака да ве сее како пченица; но Јас се молев за тебе за да не се изгуби твојата вера“ (Лука 22,31.32). Да му благодариме на Бога што не сме оставени сами. Оној кој

„толку го засака светот, што го даде својот Единороден Син, за секој што верува во Него да не загина, туку да има живот вечен“ (Јован 3,16), нема да нè напушти во борбата со непријателот на Бога и луѓето. „Еве, ви давам власт“, кажува Тој, „да газите на змии и скорпии, и власт над секоја неприја-телска сила; и ништо нема да ви наштети“ (Лука 10, 19).

Живејте во заедница со живиот Христос и Тој цврсто ќе ја држи вашата рака и никогаш нема да ја испушти. Запознајте ја љубовта која Бог ја има кон нас, верувајте во неа и ќе бидете сигурни; таа љубов е тврдина, која е неосвоива за сите сатански напади и измами. „Името на Господ е цврста кула: ако во неа побегне праведник, безбеден е“ (Изреки 18,10).

„Зашто Твое е царството, и силата, и славата“

(Матеј 6,13)

Последните зборови на Господовата молитва, исто како и првата, ни го открива нашиот Татко како Оној кој е над секоја сила, власт и име под небото. Спасителот сега го насочил погледот кон годините кои им претстоеле на неговите ученици, години коишто нема да бидат осветлени со сончевата светлина на благосостојбата и почестите во светот, како што тие си замислувале, туку замрачени со бурите на човечката омраза и гневот на сатаната. Среди националните несогласувања и пропаѓањето на својот народ, учениците на секој чекор ќе бидат опкружени со опасности, а срцата често ќе им бидат исполнети со страв. Тие ќе мора да го видат разурнувањето на Ерусалим, уништувањето на величествениот храм, богослужбата во него засекогаш укината, а израелскиот народ расеан

по сите земји како останки од брод на пусто крајбрежје. Исус рекол: „Ќе слушнете за војни и повици за војни“. „Зошто ќе се крене народ против народ, и царство против царство, и на разни места ќе има глад, помор и потреси; а сето тоа е почеток на страдањата“ (Матеј 24,6-8). Сепак, Христовите следбеници не смееле да се плашат дека нивната надеж е изгубена и дека Бог ја заборавил Земјата. Силата и славата му припаѓаат на Оној чиишто возвишени намери несопирливо си го отвораат пред себе патот кон свое остварување. Во оваа молитва која била израз на нивните секојдневни потреби, на Христовите ученици им се обрнува внимание својот поглед да го насочат горе, над секоја сила и власт на злото, кон Господа својот Бог чие царство владее со сè, кон својот Татко и вечен Пријател.

Уништувањето на Ерусалим е претслика на конечното уништување кое ќе го снајде светот. Пророштвата кои само делумно се исполниле со разорувањето на Ерусалим, можат целосно да се применат на последните дни. Ние сега стоиме на прагот на големи и свечени настани. Ни претстои криза низ каква што светот никогаш порано не поминал. Но нам, како и на првите ученици, милно ни звучат зборовите на цврстото ветување дека Божјето царство владее со сè друго. Редоследот по кој ќе доаѓаат идните настани е во рацете на нашиот Творец. Величеството на небото управува со судбината на сите народи и се грижи за потребите на својата црква. Секому кој ќе стане средство во исполнувањето на неговите планови, божествениот Учител му го кажува истото што му го кажал на Кир: „Јас те наоружав, иако не Ме познаваше“ (Исаија 45,5).

Во визијата на пророкот Езекиел се појавила една рака под крилјата на херувимите. Тоа треба да ги поучи Божјите слуги дека успех може да им обезбеди само божествената снага. Оние кои Бог ги употребува како свои весници, не треба да мислат дека неговото дело зависи од нив. На смртниците не им е препуштено да го носат

товарот на оваа одговорност. Оној кој никогаш не дреме и кој постојано работи на остварувањето на своите планови, ќе се погрижи за напредокот на неговото дело. Тој ќе ги спречи намерите на злите луѓе, и ќе ги разбие плановите на оние кои се заговориле да го уништат неговиот народ. Тој како Цар и Господ над војските, кој седи меѓу херувими, среде сите немири и судири на народите, сè уште ги чува своите деца. Оној кој владее на небото е наш Спасител. Тој го проценува секое искушение, Тој ја надгледува вжештената печка во која мора да биде испушана секоја душа. Кога ќе бидат уништени тврдините на владетелите, кога стрелите на гневот ќе ги прободуваат срцата на неговите непријатели, Божјиот народ ќе биде безбеден во неговите раце.

„Твое е, Господи, и величието, и силата, и славата, и победата, и блесокот; и сè, што е на небото и на земјата, Твое е... Во Твојата рака е и силата и цврстината, и во Твоја власт е да издигнеш и да зацврстиш сè“ (1. Летописи 29,11.12).

ДА НЕ СУДИМЕ, ТУКУ ДА ПОМАГАМЕ

„Не судете, за да не бидете судени“ (Матеј 7,1)

Настојувањето спасението да се заслужи со сопствените дела, ги наведува луѓето, без исклучок, како одбрана против гревот да натрупуваат човечки забрани. Согледувајќи дека не се во состојба да го одржат законот, тие се трудат да измислат свои правила и прописи за самите да се нтераат да бидат послушни. Сето тоа ги свртува мислите од Бога и ги тера да се занимаваат со сопственото „јас“. Во нивното срце се гаси Божјата љубов, а со неа исчезнува и љубовта кон ближните. Системот на човечки измислици, со своите многубројни барања, ги наведува неговите бранители да го осудуваат секој оној кој не успева да ги исполни пропишаните човечки мерила. Атмосферата на себичен и тесноград критицизам ги задушнува благородните и возвишени чувства и прави луѓето да станат саможиви судии и ситничави шпиони.

Фарисеите припаѓале на ваквиот вид луѓе. Од своите богослуженија тие не се враќале полни со понизност и чувство за сопствената слабост, ниту биле благодарни за големите предности што им ги дал Бог. Се враќале исполнети со горделив дух, а предмет на нивните разговори било „јас, моите чувства, моето знаење, моите погледи“. Нивните достигнуања станувале мерило според кое им судеа на другите. Облечени во облеката на сопствената правда, седнале на судискиот стол да осудуваат и критикуваат.

Повеќето од луѓето биле исполнети со истиот дух, мешајќи се во слободата на совеста. Тие се осудувале еден со друг и за нештата кои треба да се решаваат само меѓу Бога и душата. Укажувајќи токму на ваквиот дух и постапки, Исус рекол: „Не судете, за да не бидете судени“. Тоа значи, не поставувајте се себеси за мерило. Немојте своите мислења, своите погледи за должноста, своите толкувања на Светото писмо да им ги наметнувате на другите како правило и во срцето да ги осудувате ако тие не можат да го достигнат вашиот идеал. Немојте другите да ги критикувате претпоставувајќи кои се нивните побуди и не осудувајте ги.

„Затоа, пак, не судете ништо предвреме, додека не дојде Господ, Кој ќе го изнесе на видело скриеното во мракот и ќе ги објави намерите на срцата“ (1. Коринќаните 4,5). Ние не можеме да го читаме срцето. Бидејќи и самите сме грешни, не сме во состојба да им судиме на другите. Смртните луѓе можат да судат само врз основа на надворешноста. Само на Оној кој ги познава тајните побуди на делата и кој постапува нежно и со сожалување, дадено му е правото да одлучува за случајот на секоја душа.

„И така, немаш изговор, о човеку, кој и да си ти, зашто со каков суд судиш, со таков се осудуваш сам, бидејќи ти, кој судиш, го правиш истото“ (Римјаните 2,1). Со тоа, оние што ги осудуваат и ги критикуваат другите, себеси се прогласуваат за виновни, бидејќи и самите истото го прават. Осудувајќи ги другите, тие и себеси си изрекуват пресуда, а Бог изјавува дека тој суд е праведен. Тој ја прифаќа пресудата што самите тие си ја изрекле.

*Со ова несмасно сѝајало, сѝ уишѝе во кал,
Одѝме кршејќи цвеѝеовѝи без крај;
Со овѝе жруби, добронамерни раѝе,
ѝи удираме нежнѝиѝе нишѝки
на ѝријаѝелскоѝо срѝе.*

„Зошто ја гледаш раската во окото на твојот брат?“ (Матеј 7,3)

Дури ниту со изреката „зашто ти, кој судиш, го правиш истото“, не е потполно изразена сета големина на гревот на оној што си дозволува да го критикува и да го осудува својот брат. Исус рекол: „Зошто ја гледаш раската во окото на твојот брат, а гредата во своето око не ја чувствуваш?“

Неговите зборови го опишуваат човекот кој е брз да ги забележи маните кај другите. Кога мисли дека во нечиј карактер или живот открил некоја дамка, тој со претерана ревност се обидува да ја обелодени; но Исус изјавува дека таквата карактерна особина, која се појавува во оваа потполно нехристијанска постапка, во споредба со грешката која се критикува е исто што и гредата во споредба со раската. На таквиот човек му недостига дух на трпеливост и љубов, што го наведува во раската да гледа греда. Оној што никогаш не искусил што значи понизно и потполно да му се предадеш на Христа, не може во својот живот да го открие благотворното влијание на љубовта на Спасителот. Таквиот погрешно го претставува нежниот и услужен дух на евангелието, и така ги ранува драгоцените души за кои Христос умрел. Во согласност со споредбата што ја употребил нашиот Спасител, човекот кој се препушта на осудувачкиот дух, е многу погрешен од оној што го обвинува, бидејќи не само што го прави истиот грев, туку кон гревот ја додава и својата вообразеност и духот на грубо критикување.

Христос е единственото вистинско мерило на карактерот, а оној кој самиот себеси се истакнува како пример за другите, се става на местото на Христа. Бидејќи Таткото „целиот суд му го предаде на Синот“ (Јован 5,22), тогаш секој што си дозволува да суди за побудите на другите, си

го присвојува правото што му припаѓа на Божјиот Син. Тие самонаречени судии и критичари застануваат на страната на антихристот, оној „кој се противи и се превознесува над сè што се нарекува Бог или светост, за да седне како Бог во Божјиот храм, прикажувајќи се дека е Бог“ (2. Сол. 2,4).

Студениот, осудувачки, непомирлив фарисејски дух е грев што донесува најкобни последици. Кога верското искуство не е проникнато со љубов, Христос не е присутен, ниту пак светлината на неговото присуство. Таквиот недостаток не може да го надомести ниту работливоста, ниту пак некаква ревност во работата. Некој може да има посебна остроумност да ги забележи и открие недостатоците на другите, но, на секој оној што го негува таквиот дух, Исус му вели: „Лицемере, извади ја прво гредата од твоето око, па тогаш ќе видиш како да ја извадиш раската од окото на твојот брат“ (Матеј 7,5). Оној што прави неправда, прв е да фрли сомнение за неправда. Осудувајќи го другиот, тој се обидува да го скрие или да го оправда злото на сопственото срце. Токму преку гревот луѓето го запознале злото; штом првите луѓе згрешиле, веднаш почнале да се обвинуваат еден со друг; човечката природа секогаш ќе го прави тоа, ако со неа не управува Христовата милост.

Кога луѓето го негуваат духот на осуда, тие нема да се задоволат само со тоа што ќе укажат на она што кај нивниот брат го сметаат за грешка. Ако не успеат со поблаги средства да го придобијат да го прави она што по нивно мислење би требало да го направи, тие прибегнуваат кон принуда. Колку што е тоа во нивна власт, тие ќе ги принудуваат другите да се согласат со нивните сфаќања за тоа што е исправно а што не. Тоа го правеле Евреите во Христовите денови, а тоа секогаш го правела и црквата кога ќе ја изгубела Христовата милост. Сфаќајќи дека ја изгубила силата на љубовта, таа посегнала по моќната рака на државната власт за сосила да ги наметне своите догми и да ги оствари своите одлуки. Овде лежи тајната на сите верски закони кои некогаш биле донесени, и тајната

на сите прогонства почнувајќи од деновите на Авел па сè до денешно време.

Христос не ги присилува, туку ги привлекува луѓето кон себе. Единственото принудно средство со кое Тој се служи е силата на љубовта. Штом црквата ќе почне да се стреми да добие поддршка од световните власти, тогаш е очигледно дека ја изгубила Христовата сила - силата на божествената љубов.

Но тешкотиите лежат во секој член на црквата поединечно, и токму од овде мора да започне отстранување на злото. Исус му наложува на оној кој осудува, најпрво да ја извади гредата од своето око, да се ослободи од критичарскиот дух, да го признае и да го остави својот грев, па дури тогаш да се обиде да им помогне на другите да се поправат. „Зашто нема добро дрво, што дава лош плод, ниту лошо дрво, што дава добар плод“ (Лука 6,43). Осудувачкиот дух што го негувате во себе е плод на злото и покажува дека и дрвото е лошо. Залудно се наметнувате со сопствената праведност. Вам ви е потребна преобразба на срцето. Ова искуство мора да го стекнете пред да станете способни да ги исправате другите; „зашто устата го зборува она што излегува од преполнетото срце“ (Матеј 12,34).

Кога во животот на една душа ќе настапи криза, а вие се обидете да ѝ помогнете со совет или опомена, вашите зборови ќе имаат влијание на добро само ако со сопствениот пример и однесување покажете дека и вие самите тоа сте го постигнале. Вие мора да бидете добри за да можете да правите добро. Не можете да ширите влијание што ќе ги преобрази другите, сè додека Христовата милост не направи вашето сопствено срце да стане понизно, благородно и нежно. Кога во вас ќе се изврши оваа промена, ќе ви биде сосем природно да живеете на благослов на другите, како што е природно на грмушката на розата да цветаат мирисливи цветови или виновата лоза да ги раѓа своите румени гроздови.

Ако Христос, „надежта на славата“, е во вас, вие нема да бидете наклонети да ги демнете другите за потоа да укажувате на нивните грешки. Место желба да осудувате и обвинувате, ваша цел ќе биде да помагате, да благословувате и спасувате. Во допирот со оние кои грешат вие ќе го послушате налогот: Внимавај на себе „и ти да не бидеш искушан“ (Галатите 6,1). Сетете се колку пати и вие сте заталкале и колку било тешко да го пронајдете правиот пат кога веќе еднаш сте го напуштиле. Нема својот брат да го туркате во уште поголема темнина, туку, со срце полно со сочувство и сожалување, ќе му зборувате за опасностите што му се закануваат.

Оној што често го насочува својот поглед на крстот на Голгота, свесен дека и неговите гревови го одвеле Спасителот таму, никогаш нема да се обидува да го проценува степенот на својата кривица, споредувајќи го со степенот на кривицата на другите. Тој нема да искачува на судискиот стол и да ги обвинува другите. Кај оние што одат во сенката на крстот на Голгота, нема да престојува духот на критикување или самовозвишување.

Дури кога ќе почувствувате дека сте во состојба да го жртвувате личното достоинство, па дури да го дадете и својот живот за да го спасите заталканиот брат, тогаш вие сте ја исфрлиле гредата од сопственото око, и така сте се оспособиле да му помогнете на својот брат. Тогаш можете да му се приближите и да го трогнете неговото срце. Осудата и прекорот никого досега не вратиле од погрешен пат, но мнозина на тој начин биле оттурнати од Христа и наведени да ги затворат своите срца за секаков доказ. Благниот дух, благородното однесување кое освојува, можат да го спасат заталканиот и да покријат мноштво гревови. Откривањето на Христа во вашиот карактер ќе има моќ да ги преобрази сите оние со кои доаѓате во контакт. Секој ден Христос нека се гледа во вас и Тој преку вас ќе ја открива творечката сила на своите зборови - благо, убедливо и силно влијание кое ќе ги преобрази душите во убавината на Господа, нашиот Бог.

„Светото не давајте им з̄о на кучињата“ (Матеј 7,6)

Христос овде мисли на онаа класа луѓе кои не сакаат да се ослободат од ропството на гревот. Поради попуштањето во она што е расипано и зло, нивната природа станала толку понижена што тие сосема го прифатиле злото и не сакаат да се одделат од него. Христовите слуги не треба да дозволат да ги попречуваат оние што од евангелието прават предмет на расправи и потсмев.

Но Спасителот никогаш не забиколил ниедна душа која сакала да ги прими драгоцените вистини на небото, колку и да била падната во гревот. За даночниците и блудниците неговите зборови претставувале почеток на нов живот. Марија Магдалена, од која Тој истерал седум демони, останала последна на неговиот гроб и прва која Тој ја поздравил на денот на своето воскресение. Савле од Тарс, еден од најогорчените противници на евангелието, станал Павле, верен Христов слуга. Можеби под маската на омраза и презир, па дури и злосторство и изопаченост, се крие душа која може да биде спасена со Христовата милост за да заблеска како скапоцен камен на круната на Откупителот.

**„Посакајте и ќе ви се даде; барајте и ќе најдете;
чукајте и ќе ви се отвори“ (Матеј 7,7)**

За да не остави никаква причина за неверување, погрешно сфаќање и лажно толкување на своите зборови, Господ три пати ни го повторува ова ветување. Тој копнее по оние кои го бараат Бога и веруваат во Него кој може

сè да направи за нив. Затоа додава: „Зашто секој што моли, добива, и кој бара, наоѓа, и на оној што чука ќе му се отвори“.

Господ не поставил никакви услови освен да бидеме гладни за неговата милост, да го бараме неговиот совет и да копнееме по неговата љубов. „Посакајте“. Ова покажува дека сте свесни за својата потреба и, ако барате со вера, ќе ви биде дадено. Господ го дал својот збор, а неговиот збор никогаш нема да изневери. Кога ќе му се приближите со вистинска понизност, не треба да мислите дека е дрскост да го молите за она што Господ го ветил. Кога молите за благословите кои ви се неопходни за да го усовршите вашиот карактер според Христовиот лик, Господ ве уверува дека вашата молба е во согласност со ветувањето кое ќе биде исполнето. Тоа што чувствувате и знаете дека сте грешни, е доволна причина да ја барате неговата милост и сочувство. Услов за да можете да дојдете кај Бога не е да бидете свети, туку да сакате Тој да ве исчисти од гревот и да ве измие од секое беззаконие. Нашата голема потреба, нашата сосем беспомошна состојба прави да ни биде неопходна Неговата спасоносна сила и Тој самиот, и овој миг и во кое било друго време ни дава право да се молиме.

„*Барајте*“. Не барајте го само неговиот благослов, туку и Него самиот. „Зближи се со Него и ќе бидеш спокоен“ (Јов 22,21). Барајте и ќе најдете! Бог копнее по вас, па затоа и самата желба што ја имате да дојдете кај Него, всушност е само последица на привлечната сила на неговиот Дух. Покорете ѝ се на таа привлечна сила. Христос се залага за оние што се искушувани, за заталканите и маловерните. Тој се стреми да ги доведе во заедница со себеси. „Ако го бараш, ќе го најдеш“ (1. Летописи 28,9).

„*Чукајте*“. Ние доаѓаме кај Бога со специјален повик и Тој нè чека во својата приемна сала за да ни посака добре дојде. Првите ученици кои тргнале по Исуса, не можеле да бидат задоволни само со краткиот попатен разговор со него, и затоа му се обратиле со зборовите: „Рави, каде

живееш?... Тие отидоа и видоа каде живее и останаа тој ден кај Него“ (Јован 1, 38.39). И ние можеме да оствариме најголема блискост и заедница со Бога. „Кој живее под закрилата на Севишниот, тој престојува во домот на небесниот Бог“ (Псалм 91,1). Оние кои копнеат по Божиот благослов нека чукнат и нека почекаат пред вратата на милоста со цврсто уверување дека ќе примат, и нека речат: „Ти, Господе, си кажал: 'Секој што моли, добива, и кој бара, наоѓа, и на оној што чука ќе му се отвори“ (Матеј 7,8).

Исус ги погледнал оние кои се собрале да ги слушаат неговите зборови и од сè срце посакал тоа големо мноштво да ја сфати Божјата милост и добрина. За што посликовито да им ја објасни нивната голема потреба, како и Божјата подготвеност да ја задоволи, им укажал на едно гладно дете кое бара леб од своите земни родители. „Има ли меѓу вас човек“, кажал Тој, „кој, ако му посака неговиот син леб, да му даде камен?“ Повикувајќи се на нежната природна љубов на родителот кон детето, Тој продолжува: „И така, ако вие кои сте лоши, умеете да им давате на своите чеда добри дарови, колку ли повеќе вашиот Отец небесен ќе им даде добра на оние што Му бараат?“ (Матеј 7,9.11) Ниеден човек со татковско срце не би можел да го одбие својот син кога огладнет ќе му побара леб. Зар би можеле и да помислиме дека некој татко ќе го измами своето дете и ќе ги поттикнува неговите очекувања, за на крајот да го разочара? Зар би можел прво да му вети добра здрава храна, а потоа да му даде камен? Како тогаш некој може да се осмели да покаже непочитување кон Бога, претпоставувајќи дека Тој нема да сака да одговори на повиците на своите деца?

„И така, кога вие, зли човечки суштества, умеете на своите чеда да им давате добри дарови, колку повеќе небесниот Отец ќе им даде Дух Свети?“ (Лука 11,13). Светиот Дух, Христовиот претставник, е најголем од сите дарови. Сите добри дарови се содржани во овој. Самиот Творец не може да ни даде ништо поголемо, ништо подобро.

Ако сесрдно му се молиме на Господа да ни се смилува во нашата неволја и да нè води со својот Свет Дух, Тој никогаш нема да ја одбие нашата молитва. Може дури и да се случи родителот да заборава на своето гладно дете, но нашиот Бог никогаш нема да го одбие повикот што копнежливото срце го упатува во неволја. Со колкава прекрасна нежност Тој ја опишал својата љубов! Тоа е всушност порака на Татковото срце до оние што во мрачните денови мислат дека Бог е рамнодушен кон нив: „А Сион велеше: ’Ме остави Господ, мојот Бог ме заборава!’“ Може ли жена да го заборава породот свој, а да не се смилува на чедото од утробата своја? А и кога би го заборавила, Јас тебе нема да те заборавам. Ете, на своите дланки сум те врежал“ (Исаија 49,14-16).

Секое ветување во Божјата реч може да ни послужи како предмет за молитва, бидејќи секој Господов збор е сигурен залог. Кога ни е потребен кој било духовен благослов, наша предност е да го побараме преку Исуса. Со детска едноставност можеме да го изнесеме пред Господа токму она што ни е потребно. Можеме да му ги соопштиме своите земски потреби, молејќи го за леб и облека, но исто така можеме да го молиме и за лебот на животот и облеката на Христовата правда. Вашиот небесен Татко знае дека сето тоа ви треба и затоа ве повикува да го молите за тоа. Во името на Христа ја примаме секоја благодат. Бог ќе го прослави тоа име и ќе ги задоволи вашите потреби од изобилството на својата дарежливост.

Но не заборавајте дека, кога му пристапувате на Бога како на Татко, вие признавате дека сте негови деца. Не се надевате само во неговата добрина, туку во сè се покорувате на неговата волја, знаејќи дека неговата љубов никогаш не се менува. Вие му се предавате расположени да работите во неговото дело. На оние на кои им заповедал најпрво да го бараат царството Божје и неговата правда, Исус им дава и ветување: „Барајте и ќе добиете!“ (Јован 16,24)

Даровите на Оној кој ја има сета власт на небото и на земјата, подготвени се за неговите деца. Толку драгоцени дарови, што до нив можеме да дојдеме само благодарение на скапоцената жртва на крвта на Откупителот, дарови кои ќе ги задоволат сите најдлабоки копнежи на срцето, дарови трајни како вечноста - сето тоа ќе го прими и во тоа ќе ужива секој оној што ќе излезе пред Бога како мало дете. Прифатете ги Божјите ветувања, изнесете ги пред Исуса како зборови што Тој лично ги изговорил и вашата радост ќе биде целосна!

**„Сè она што сакате да ви прават луѓето,
правете им го и вие ним“ (Матеј 7,12)**

Откако нè уверува во Божјата љубов кон нас, Исус ни заповеда да се сакаме еден со друг, објавувајќи едно лесно сфатливо начело кое ги опфаќа сите врски во човечката заедница.

Евреите постојано мислеле само на она што треба да го примат; нивна основна грижа им била да си обезбедат власт, почит и укажување почести што, според нивно мислење, им припаѓале. Но Христос нè учи да не се грижиме за тоа колку ќе примиме, туку колку можеме да дадеме. Мерилото на нашата должност кон другите е токму она што сметаме дека е нивна должност кон нас.

Во меѓусебното однесување со другите, секогаш ставете се во нивната положба. Настојувајте да ги сфатите нивните чувства, нивните тешкотии, нивните разочарувања, нивните радости и нивните таги. Изедначете се со нив и постапувајте со нив онака како што самите би сакале тие да постапуваат кон вас кога би биле на нивно место. Тоа е вистинскиот закон на честитоста. Со други

зборови, тоа е она друго изразување на законот: „Возљуби го својот ближен како себеси“ (Матеј 22,39). А тоа е и суштината на учењето на пророците, принцип на небото кој ќе се развие во секој оној што се подготвува за светата заедница на Небото.

Ова златно правило е основа на секоја вистинска љубезност, а најверно е прикажано во животот и карактерот на Исус. О со каква благод и убавина зрачел секојдневниот живот на нашиот Спасител! Каква пријатна атмосфера се ширела од самото негово присуство! Истиот дух ќе се покаже и во неговите деца. Оние кои живеат со Исуса, ќе бидат опкружени со божествена атмосфера. Нивната бела облека на чистотата ја шири миризбата од Господовата градина. Нивните лица зрачат со небесна светлина, осветлувајќи ја патеката на несигурната и уморна нога.

Ниту еден човек кој во себе го носи вистинскиот идеал на совршениот карактер, нема да ја пропушти можноста да го покаже Христовото сочувство и нежност. Милоста со своето влијание го смекнува срцето, ги облагородува и чисти чувствата, дарувајќи ни небесна префинетост и чувство за она што е исправно.

Меѓутоа, ова златно правило има и подлабоко значење. Кој и да стане повереник на оваа многукратна Божја милост, повикан е, на душите во незнаење и темнина, да им го објави она што би сакал тие да му го објават нему кога тој би бил на нивно место. Апостол Павле рекол: „Должник сум кон елините и варварите, кон мудрите и кон неразумните“ (Римјаните 1,14). Од сето она што сте го дознале за Божјата љубов, од сите богати дарови на неговата милост што сте ги примиле, од сето она што сте го примиле како дар во поголема мера од најнеучените и најпонижени души на Земјата, должни сте на тие души да им пренесете од тие дарови.

Тоа се однесува и на даровите и благословите на овој живот: што имате како сопственост во поголема мера од своите ближни, тоа ве обврзува во толкава мера и да им

поделите на сите кои имаат помалку од вас. Ако имаме богатство и сета удобност во животот, тогаш пред нас стои и најсвечена должност да се грижиме за болниот што страда, за вдовицата и сирачето, токму онака како што би сакале тие да се грижат за нас кога ние би живееле во слични околности.

Ова златно правило ја содржи онаа иста вистина која е изнесена уште на едно место во Беседата на гората: „Со каква мерка мерите, со таква и ќе ви се мери“. Она што ние им го правиме на другите, било тоа да е добро или зло, сигурно ќе ни се врати - како благослов или како проклетство. Она што го даваме, тоа ќе ни се врати. Земните благослови што ги споделуваме со другите, можат да бидат вратени, а често и се враќаат на ист начин. Она што го даваме, честопати, и тоа токму кога и нам ни треба, ни се враќа четирикратно. Но, освен тоа, сите дарови уште во овој живот се враќаат преку изобилното излевање на Божјата љубов, која е збир на сета небесна слава и сите небесни богатства. Но, и стореното зло исто така се враќа. Секој оној што си дозволува да осудува и обесхрабрува, ќе мора и самиот, во својот сопствен живот, да помине по оној исти пат по кој морале да поминат и другите поради него, ќе го доживее истите страдања што и тие ги доживеале, бидејќи немал сочувство ни сомилост кон нив.

Божјата љубов кон нас го одредила ова. Бог сака да нè наведе да се посрамиме од суровоста на нашето срце и да го отвориме за Исус да живее во него. Така злото се претвора во добро, а она што изгледа како проклетство станува благослов.

Мерилото на ова златно правило е вистинско мерило на христијанството, а сè што не одговара на тоа, претставува измама. Религијата која ги наведува луѓето малку да ги ценат човечките суштества кои во Христови очи се толку скапоцени што го дал и својот живот за нив; религијата што нè наведува да бидеме небрежни кон човечките потреби, страдања или права, е лажна религија. Ако ги

омаловажуваме правата на сиромашните, напатените и грешните, покажуваме дека сме Христови предавници. Христијанството во светот има толку малку сила токму затоа што луѓето само го носат Христовото име, а во животот се откажуваат од неговиот карактер. Поради тоа се хули на Господовото име.

За верниците на апостолската црква, во оние светли денови кога ја отсјајувала славата на воскреснатиот Христос, стои напишано дека никој „ништо од својот имот не го нарекуваше свое. Не постоеше ниеден меѓу нив што беше сиромашен. Апостолите, пак, со голема сила сведочеа за воскресението на Господ Исус Христос; и имаше голема благодат над сите нив. И секој ден еднодушно престојуваша во храмот и, прекршувајќи леб по куќите, се хранеа со радост и со чисто срце. Го фалеа Бога и стекнуваа благонаклонетост кај сите луѓе. А Господ секој ден ги придодаваше спасените кон нивното мноштво“ (Дела 4,32.34.33; 2,46.47).

Истражете ги небото и земјата и ќе откриете дека ниту една вистина не се открила толку силно како онаа што е објавена во делата на милосрдие кон оние на кои им е потребно нашето сочувство и нашата помош. Тоа е онаа вистина каква што може да се најде во Христа. Кога оние што го носат Христовото име ќе го спроведат во дело начелото на златното правило, делото на евангелието и денес ќе се открие со истата сила како во времето на апостолите.

„А тесна е вратата и тесен е патот што водат кон животот“ (Матеј 7,14)

Во Христово време жителите на Палестина живееле во утврдени градови кои во поголем дел биле подигнати на височините и горите. Вратата до која се доаѓало по стрмни

и каменити патишта, била затворана при заоѓање на Сонцето, и патникот, кој во приквечерината се враќал дома, често морал да го забрза својот чекор и брзо да се искачи по големата стрмнина за да стигне до вратата пред да се стемни. Оној што би задоцнил, останувал да преноќи надвор од сидините на градот.

Тесната стрмна патека која води кон домот и одморот, му послужила на Исуса впечатливо да го прикаже патот на еден христијанин. Патеката на која ви укажав е тесна, рекол Тој; тешко може да се влезе низ нејзината врата, бидејќи златното правило исклучува секаков вид гордост и самољубие. Впрочем, постои и поширок пат; но неговиот крај е пропаст. Ако изберете да се качувате по патеката на духовниот живот, мора постојано да се искачувате; тоа е пат кој води горе. Ќе мора да одите со малцинството, бидејќи мнозинството ќе го избере патот кој води надолу.

По патот кој води во смрт, може да оди секој припадник на човечкиот род, со сета своја склоност кон уживањата на овој свет, со сета своја себичност, горделивост, нечесност и морална расипаност. На тој пат има место за сите човечки мислења и науки, доволно простор секој да ги следи своите склоности и да прави сè што му наложува неговото самољубие. За да тргне по патот што води во пропаст, човекот не мора да го бара патот; зашто и вратата и патот се широки, па ногата сама скршнува на патеката која завршува со смрт.

Меѓутоа, „тесна е вратата и тесен е патот што води кон живот“. Ако сте прифатиле некој таен грев, ќе ви се стори дека патот е премногу тесен за да можете да одите по него. Ако сакате да тргнете по Господовиот пат, ќе мора да ги отфрлите своите патишта, својата волја и вашите лоши навика и обичаи. Оној што сака да му служи на Христа, не може да се управува според сфаќањата на овој свет, ниту да се поведува по световните мерила. Патеката кон Небото е премногу тесна за почест и богатство, премногу тесна за игрите на саможивите амбиции и премногу

стрмна и нерамна за по неа да се искачуваат оние што сакаат удобност. Макотрпна работа, трпение, пожртвуваност, понижување, сиромаштво, противење од страна на грешниците - тоа било Христов дел, а тоа мора да биде и наш дел ако сакаме да влеземе во Божјиот рај.

Сепак, од сево ова не смееме да заклучиме дека патеката што води горе е мачна, а онаа што води долу е лесна. Долж целиот пат кој води во смртта има болки, маки и страдања, таги и разочарувања, стојат предупредувања човек да не оди понатаму. Бог во својата љубов им отежнува на непослушните и тврдоглавите да се уништат самите себе. Вистина е дека сè се прави за патот на сатаната да се прикаже привлечен, но сето тоа е само измама; на патот на злото има само горчливо каење и грижа која нагривува. Ние можеме да си замислуваме дека е пријатно да ѝ се удоволи на гордоста и световните амбиции, но крајот на тоа е болка и страдање. Себичните планови можат да нудат блескави ветувања и да одржуваат надеж за световни задоволства, но на крајот ќе сфатиме дека среќата ни е затруена а животот ни станал горчлив поради надежите кои биле насочени кон сопственото „јас“. Вратата на патот што води долу може да биде накитена со цвеќе, но патот е трнлив. Светлината на надежта што блеска на неговиот почеток, исчезнува во темнината на очајот, и душата која чекори по оваа патека запаѓа во сенката на бескрајната ноќ.

„Патот на беззакониците, води во пропаст“, но патиштата на мудроста се „пријатни патишта, и сите патеки нејзини се спокојни“ (Мудри изреки 13,15; 3,17). Секое дело на послушност кон Христа, секое дело на самооткажување поради Него, секоја неволја која човек храбро ќе ја поднесе, секоја победа над искушението, претставуваат чекори на патот кон славата и конечната победа. Ако го избереме Христа за свој Водач, Тој сигурно ќе нè води. Тогаш ни најголемиот грешник нема да заталка. Ниту една растреперена душа која бара помош, не мора да го промаши патот осветлен со чиста и света светлина. Иако

патеката е толку тесна, толку света што на неа не може да се трпи ниту еден грев, сепак пристапот на таа патека им е обезбеден на сите, и затоа ниеден што се сомнева и трепери во страв, не треба да каже: „Бог не се грижи за мене“

Патот може да биде нерамен и патеката што води горе стрмна; можеби ќе има стапици и од десната и од левата страна; можеби на овој пат ќе мораме да поднесуваме тешки напори; кога ќе се измориме и копнееме по одмор, можеби ќе мораме со напор да одиме понатаму; кога ќе ја изгубиме силата, можеби ќе мораме да се бориме; кога сме обесхрабрани ќе мора и понатаму да се надеваме; но со Христа, како свој Водач, сепак конечно ќе стигнеме во саканото пристаниште. Лично Христос пред нас поминал по тој мачен пат и ја израмнил патеката за нашите стапала.

Долж целиот тој стрмен пат кој води во вечен живот се наоѓаат извори на радост за да го освежат уморниот. Оние кои одат по патот на мудроста, имаат неизмерна радост дури и во неволји, бидејќи Оној кого нивната душа го љуби, иако невидлив, оди покрај нив. При секој чекор нагоре тие појасно го чувствуваат допирот на неговата рака, при секој чекор нивната патека ја осветлуваат сè поблескавите зраци на славата на Невидливиот и нивните песни на благодарност се слушаат сè погоре, придружувајќи ѝ се на песната на ангелите пред Божјиот престол. „Патеката на праведните е како болскава светлина, која свети сè повеќе и повеќе, дури не настане ден“ (Мудри изреки 4,18).

„Потрудете се да влезете низ тесната врата“

(Лука 13,24)

Брзајќи да стигне до портата на градот пред залезот на сонцето, задоцнетиот патник не смеел да скршнува од патот поради никакви привлечности. Сите негови

мисли биле насочени кон една единствена цел - да влезе низ капијата во градот. Иста таква истрајност во постигнувањето на целите, вели Исус, се бара и во христијанскиот живот. Ви ја открив возвишеноста на карактерот која претставува вистинска слава на моето царство. Таа не ви ветува некоја земска власт, но сепак е вреден за вашите најсесрдни копнежи и напори. Јас не ве повикав да се борите за врховната власт на некоја голема светска империја, но немојте поради тоа да мислите дека нема да има битки кои треба да се извојуваат и победи кои треба да се постигнат. Ви наложувам со сите сили да се трудите и да се борите за да влезете во моето духовно царство.

Животот на христијанинот е постојана борба и напредување. Но победата која треба да се извојува не се постигнува со човечка сила. Фронтот на судирот е подрачјето на нашето срце. Битката во која мора да се бориме - најголема битка што некогаш човекот ја водел - тоа е покорувањето на нашето „јас“ на Божјата волја, потчинување на срцето на врховната власт на љубовта. Старата природа, родена од „крв и тело“, не може да го наследи Божјето царство. Наследените склоности и стекнатите навикни мора да се отфрлат.

Оној што ќе реши да влезе во духовното царство, набргу ќе сфати дека сите сили и страсти на неговата непрепородена природа, потпомогнати од силите на царството на темнината, се вперени против него. Себичноста и горделивоста ќе се спротивстават против сето она што укажува на нивната грешност. Ние не можеме сами по себе, со своја сила, да ги победиме грешните желби и навикни кои се борат да завладеат со нас. Ние не сме во состојба да го совладаме моќниот непријател кој нè држи во најтемно ропство. Единствено Бог може да ни даде победа. Тој сака ние да владееме со себеси, со својата волја и со своите патишта. Но Тој не може да работи во нас без нашата согласност и соработка. Божјиот Дух делува преку способностите и силите што Бог му ги дал

на човекот. Од нас се бара со сите наши способности да соработуваме со Бога.

Победата никогаш не може да се постигне без сесрдна молитва и без постојано потчинување на нашето „јас“. Никој не смее нашата волја да ја присилува да соработува со божествените орудии, туку таа треба доброволно да се потчини. Кога влијанието на Светиот Дух би можело да ви се наметне во стократно поголема мерка, тоа не би ве направило христијани, достоини поданици на небото. Упориштето и тврдината на сатаната не би биле разурнати. Волјата доброволно мора да се стави на страна на Божјата волја. Сами по себе, вие не сте способни во своите цели, желби и склоности да ѝ се покорите на Божјата волја; но ако „сакате да направи да сакате“, Бог ќе го стори тоа дело место вас, ќе ги осуети „мудрувањата и секоја горделивост, што се крева против познанието на Бога“, ќе ја доведе „секоја мисла за да му се покори на Христа“ (2. Коринќаните 10,4.5). Тогаш ќе го градите „своето спасение со страв и трепет, зашто Бог е Оној кој во вас прави да сакате и да дејствувате според Неговата добра волја“ (Филипјаните 2,12.13).

Мнозина се привлечени од Христовата убавина и небесната слава, но се повлекуваат кога ќе ги дознаат условите кои треба да ги исполнат за тоа да стане нивно. На широкиот пат има мнозина кои не се задоволни од патеката по која одат. Тие копнеат да се ослободат од робувањето на гревот и настојуваат со сопствени сили да се спротивстават на своите грешни навики. Тие фрлаат поглед на тесниот пат и тесната врата, но себичните задоволства, љубовта кон светот, горделивоста и непосветените амбиции подигнуваат пречка помеѓу нив и Спасителот. Да се откажат од сопствената волја и омилените предмети што веќе ги избрале и кон кои се стремат, сето тоа бара жртва пред која нерешителните се повлекуваат, застануваат и се враќаат назад. „Мнозина ќе сакаат да влезат и не ќе можат“ (Лука 13,24). Тие го сакаат доброто, вложуваат и извесен напор

за да го стекнат; но тие не го избрале; тие немаат цврста намера да го стекнат по секоја цена.

Ако сакаме да победиме, наша единствена надеж е својата волја да ја соединиме со Божјата волја и да работиме од час во час и од ден во ден соработувајќи со Него. Не можеме да останеме какви што сме, а сепак да влеземе во Божјето царство. Ако некогаш достигнеме светост, тоа ќе биде постигнато само ако сме се откажале од себеси и сме го примиле Христовиот ум. Гордоста и вообразеноста мора да се распнат. Дали сакаме да ја платиме цената што се бара од нас? Дали сме подготвени својата волја потполно да ја усогласиме со Божјата волја? Сè додека сами не посакаме да го направиме тоа, Божјата милост која преобразува не може да се покаже во нас.

Борбата во која мораме да се впуштиме е „добрата борба на верата“. „Затоа се трудам“, рекол апостол Павле, „и се борам, зашто Неговата сила со голема моќ дејствува во мене“ (Колошаните 1,29).

Во својот пресуден миг од својот живот, Јаков се повлекол на молитва. Бил исполнет само со една мисла - да измоли од Бога преобразување на карактерот. Додека ги изнесувал своите потреби пред Бога, некој ја ставил својата рака на него и тој цела ноќ се борел за својот живот, претпоставувајќи дека го нападнал некој непријател. Но копнежот на неговата душа не се променил и покрај тоа што бил изложен на животна опасност. И кога силата веќе го напуштала, ангелот ја употребил својата божествена сила, и по тој допир Јаков го препознал Оној со кого се борел. Ранет и беспомошен, паднал на градите на Спасителот, молејќи за благослов. Не дозволувал да се поколеба, ниту пак престанал со своето упорно барање, и Христос ја исполнил молбата на оваа беспомошна, покајничка душа, токму како што и ветил: „Ако пребегне кон заштитата Моја и склучи мир со мене. Тогаш нека склучи мир со Мене“ (Исаија 27,5). Јаков решитечно барал: „Нема да Те пуштам, додека не ме благословиш!“ (1. Мојсеева 32,26).

Патријархот бил вдахнат со овој дух на истрајност токму од Оној со кого се борел. Тој му дал победа и го променил неговото име од Јаков во Израел, велејќи: „Се бореше со Бога и со луѓето и ги победи“ (1. Мојсеева 32,28). Она што Јаков залудно се обидува да го постигне со своја сила, го стекнал со својата преданост и цврста вера. „И ова е победата што го победи светот - верата наша“ (1. Јованово 5,4).

„Пазете се од лажните пророци“ (Матеј 7,15)

Ќе се појават и лажни учители кои ќе настојуваат да ве одвлечат од тесниот пат и од тесната врата. Пазете се од нив: иако се кријат во јагнешка облека, однатре се грабливи волци. Исус дава едно мерило според кое може да се направи разлика меѓу лажните учители и оние вистинските. „По нивните плодови ќе ги познатете“, кажува Тој. „Се бере ли грозје од трње, или смокви од чичка?“ (Матеј 7,16).

Нам не ни е кажано да ги оценуваме според нивните слаткоречиви говори и фалбациски изјави. Нив треба да ги оценуваме според она што го кажува Божјата реч. „Допрашај се до Законот и откровението! Ако некој не зборува така, во него нема светлина“. „Немој, синко, да слушаш совети што те отстрануваат од зборовите на разумни“ (Исаија 8,20; Мудри изреки 19,27). Каква вест носат овие учители? Дали тие ве упатуваат да го почитувате Бога и да имате стравопочит кон Него? Дали ве учат, љубовта што ја имате кон Него, да ја покажувате со верноста кон Неговите заповеди? Ако луѓето не ја согледуваат важноста на моралниот закон, ако небрежно се однесуваат кон божествените прописи и престапуваат само една од неговите најмали заповеди и така ги учат луѓето, тие се безвредни во очите на Небото. Ние можеме да бидеме сигури дека нивните тврдења немаат никаква

основа. Тие само го продолжуваат истото она дело што го започнал кнезот на темнината, Божјиот непријател.

Не му припаѓаат на Христа сите што се фалат со неговото име и го носат неговиот знак. Мнозина кои учеле во мое име, кажува Исус, на крајот ќе бидат прогласени за лесни. „Мнозина ќе ми речат во оној ден: Господи, Господи, нели во твое име пророкувавме? И зар во твое име демони не изгонувавме? И нели во твое име многу чуда правевме? И тогаш Јас ќе им кажам: Никогаш не сум ве познавал. Бегајте од мене вие што правите незаконски дела!“ (Матеј 7,22.23).

Има луѓе кои сметаат дека се во право, иако всушност грешат. Додека Христа го признаваат за свој Господ и во негово име, според нивната лична изјава, прават големи дела, всушност се слуги на неправдата. „Зашто тие од тоа во устата своја си прават шеги, а срцето нивно се управува по нивната лакомост“ Оној што го објавува Божјето Слово, за нив е „пејач со пријатен глас и кој убаво свири: тие ги слушаат твоите зборови, но не ги исполнуваат“ (Езекиел 33,31.32).

Самото тврдење дека сме Христови ученици нема никаква вредност. Верата во Христа која ја спасува душата, не е таква каква што мнозина ја прикажуваат. „Верувајте, верувајте“, велат тие, „и не е потребно да го творите законот!“ Меѓутоа, верата која не нè води кон послушност е вообрасеност. Апостол Јован кажува: „Кој вели: „Го познав“, а заповедите Негови не ги чува, тој е лажливец и во него нема вистина“ (1. Јованово 2,4). Никој нека не мисли дека посебни високи сили или чудесни појави треба да бидат доказ за веродостојноста на нивното дело или мислите кои ги застапуваат. Кога луѓето со потценување зборуваат за Божјата реч, а своите впечатоци, чувства и искуства ги ставаат над божественото мерило, тогаш можеме да бидеме сигурни дека во нив нема светлина.

Послушноста е доказ дека сме Христови ученици. Држењето на заповедите ја покажува искреноста на љубовта

што ја исповедаме. Ако учењето што го прифаќаме го уништува гревот во срцето, ја чисти душата од нечистотиите и раѓа плодови на светоста, тогаш можеме да бидеме сигурни дека тоа е Божја вистина. Кога човекољубието, љубезноста, нежноста и сочувството се откриваат во нашиот живот, кога нашето срце се исполнува со радост затоа што правиме добро, кога го воздигнуваме Христа а не себеси, тогаш знаеме дека нашата вера е вистинска. „По то знаеме дека сме Го познале, кога ги чуваме Неговите заповеди“ (1. Јованово 2,3).

**„Но таа не падна, зашто беше изградена
на камен“ (Матеј 7,25)**

Луѓето биле длабоко трогнати од Христовите зборови. Ги привлекувала божествената убавина на начелата на вистината; Христовите свечени опомени ги слушале како глас од Бога кој ги испитува срцата. Неговите зборови удриле во самиот корен на нивните поранешни мислења и ставови; да се покорат на Неговото учење значело потполно да го променат својот вообичаен начин на размислување и постапување. Тоа би ги довело во судир со нивните верски учители и би предизвикало рушење на целото здание што рабините со генерации го подигале. Затоа, иако Христовите зборови го придобиле срцето на народот, само малку од нив биле подготвени да ги прифатат како патоказ во животот.

Исус ја завршил својата беседа на Гората со споредба со која мошне впечатливо укажал на важноста неговите зборови да се спроведуваат на дело. Во мноштвото што се тискало околу Спасителот, имало мнозина кои целиот свој живот го поминале во близина на Галилејското езеро.

Додека седеле на падините на Гората слушајќи ги Христовите зборови, можеле да ги видат долините и котлините низ кои планинските потоци си наоѓале пат до морето. Во лето овие потоци често пресушувале, оставајќи зад себе само исушено песочно корито. Но, кога бурните ветришта ќе се разбеснат над височините, реките се претвораат во диви, разбеснети порои кои понекогаш ги преплавуваат долините и несопирливо уриваат сè пред себе. Колибите што селаните ги подигнале во зелената рамнина и навидум надвор од опасноста, водата често би ги однела со себе. Но, високо по ридовите имало куќи изградени на карпите. Во некои делови на земјата куќите биле изградени од камен, па многу од нив повеќе од илјада години успешно устојувале пред бурите. Овие куќи биле изградени со напорна работа, со тешка мака. Приодот до тие куќи не бил лесен и нивната положба изгледала понепривлечна од оние во зелените долини. Меѓутоа, тие биле утврдени на камен, па виорите, бесните бранови и бурите залудно навалувале на нив.

Оној што ќе ги прифати овие мои зборови и својот живот и карактер ќе го изградува на тој темел, сличен е, казал Исус, на градителите на овие куќи изградени на карпата. Многу векови порано пророкот Исаија запишал: „Словото на нашиот Бог останува вечно“ (Исаија 40,8); а Петар многу време по Беседата на гората, наведувајќи ги овие зборови на пророкот Исаија, додал: „А тоа слово е Евангелието што ви беше објавено“ (1. Петрово 1,25). Единствено Божјата реч е најпостојана на овој свет. Таа е сигурен темел. „Небото и земјата ќе минат“, рекол Исус, „но зборовите мои нема никогаш да поминат“ (Матеј 24,35).

Во зборовите што Христос ги изговорил на Гората, објавени се големите начела на Законот, големите начела на самата Божја природа. Секој што сида на нив, сида на Христа, Карпата на сите векови. Примајќи ја Божјата рел, ние го примаме Христа. Само оние кои така ги примаат неговите зборови, сидаат на Него. „Зашто никој не може

да постави друга основа, освен положе-ната, а таа е Исус Христос“ (1. Коринќаните 3,11). „Зашто под небото нема друго име дадено на луѓето, преку кое би можеле да се спасиме“ (Дела 4,12). Христос, Речта, откровението на Бога - израз на неговиот карактер, неговиот закон, неговата љубов и неговиот живот - е единствен темел на кој може да се изгради цврст карактер.

Ние сидаме на Христа ако се потчинуваме на неговите зборови. Не е праведен оној што само ѝ се радува на правдата, туку оној што ја твори. Светоста не е занес, восхит; таа е последица на целосното предавање на Бога; таа е исполнување на волјата на небесниот Татко. Кога синовите Израелови логорувале на границата на Ветената земја, не им било доволно само да го запознаат Ханаан или само да пеат песни за него. Да го правеле само тоа, тие не би можеле да завладеат со лозјата и маслиновите градини во таа прекрасна земја. Таа можела да стане нивна дури тогаш кога ќе ја освојат, кога ќе ги прифатат условите, кога ќе покажат жива вера во Бога, кога ќе сфатат дека Божјите ветувања се однесуваат на нив и кога ќе ги послушаат неговите наредби.

Религијата е извршување на Христовите зборови; не за да ја стекнеме Божјата наклонетост, туку затоа што, иако незаслужено, сме го примиле дарот на неговата љубов. Христос не го засновува спасението на луѓето само на нивното тврдење дека веруваат, туку на верата која се покажува во праведните дела. Од Христовите следбеници се очекува да творат, а не само да зборуваат. Всушност, карактерот се изградува токму преку делата. „Сите оние што се управуваат по Духот Божји, тие се синови Божји“ (Римјаните 8,14). Синови Божји се оние што ги води Духот, а не оние чии срца се само допрени со Духот и кои само одвреме-навреме се покоруваат на неговата сила.

Можеби сакате да станете Христови следбеници, но не знаете како да почнете? Дали се наоѓате во темнина и не знаете како да ја пронајдете светлината? Следете ја

светлината што веќе ја имате. Одлучете во своето срце да го послушате она што го знаете од Божјата реч. Неговата сила и неговиот живот се наоѓаат во неговата Реч. Ако со вера ја примите Речта, таа ќе ви даде сила да послушате. Ако не ја занемарите светлината која веќе ја имате, ќе добиете уште поголема светлина. Вие сидате на Божјата реч и вашиот карактер ќе биде изграден по примерот на Христовиот карактер.

Христос, вистинскиот темел, е живиот камен; неговиот живот им се доделува на сите што сидаат на Него. „Вие како живи камења сте вградени во духовен дом“ (1. Петрово 2,5). „Врз Кого целата зграда, стројно зглобена, прераснува во свет храм на Господ“ (Ефесјаните 2,21). Камењата се соединуваат со темелот, бидејќи еден ист живот ги проникнува сите. Ваквата градба не може да ја сруши никаква бура, бидејќи „оние што го делат животот со Бога, со Него и ќе надвладаат сè“.

Но секоја друга градба подигната на друг темел, а не на Божјата реч, ќе падне. Човекот кој, слично на Евреите во Христово време, гради врз темелот на човечките идеи и мислења, формите и церемониите што луѓето ги измислиле, или на какви било дела што самиот може да ги прави не потпирајќи се на Христовата милост - ја подига зградата на својот карактер врз нестабилен песок. Бесните бури на искушенијата ќе го однесат песочниот темел и од неговата куќа ќе останат само урнатини на брегот на времето.

„Затоа вака вели Господ Бог,... ќе ја поставам правдата за мерило и справедливоста за терезија; врнежи од град ќе го уништат засолништето на лагата, и води ќе го потопаат местото на заклонот“ (Исаија 28,16.17).

Меѓутоа, денес милоста сè уште се зазема за грешниците. „Кажи им, жив сум Јас, вели Господ Бог: Јас не ја посакувам смртта на грешникот, туку грешникот да се одврати од својот грешен пат и да остане жив. Вратете се, вратете се од вашите лоши патишта; зошто да умираете

вие, доме Израелов?“ (Езекил 33,11). Гласот кој денес ги повикува непокаените е гласот на Оној кој некогаш со болка во срцето извикал, гледајќи го возљубениот град: „Еруслиме, Ерусалиме, што ги убиваш пророците и со камења ги засипуваш испратените кај тебе! Колкупати сакав да ги собирам чедата твои, како квачката што ги собира пилињата свои под крилјата, а вие не сакавте. Ете, ви се остава пуст вашиот дом“ (Матеј 23,37.38). Во Ерусалим Исус видел симбол за светот кој ќе ја отфрли и презре неговата милост. Тој плачеше за тебе, о тврдо срце! Дури и тогаш кога Исус пролевал солзи на Гората, Ерусалим можел да се покае и да ја избегне својата страшна судбина. Небесниот Дар за миг застанал во надеж дека сепак ќе биде примен. Исто така, драга душо, Христос сè уште ти зборува со глас полн со љубов: „Ете, стојам пред вратата и чукам. Ако некој го чуе гласот мој и ја отвори вратата, ќе влезам кај него и ќе вечерам со него, и тој со мене“ (Откровение 3,20). „Еве, сега е времето благопријатно; ете, сега е денот на спасението“ (2. Коринќаните 6,2).

Вие кои својата надеж ја темелите сами на себеси - сидате на песок. Меѓутоа, сè уште не е доцна да ја избегнете пропаста што ви се заканува. Пред да надојде бурата, поитајте кај сигурниот темел. „Затоа вака вели Господ Бог: „Ете, Јас полагам во основата на Сион камен, камен испитан, аголен, скапоцен, темелен: кој верува во Него, нема да се посрами. Кон Мене обратете се, и ќе бидете спасени, сите краишта земни, зашто Јас сум Бог и нема друг! Не плаши се, зашто Јас сум со тебе; не вознемирувај се, зашто Јас сум Бог твој; Јас ќе те закрепам и ќе ти помогнам, ќе те поддржам со мојата победоносна десница. Вие нема да се посрамите, ниту ќе бидете осрамотени, довека“ (Исаија 28,16; 45,22; 41,10; 45,17).

СОДРЖИНА

НА ПАДИНИТЕ НА ГОРАТА	9
„Никогаш човек не говорел така како овој човек“ (Јован 7,46)	9
БЛАЖЕНСТВАТА	15
‘Блажени се бедните по дух, зашто нивно е царството небесно’ (Матеј 5,2,3)	15
„Блажени се оние што плачат, зашто тие ќе се утешат“ (Матеј 5,4)	18
„Блажени се кротките“ (Матеј 5,5)	22
„Блажени се гладните и жедните за правда, зашто тие ќе се наситат“ (Матеј 5,6)	26
„Блажени се милостивите, зашто тие ќе бидат помилувани“ (Матеј 5,7)	29
„Блажени се чистите по срце, зашто тие ќе Го видат Боѓа“ (Матеј 5,8)	31
„Блажени се миротворците, зашто тие ќе се наречат синови Божји“ (Матеј 5,9)	34
„Блажени се џонетите заради правда, бидејќи нивно е царството небесно“ (Матеј 5,10)	35
„Блажени сте вие, коѓа ќе ве срачат“ (Матеј 5,11)	38
„Вие сте солта на земјата“ (Матеј 5,13)	41
„Вие сте светлината на светот“ (Матеј 5,14)	44

ДУХОВНАТА ПРИРОДА НА ЗАКОНОТ	51
„Не сум дошол да ѝ ги поништам, туку да ѝ ги исполнам“ (Матеј 5,17).....	51
„Оној што ќе наруши една од тие најмали заповеди и така ѝ ги научи луѓето, ќе се нарече најмал во царството небесно“ (Матеј 5,19).....	57
„Ако вашата праведност не ја надмине праведноста на книжниците и фарисеите, вие нема да влезете во царството небесно“ (Матеј 5,20)	58
„Секој, што се ѝ неви на брата си... ќе биде осуден пред судот“ (Матеј 5,22)	60
„Помири се со брата си“ (Матеј 5,24)	63
„Секој што ќе погледне на жена со желба, тој веќе извршил прелјуба со неа во срцето свое“ (Матеј 5,28)	64
„И десната рака, ако те наведува на ѝ реж, исечи ја и фрли ја од себе“ (Матеј 5,30)	65
„Можете ли човек да ја остави жената своја?“ (Матеј 19,3).....	67
„Не колнете се воопшто“ (Матеј 5,34).....	70
„Јас, пак, ви велам: не противете се на лукавиот. Ако некој те удри по десниот образ, заврти му ѝо и друѓиот“ (Матеј 5,39)	73
„Љубете ги непријателите свои“ (Матеј 5,44).....	76
„Затоа бидете совршени како што е совршен вашиот Отец небесен“ (Матеј 5,48).....	78

ВИСТИНСКИ ПОБУДИ ВО СЛУЖБАТА.....81

„Гледајте да не ја покажувате својата праведност пред луѓето, само за да бидете забележани“ (Матеј 6,1)81

„И кога се молиш на Бога, не биди како лицемерите“ (Матеј 6,5)85

„Кога се молите, не говорете многу како незнабошците“ (Матеј 6,7)87

„Кога постите, не бидете жалосни како лицемерите“ (Матеј 6,16)..... 88

„Не собирајте богатства на земјата“ (Матеј 6,19)..... 90

„И така, ако твоето око биде здраво и целото твое тело ќе биде светло“ (Матеј 6,22).....92

„Никој не може да им служи на двајца господари“ (Матеј 6,24)..... 94

„Немојте да се грижите“ (Матеј 6,25)..... 96

„Но барајте го најнапред царството на Бога“ (Матеј 6,33) 99

„И затоа, немојте да се грижите за утре... на секој ден доволна е неговата неволја“ (Матеј 6,34) 101

ГОСПОДОВАТА МОЛИТВА..... 103

„Туку молете се вака“ (Матеј 6,9)..... 103

„Кога се молите на Бога, говорете: Оче наш“ (Лука 11,2) 104

„Да се свети името Твое“ (Матеј 6,9)..... 107

„Да дојде царството Твое“ (Матеј 6,10) 108

„Да биде волјата Твоја, како на небото, така и на земјата“ (Матеј 6,10)	109
„Лебот наш насушен дај ни зо денес“ (Матеј 6,11)	110
„И прости ни зи нашите зрєвови, зашто и ние самите му зи проштаваме на секој наш должник“ (Лука 11,4)	113
„И не воведувај нє во искушение, но избави нє од лукавиот“ (Матеј 6,13)	116
„Зашто Твое е царството, и силата, и славата“ (Матеј 6,13)	119

ДА НЕ СУДИМЕ, ТУКУ ДА ПОМАГАМЕ..... 123

„Не судете, за да не бидете судени“ (Матеј 7,1)	123
„Зошто ја зледаш раската во окото на твојот брат?“ (Матеј 7,3)	125
„Светото не давајте им зо на кучињата“ (Матеј 7,6)	129
„Посакајте и ќе ви се даде; барајте и ќе најдете; чукајте и ќе ви се отвори“ (Матеј 7,7)	129
„Сє она што сакате да ви прават лузето, правете им зо и вие ним“ (Матеј 7,12)	133
„А тесна е вратата и тесен е патот што водат кон животот“ (Матеј 7,14)	136
„Потрудете се да влезете низ тесната врата“ (Лука 13,24)	139
„Пазете се од лажните пророци“ (Матеј 7,15)	143
„Но таа не падна, зашто беше иззрадена на камен“ (Матеј 7,25)	145

CIP - Каталогизација во публикација
Национална и универзитетска библиотека "Св. Климент
Охридски", Скопје

232.33.07

ВАЈТ, Елена Г.

Мисли од Гората на блаженствата / Елена Г. Вајт ; [превел Илија
Киров]. - Скопје : Знаци на времето, 2012. - 154 стр. ; 21 см

Превод на делото: Thoughts from the Mount of blessings
/ Ellen G. White

ISBN 978-9989-659-68-3

I. White, Ellen G. види Вајт, Елена Г.

а) Исус Христос - Беседа на гората - Толкувања

COBISS.MK-ID 91927818